C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Příliš mnoho kuchařů.pdb

PDB Name: Stout Rex-Příliš mnoho kuchařů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
PŘÍLIŠ MNOHO KUCHAŘŮ

1
Přecházel jsem na Pensylvánském nádraží sem a tam po nástupišti podél vlaku, a když jsem si otřel pot s čela, zapálil jsem si cigaretu s pocitem, že až mi trochu uklidní nervy, budu po tom, co jsem právě prožil, schopen zúčastnit se konkursu na přenesení Cheopsovy pyramidy z Egypta na vrcholek mrakodrapu Empire State, holýma rukama a v plavkách. Ale při třetím šluku mě zastavilo zaklepání na okno, které jsem právě míjel, a když jsem se nahnul, abych se podíval skrz sklo, setkal jsem se se zoufale upřeným pohledem Nera Wolfa, sedícího v lůžkovém kupé, které jsme si zajistili v jednom z těch moderních salonních vagónů, kam jsem ho konečně neporušeného uložil. Vybafl na mne zavřeným oknem:
„Archie! Zatraceně! Pojďte sem! Vlak už pojede! A vy máte jízdenky!“
Zařval jsem na něho: „Říkal jste, že je tam moc těsno na kouření! Je teprve 21,30. Rozhodl jsem se, že nepojedu. Spěte sladce!“ Loudal jsem se dál. Čerta jízdenky! Jízdenky mu starost nedělaly, byl bez sebe hrůzou, poněvadž seděl sám ve vlaku, který se mohl dát do pohybu. Nenáviděl pohybující se vozidla a rád argumentoval, že místa, kam lidé cestují, neznamenají v devíti případech z deseti žádné zlepšení proti místům, odkud přicházejí. Ale přece jen jsem ho, sakra, dostal na nádraží dvacet minut před odjezdem vlaku, navzdory takovým okolnostem, jako byly tři vaky, dva kufry a dva svrchníky na čtyřdenní cestu z domova v měsíci dubnu, jako byl Fritz Brenner, který nás vyprovázel na práh domu se slzami v očích, Theodor Horstmann, který vyběhl ven. když jsme Wolfa naložili do sedanu, a zasypal ho několika tucty dalších otázek stran orchidejí, a konečně i maličký Saul Panzer, který nás vyklopil na nádraží a loučil se pak s Wolfem přiškrceným tremolem.
Byli byste si mohli myslet, že se chystáme do stratosféry leštit měsíc a trhat hvězdičky.
Když jsme u toho, právě když jsem odcvrnkl špačka mezerou mezi vlakem a perónem, mohl jsem utrhnout jednu hvězdičku přímo na místě nebo se jí aspoň dotknout. Přešla kolem mne tak těsně, že jsem ucítil slabý závan vůně, která mohla pocházet z parfumérie, ale za těch okolností se zdála naprosto přirozená, a třebaže její tvář mohla působit jako vyvedená v technikoloru, i ona dělala dojem, že tak byla míněna od začátku a že nepotřebuje žádné vylepšení. Ten jeden letmý pohled, kterým jsem ji zahlédl, stačil, aby mě přesvědčil, že to není žádné tovární zboží, ale skrznaskrz rukodělná práce. Šla zavěšená do vysokého tlusťocha v hnědé pláštěnce a v hnědém látkovém klobouku s plandavou krempou a vyhákla se mu, aby šla napřed za nosičem do vagónu vedle našeho. Zamumlal jsem si: „Měl jsem jen to svoje srdce, a teď jsem ho ztratil, měl jsem si krucinál nasadit klapky,“ pokrčil jsem s předstíranou lhostejností rameny a vešel jsem do chodbičky, když se ozvala výzva k nastoupení.
V našem kupé seděl Wolfe na širokém sedadle u okna a držel se ho oběma rukama. Přesto však ho doběhli, špatně odhadl čas, a když přišlo škubnutí, zakymácel se dopředu a znova dozadu. Viděl jsem koutkem oka, jak sálá zuřivostí, rozhodl jsem se, že bude lepší ignorovat skutečnost, vytáhl jsem si z kufříku časopis a usadil jsem se jako na bidýlku na sedátku v rohu. Wolfe se nepřestal oběma rukama držet a houkl na mne:
„Do lázní Kanawha máme dojet v 11.25 zítra dopoledne! Čtrnáct hodin! Tenhle vagón se má v Pittsburghu přepojit k jinému vlaku! Jestli budeme mít zpoždění, budeme muset čekat až na odpolední vlak. Kdyby se něco stalo s naší lokomotivou –“
„Nejsem hluchý, pane,“ poznamenal jsem chladně. „A třebaže si můžete lamentovat co hrdlo ráčí, poněvadž plýtváte svým vlastním dechem, mám námitky proti tomu, abyste svými slovy nebo tónem naznačoval, že jsem nějak zodpovědný za vaše soužení. Složil jsem si tenhle proslov už včera večer, poněvadž jsem věděl, že ho budu potřebovat. Tahle cesta je váš nápad. Chtěl jste jet – nebo aspoň chtěl jste být v lázních Kanawha. Před šesti měsíci jste řekl Vukčičovi, že tam pojedete 6. dubna. Teď toho litujete. Já taky. Pokud jde o naši lokomotivu, s těmihle nóbl vlaky jezdí jen ty nejnovější a nejlepší, takže ani dítě –“
Vynořili jsme se z tunelu pod řekou, nabírali jsme rychlost a drncali jsme se seřaďovacím nádražím v Jersey. Wolfe zařval: „Taková lokomotiva má dva tisíce tři sta devět pohyblivých součástí!“
Odložil jsem časopis a usmál jsem se na něj v přesvědčení, že to nemůže škodit. Trpěl lokomotivofobií a nemělo smysl nechat ho hloubat, poněvadž by to bylo jen horší pro nás pro oba. Bylo třeba přehodit mu myšlenky na jinou kolej. Ale dřív než jsem stačil vybrat nějaké příjemné téma, o kterém bych začal, došlo k vyrušení, jež dokázalo, že i když prve, zatímco jsem kouřil na peróně, byl Wolfe bez sebe hrůzou, nedal se tím nijak demoralizovat. Ozvalo se zaklepání, dveře se otevřely a vešel zřízenec se sklenicí a třemi lahvemi piva na podnose. Vytáhl zasouvací stolek pro sklenici a jednu

láhev, kterou otevřel, zbývající dvě láhve uložil s otvírákem do sítě pro zavazadla, přijal ode mne příslušné obběživo a odešel. Když se vlak v zatáčce naklonil, Wolfe se zuřivě zamračil; když pak vlak zase vyrovnal, zvedl sklenici, polkl jednou, dvakrát, pětkrát a postavil ji prázdnou. Olízl si pěnu se rtů, pak si je utřel kapesníkem a poznamenal bez jakýchkoli známek hysterie:
„Výborné! Nesmím zapomenout povědět Fritzovi, že to první mělo přesně správnou teplotu.“
„Můžete mu z Filadelfie poslat telegram.“
„Děkuju. Jsem jako na mučení, a vy to víte. Nevadilo by vám podat mi z kufru knihu, pane Goodwine, abyste si zasloužil svůj plat? Evropa, jaká je od Johna Gunthera.“
Sundal jsem kufr a vylovil jsem ji.
Když o půl hodiny později došlo k druhému vyrušení, uháněli jsme hladce nocí uprostřed státu Jersey, tři láhve od piva byly prázdné, Wolfe se mračil do knihy, ale skutečně ji četl, jak jsem poznal podle obracení stránek, a já se dobrodil skoro ke konci článku o porovnávání důkazů v Kriminologickém časopise. Mnoho jsem z něho neměl, a nebyl jsem ve stavu, abych si lámal hlavu porovnáváním důkazů, vzhledem k tomu, že se mé myšlenky zaměstnávaly problémem, jak Nera Wolfa dostat ze šatů. Doma se samozřejmě svlékal sám a já stejně samozřejmě nepodepsal smlouvu jako jeho komorník byl jsem jenom jeho sekretář, tělesný strážce, ředitel kanceláře, detektivní asistent a hromosvod ale zůstávalo faktem, že za dvě hodiny bude půlnoc, Nero Wolfe má kalhoty na sobě a někdo musí vyspekulovat, jak ho z nich dostat a nepřevrhnout při tom vlak. Ne že by byl neohrabaný, ale neměl prakticky žádný cvik v udržování rovnováhy v pohybujícím se vozidle, a vytáhnout kalhoty zpod něho, kdyby ležel, nepřicházelo vůbec v úvahu, poněvadž váží něco mezi metrákem a tunou. Pokud vím, nestoupl si nikdy na váhu, takže se to dalo jen hádat. Hádal jsem tu noc hodně, vzhledem k problému, který jsem měl rozřešit, a zrovna jsem chtěl vzít za základ svých výpočtů 140 kg, když někdo zaklepal a já zavolal: „Vstupte!“
Byl to Marko Vukčič. Věděl jsem, že bude v našem vlaku, poněvadž se o tom před týdnem domluvili s Wolfem telefonicky, ale naposledy jsem ho viděl, když s námi večeřel ve Wolfově domě časně v březnu k čemuž dochází každý měsíc. Byl jeden z jediných dvou mužů, kterým Wolfe říkal křestním jménem, nepočítáme-li zaměstnance, a navíc mu tykal. Zavřel za sebou a zůstal v kupé stát, ne tlustý, ale ohromný, jako lev na zadních, s nepokrytou hřívou hustých vlasů.
Wolfe na něho vykřikl: „Marko! To nemáš někde sedadlo nebo postel? Proč se k čertu honíš v útrobách tohohle netvora?“
Vukčič se zazubil nádhernými bílými zuby. „Nero, ty zatracenej poustevníku starej! Já nejsem žádná želva v aspiku jako ty. Ale přece jen jsi opravdu ve vlaku to je triumf! Našel jsem tě a taky jednoho kolegu ve vedlejším vagóně, neviděl jsem ho pět let. Mluvil jsem s ním a řekl jsem mu, že by se s tebou měl seznámit. Tak tě zve do svého kupé.“
Wolfe stiskl rty. „To je nejspíš vtip. Nejsem žádný akrobat. Nehnu se z místa, dokud se tahle potvora nezastaví a dokud neodpojí lokomotivu.“
„Ale jak –“ Vukčič se zasmál a mrkl na hromadu zavazadel. „Zdá se, že ses zásobil. Ani jsem vlastně nečekal, že by ses hnul. Tak ho radši přivedu k tobě. Jestli smím. Na to jsem se tě vlastně přišel zeptat.“
„Teď?“
„Okamžitě.“
Wolfe zavrtěl hlavou. „To tedy promiň, Marko. Podívej se na mě. Nejsem ve stavu na zdvořilosti nebo na konverzaci.“
„Tak tedy jen krátce, abyste se pozdravili. To jsem mu navrhl.“
„Ne, myslím, že ne. Uvědomuješ si, že kdyby tahle nestvůra najednou zastavila kvůli nějaké překážce nebo z nějakého ďábelského rozmaru, pokračovali bychom všichni v letu přímo vpřed rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu? Je to vhodná situace na společenské kudrlinky?“ Znovu stiskl rty, a pak jimi pohnul, aby rozhodně pronesl: „Zítra.“
Vukčič, pravděpodobné zvyklý stejně jako Wolfe prosazovat svou, se pokusil naléhat, ale nebylo mu to nic platné. Pokusil se zvrátit Wolfovo rozhodnutí škádlením, ale to taky nevyšlo. Zívl jsem. Nakonec se Vukčič vzdal s pokrčením ramen. „Tak zítra, Jestli nenarazíme na žádnou překážku a zůstaneme naživu. Řeknu Berinovi, že už ležíš –“
„Berinovi?“ Wolfe se napřímil a dokonce uvolnil sevření opěradel sedadla. „Snad to není Jerome Berin?“
„Ovšemže. Jeden z patnácti.“
„Přiveď ho!“, Wolfe napůl zavřel oči. „Rozhodně ho přiveď. Chci ho vidět. Proč jsi to sakra neřekl hned, že jde o Berina?“
Vukčič mu zamával a odešel. Za tři minuty byl zpátky a přidržel kolegovi otevřené dveře, aby vstoupil, jenže se ukázalo, že jsou to dvě osoby. Ta důležitější, aspoň z mého hlediska, vešla první. Sundala si mezitím svrchní kabát, ale klobouček měla pořád ještě na hlavě, a její vůně, slabounká a fascinující, byla táž, kterou jsem zachytil, když mě minula na nástupišti. Měl jsem teď příležitost všimnout si, že je mladá jako lásky sen, její oči se v tom světle zdály temně fialkové a její rty prozrazovaly, že se od přírody ráda usmívá, i když zdrženlivě. Wolfe ji přejel rychlým užaslým pohledem, a pak přenesl pozornost na vysokého tlusťocha za ní, jehož jsem poznal i bez hnědé pláštěnky a látkového klobouku s plandavou krempou.
Vukčič se protáhl kolem nich. „Pan Nero Wolfe. Pan Goodwin. Pan Jerome Berin. Jeho dcera, slečna Constanza Berinová.“
Uklonil jsem se a nechal jsem je pokračovat v seznamovacích zdvořilostech, zatímco jsem přesunoval sedadla žádoucím směrem. Skončilo to tak, že ti tři mohutní chlapíci seděli na čalouněných sedadlech, lásky sen na bidýlku sedátka a já na kufru vedle ní. Pak jsem si uvědomil, že jsem to nařežíroval špatně, a přestěhoval jsem se naproti, zády ke zdi, abych na ni líp viděl. Poctila mě jedním přátelským nevinným úsměvem a přestala si mě všímat. Koutkem oka jsem zahlédl, jak sebou Wolfe škubl, když Vukčič začal bafat z doutníku a Jerome Berin si nacpal velikou starou černou dýmku a zapálil si ji v oblacích dýmu. Od chvíle, kdy jsem se dověděl, že je to její otec, necítil jsem k němu nic než přátelství. Měl černé

vlasy, silně prošedivělé, přistřiženou ještě prošedivělejší bradku a hluboko posazené oči, černé a jiskrné.
Právě říkal Wolfovi: „Ne, jsem v Americe poprvé. A už poznávám povahu jejího génia. V tomhle vlaku není vůbec průvan! Vůbec ne! A jízda je tak hladká jako plachtění racka! Báječné!“
Wolfe se otřásl, ale Berin to nezpozoroval. Mluvil dál. Ale vyděsil mě tím svým „jsem v Americe poprvé“.
Naklonil jsem se vpřed a špitl jsem hvězdičce ze sna: „Mluvíte anglicky?“
Usmála se na mne. „Ó ano. A jak! Žili jsme tři roky v Londýně. Tatínek byl v Tarletonu.“
„Prima,“ přikývl jsem a opřel jsem se dozadu, abych ji měl líp v ohnisku. Uvažoval jsem, jak moudře jsem udělal, že jsem nevlezl do chomoutu při žádném pokušení, se kterým jsem se setkal předtím. Kdybych to byl udělal, skřípal bych teď zuby. Takže se člověk nemá do ničeho pouštět, dokud mu zuby nezestárnou tak, že se jimi nedá skřípat. Ale neexistuje žádný zákon proti koukání. Její otec právě říkal: „Vukčič se mi zmínil, že budete Servanovým hostem. Poslední večer tedy bude váš. Jste první Američan, kterému se dostalo té cti. Roku 1932 v Paříži, když ještě žil Armand Fleury a byl naším doyenem, k nám promluvil francouzský ministerský předseda. Roku 1927 to byl Ferid Chaldah, který tehdy nebyl profesionál. Vukčič mi řekl, že jste agent de sureté. Opravdu?“ Měřil si očima Wolfovu rozlohu.
Wolfe přikývl. „Ale ne tak docela přesně. Nejsem policista, jsem soukromý detektiv. Chytám zločince do pasti a shledávám důkazy, aby šli do vězení nebo na smrt. Za peníze.“
„Báječné! Taková špinavá práce!“
Wolfe povytáhl o centimetr ramena, aby jimi pokrčil, ale otřásání vlaku mu v tom zabránilo. Zamračil se, ne na Berina, ale na vlak. „Možná. Každý z nás si najde nějakou činnost, kterou dokáže snést. Majitel továrny na dětské kočárky, sám lapený do pavučiny systému a bez monopolu na hrabivost, chytá své dělníky do tenat svého podnikání, které je pro něj nezbytné. Dlouholebí a krátkolebí patrioti se zabíjejí navzájem a mozky těch i těch zpráchnivějí dřív, než se jim stačí postavit pomníky. Popelář sbírá kuchyňské odpadky, kdežto takový senátor sbírá důkazy o korupčnosti vysoce postavených lidí – nedal by člověk přednost odpadkům jako méně nechutnému artiklu? Jenomže sběrač odpadků je hůř placen, o to ve skutečnosti jde. A já se nešpiním lacino, počítám si vysoké honoráře.“
Berin to přešel. Zasmál se. „Ale nám nebudete vykládat o kuchyňských odpadcích. Nebo ano?“
„Ne. Pan Servan mě pozval, abych promluvil na téma, jak to formuloval, Contributions Américaines a la Haute Cuisine.“
„O amerických přínosech labužnické kuchyni? Pchá!“ odfrkl si Berin. „Ty žádné nejsou.“
Wolfe zdvihl obočí. „Ne, pane?“
„Ne. Prý se v Americe dobře vaří podomácku, ale neochutnal jsem to. Slyšel jsem o novoanglických vařených jídlech a kukuřičném chlebu a mléčném kyselu. To je pro široké vrstvy a jistě se nad tím nesmí ohrnovat nos, když je to dobré. Ale není to pro znalce.“ Znovu si odfrkl. „Ve srovnání s la haute cuisine je to něco jako sentimentální zamilovaná písnička; vedle Beethovena a Wagnera.“
„Ale jděte!“ pohrozil mu Wolfe prstem. „Jedl jste někdy marylandskou želvu dušenou na másle, v slepičím vývaru a šery?“ „Ne.“
„Jedl jste na dva palce silný biftek opékaný na prkénku ž tvrdého dřeva, biftek, ze kterého prýští pod nožem horká červená šťáva, obložený americkou petrželí a plátky čerstvého zeleného citrónu, s bramborovou kaší, která se rozplývá na jazyku, a s tlustými plátky mírně podušených čerstvých hub?“
„Ne.“
„Nebo dršťky po kreolsku, jako dělají v New Orleansu? Nebo šunku z boonského okresu v Missouri, pečenou v octě, melase. worcestershirské omáčce, sladkém moštu a s kořením? Nebo kuře a la Marengo? Nebo kuře s omáčkou z vaječné sedliny, rozinek, cibulek, mandlí a šery s mexickými klobáskami? Nebo tenesseeskou vačici? Nebo humra a la Newburgh? Nebo filadelfskou rybí polévku ze zlaků? Už vidím, že nejedl.“ Namířil na Berina prstem. „Ráj labužníka je Francie, připouštím. Ale udělal by dobře, když už je tady, aby se trochu rozhlédl. Jedl jsem dršťky, tripes a la mode po caensku, u Pharamonda v Paříži. Jsou znamenité, ale o nic lepší než dršťky po kreolsku, po kterých nemusíte vypít nadměrně vína, aby vám nevázly v jícnu. Jedl jsem rybí bouillabaissu v Marseille, její kolébce a svatyni, zamlada, když jsem se ještě lehčeji pohyboval, ale člověk si jí jen nacpe žaludek, je to balast pro přístavní nakladače, když ji srovnáte se stejnojmennou polévkou v New Orleansu! Když nemáte k dispozici mořskou pražmu –“
Na okamžik jsem si myslel, že na něj Berin plivne, ale uvědomil jsem si, že mu jenom pohoršením uvázla slova v hrdle. Nechal jsem je, ať si to vyřídí mezi sebou, a naklonil jsem se znovu ke Constanze:
„Zdá se, že váš tatínek je dobrý kuchař.“
Fialkové oči se na mne podívaly s mírně zdviženým obočím. Zaklokotala smíchy. „Je chef de cuisine v Corridoně v San Remu. To jste nevěděl?“
Přikývl jsem. „No jo, viděl jsem seznam těch patnácti. Včera v příloze Timesů. Jenom jsem chtěl začít řeč. Vaříte taky sama?“ „Ne. Nenávidím to. Vařím leda dobrou kávu.“ Sjela mi očima až k vázance – měl jsem tmavohnědého puntíkovaného motýlka k jemně proužkované bezové košili – a znovu oči zvedla. „Přeslechla jsem vaše jméno, když vás pan Vukčič představoval. Jste taky detektiv?“
„Jmenuju se Archie Goodwin. Archibald znamená ušlechtilý a smělý, ale přesto Archibald nejsem. Nikdy jsem neslyšel žádnou Francouzku vyslovit Archie. Zkuste to pro jednou!“
„Nejsem Francouzka.“ Zamračila se. Měla tak hladkou pleť, že to zamračení vypadalo jako vráska na novém tenisovém míčku. „Jsem Katalánka. Samozřejmě, že umím vyslovit Archie. Archiearchiearchie. Dobře?“ „Úžasně.“ „A jste detektiv?“
„Jistěže.“ Vytáhl jsem náprsní tašku, prohrabal jsem se v ní a vytáhl jsem rybářský lístek, který jsem loni v létě dostal ve státě Maine. „Podívejte. Vidíte tady moje jméno?“
Začetla se do lístku. „Nau… dici?“ Zatvářila se pochybovačně a lístek mi vrátila. „A to Maine? To je nejspíš váš arrondissement?“

„Ne. To nevedu. Víte, u nás v Americe máme dva druhy detektivů. Jedni to máj a druzí to nemaj, čili maj-ne. Já to nemám. To znamená, že nemám na práci nic těžkého, jako napájet koně, střílet vězně a mazat propadla šibenice. Většinou jenom uvažuju, zvlášť o takových lidech, jako je pan Wolfe. Ten patří k těm, co to máj. Vidíte sama, jakou má postavu a že je na něm co uvažovat. Umí běhat jako jelen."
„Ale… k čemu jsou pak koně?"
Trpělivě jsem jí to vysvětlil. „Máme u nás takový zákon, že nesmíte nikoho zabít, dokud se necítí na koni. Jako třeba když vyhrává v kostkách a kostky jsou přitom váš koníček. Když se někdo cítí moc na koni, chcete se mu dostat na kobylku. To je pak potíž, když kobyla má malý bok."
„Co je to kobyla?"
Odkašlal jsem si. „To je protiklad koně. Jak víte, všechno musí mít svůj protiklad. Právo nemůže existovat bez leva, svršek bez spodku a nejlepší bez nejhoršího. Právě tak nemůže existovat kobyla bez koně a kůň bez kobyly. Kdybyste dejme tomu vzala deset miliónů kobylek…"
Byl jsem nepřímo zaražen Wolfem. Zabral jsem se tak do žvatlání s tou Katalánkou, že jsem neposlouchal, co mluví ti druzí, a teď mě vyrušil Vukčič, když se vztyčil a pozval slečnu Bednovou, aby s ním šla do klubového vagónu. Ukázalo se, že Wolfe projevil přání pohovořit si důvěrně s jejím otcem, a já se na něho podíval s němou otázkou, jakou to zase chystá šarádu. Poklepával si jedním prstem zlehka na koleno, takže jsem poznal, že jde o něco vážného. Když Constanza vstala, vstal jsem i já.
Uklonil jsem se. „Smím?" A Wolfovi: „Můžete pro mě poslat do klubového vagónu zřízence, jestli mě budete potřebovat. Ještě jsem slečně Berinové nevysvětlil všechno o kobylkách."
„O kobylkách?" podíval se na mne Wolfe podezíravě. „O kobylkách jistě nemůže potřebovat žádnou informaci, kterou by jí nedokázal poskytnout Marko. Budeme potřebovat – jak doufám – budeme potřebovat váš zápisník. Posaďte se."
Tak mi ji Vukčič odvedl. Posadil jsem se znovu na bidýlko s chutí vyhlásit ultimativní požadavek osmihodinového pracovního dne, ale s vědomím, že rozjetý vlak je poslední místo na světě, které by k tomu bylo vhodné. Bylo jisté, že Vukčič ji rozčaruje, pokud jde o lekci v koninách, a možná dokonce nadobro znesváří můj styl.
Berin si znovu nacpal lulku. Wolfe řekl ledabylým tónem, který znamenal varování před soustředěným útokem: „Rád bych vám nejdřív pověděl o jednom svém zážitku před pětadvaceti lety. Jsem přesvědčen, že vás to nebude nudit."
Berin zabručel. Wolfe pokračoval: „Bylo to před válkou, ve Figueras."
Berin vytáhl lulku ze zubů. „Ale! Tak?"
„Ano. Byl jsem ještě mladíček, ale stejně jsem byl ve Španělsku s důvěrným posláním pro rakouskou vládu. Stopa jednoho člověka mě zavedla do Figueras a v deset hodin večer, když jsem promeškal večeři, jsem vstoupil do malé hospůdky v rohu náměstíčka a požádal o jídlo. Hostinská mi řekla, že toho moc nemají, a přinesla mi domácí víno, chleba a mísu klobásek."
Wolfe se naklonil dopředu. „Pane, ani Lucullus nikdy takové klobásky neochutnal. Ani Brillat-Savarin. A Vatel ani Escoffier nikdy takové nevyrobili. Zeptal jsem se hostinské, odkud je má. Řekla mi, že je dělal její syn. Požádal jsem, abych se s ním směl setkat. Řekla mi, že není doma. Požádal jsem ji o recept. Řekla mi, že ten nikdo nezná, jenom její syn. Zeptal jsem se na jeho jméno. Řekla mi, že se jmenuje Jerome Berin. Snědl jsem těch klobásek ještě tři mísy a domluvil jsem se, že se s jejím synem setkám druhý den ráno v hospůdce. Čtvrt hodiny nato pláchl můj případ do Port-Vendres, kde nasedl na loď do Alžíru, a já musel za ním. Honička mě nakonec zavedla do Káhiry a jiné povinnosti mi zabránily vrátit se do Španělska před začátkem války." Wolfe se opřel zády a povzdechl si. „Dodnes mi stačí zavřít oči a cítím chuť těch klobásek."
Berin pokýval hlavou, ale mračil se. „Hezká historka, pane Wolfe, Je to opravdu poklona, a děkuju vám za ni. Ale saucisse minuit ovšem –"
„Tenkrát se nejmenovala soucisse minuit, byla to prostě domácí klobáska v malé hospůdce v malém španělském městečku. O to mi právě jde, tím se na vás snažím udělat dojem: už jako mladíček, s patrem dosud nezkušeným na chuťové vjemy, za obtížných okolností a v zapadlém koutě jsem v té klobásce poznal umělecké dílo. Dobře se na to pamatuju, když jsem jedl první, měl jsem podezření a strach, že jde jenom o náhodnou směsici ingrediencí, daných nazdařbůh dohromady, ale ostatní byly stejné, i všechny další na příštích třech mísách. Bylo to dílo génia. Moje patro to ocenilo hned a na místě. Nepatřím k těm, kdo jezdí z Nizzy či z Monte Carla na večeři do Corridony v San Remu, poněvadž Jerome Berin je slavný a saucisse minuit je jeho mistrovský kousek; nemusel jsem čekat na slávu, abych rozpoznal velikost; a kdybych si do Corridony zajel, nebylo by to proto, abych se tam samolibě snobsky uculoval, ale abych se tam najedl."
Berin se stále mračil. „Připravuju i jiná jídla než klobásky," zabručel.
„Ovšem. Jste přece mistr," zašermoval na něj Wolfe prstem. „Zřejmě jsem se vás nějak dotkl, byl jsem jistě nešikovný, poněvadž jsem to vyprávěl jako úvod k jedné žádosti. Nebudu mluvit o tom, jak vytrvale po dvacet let odmítáte prozradit recept na ty klobásky – šéfkuchař musí myslet nejen na lidstvo, ale i na sebe. Vím o pokusech napodobit vaše klobásky – byly to samé nezdary. Chápu –"
„Nezdary?" odfrkl si Berin. „Urážky! Zločiny!"
„Jistěže. Souhlasím. Chápu, že jednáte rozumně, když chcete zabránit těm ohavnostem, které by propukly v kuchyních deseti tisíc restaurací po celém světě, kdybyste svůj recept zveřejnil. Existuje několik málo velkých kuchařů, tu a tam nějaký dobrý a morová záplava těch špatných. Já mám doma jednoho dobrého, pana Fritze Brennera. Nemá inspirace, ale je schopný a vnímavý. A je diskrétní, a to jsem i já. Snažně vám prosím to je ta žádost, ke které jsem mířil snažně vás prosím, dejte mi recept na saucisse minuit!"
„Panebože na nebesích!" Berin málem upustil dýmku. Pevně ji sevřel a zůstal s vytřeštěnýma očima. Pak se zasmál. Rozhodil rukama, máchal jimi kolem sebe, celý se otřásal a řehonil se tak, jako by už nikdy nečekal, že uslyší nějaký

vtip, a chtěl vypotřebovat všechen svůj smích na tenhleten. Konečně přestal a upřel na Wolfa opovržlivý pohled.
„Vám?“ řekl. Řekl to ošklivým tónem. Zvlášť ošklivým proto, že ho užil Constanzin otec.
Wolfe klidně odpověděl: „Ano, pane. Mně. Nezneužil bych vaší důvěry. Nikomu bych ho neprozradil. Nesloužil by nikomu kromě pana Goodwina a mne. Nechci ho, abych se chlubil. Chci dobře jíst. Mám –“
„Panebože na nebesích! To je neslýchané. Vy vážně myslíte –“
„Ne, nemyslím. Pouze vás žádám. Budete si mě ovšem chtít prověřit; zaplatím, co vás to bude stát. Nikdy jsem neporušil své slovo. Navíc vám k výlohám zaplatím tři tisíce dolarů. Inkasoval jsem nedávno značný honorář.“
„Cha! Nabízeli mi pět set tisíc franků!“
„Pro komerční účely. Moje nabídka se týká zaručeně soukromého použití. Klobásky se budou připravovat pod mou vlastní střechou a přísady bude kupovat pan Goodwin, za jehož neúplatnost vám ručím. Musím se vám k něčemu přiznat. Před několika lety, když jste byl v Tarletonu, přišel tam čtyřikrát jistý Londýňan, objednal si saucisse minuit, odnesl si jich pár v kapse a poslal je mně. Pokoušel jsem se o jejich analýzu já sám i prostřednictvím jednoho potravinářského experta, jednoho šéfkuchaře a jednoho chemika. S naprosto neuspokojivými výsledky. Zřejmě jde o kombinaci přísad a metody zpracování. Mám –“
Berin se zeptal s opovržlivým úšklebkem. „Byl to Laszio?“
„Laszio?“
„Filip Laszio.“ Vyslovil to jako kletbu. „Říkal jste, že jste si dal udělat analýzu jedním šéfkuchařem.“
„Aha. Ne, Laszio to nebyl. Toho neznám. Přiznal jsem se vám k tomu pokusu, abych vám ukázal, jak horlivě jsem se snažil odhalit vaše tajemství, ale neporuším slib, že je neprozradím. A ještě k něčemu se přiznávám: nesouhlasil jsem s touhle hroznou cestou jenom pro tu čest, kterou mi pozvání prokazovalo. Můj hlavní záměr byl setkat se s vámi. Zbývá mi už jenom tolik a tolik roků života tolik a tolik knih k přečtení, tolik a tolik ironických situací k promyšlení, tolik a tolik jídel k snědení.“ Povzdychl si, zavřel napolo oči a znovu je otevřel. „Pět tisíc dolarů. Protiví se mi handrkování.“
„Ne,“ odsekl Berin drsně. „Věděl o tomhle Vukčič? Proto mě sem přivedl?“
„Pane! Mluvil jsem o důvěře. Nikomu jsem se o svém úmyslu nezmínil. Začal jsem snažnou prosbou a teď ji opakuju. Vyhovíte mi?“
„Ne.“
„Za žádných podmínek?“
„Ne,“
Wolfe si zhluboka povzdychl. Zavrtěl hlavou. „Jsem to ale osel. Nikdy jsem se o to neměl pokoušet ve vlaku. Nejsem ve své kůži.“ Sáhl po tlačítku v obložení stěny. „Chtěl byste pivo?“
„Ne,“ odfrkl si Berin. „Totiž ano, přeřekl jsem se. Chtěl bych pivo.“
„Dobrá.“ Wolfe se opřel do sedadla a zavřel oči. Berin si znovu zapálil dýmku. Vlak poskočil na výhybce a naklonil se do zatáčky a Wolfova ruka zatápala po opěradle a sevřela je. Zřízenec přišel, přijal objednávku, za chvíli se vrátil se sklenicemi a s lahvemi, obsloužil zákazníky a já znovu vyplázl něco peněz. Zatímco pivo mizelo, seděl jsem a kreslil jsem si klobásky na prázdnou stránku svého zápisníku na vydání.
„Děkuju vám, že jste ode mne přijal pozvání na pivo, pane,“ řekl Wolfe. „Není, proč bychom se k sobě neměli chovat přátelsky. Zřejmě jsem špatně vykročil, když jsem se vám chtěl přiblížit. Ještě než jsem vyslovil svou žádost, když jsem vám vyprávěl historku, která vám mohla jen zalichotit, tvářil jste se nepřátelsky. Vrčel jste na mne. V čem jsem šlápl vedle?“
Berin si mlaskl, odložil prázdnou sklenici a ruka mu mimovolně klesla pro cíp zástěry, kterou na sobě neměl. Vytáhl si kapesník a utřel si rty, naklonil se dopředu, poklepal Wolfovi prstem na koleno a řekl mu důrazně: „Žijete v nesprávné zemi.“
Wolfe vytáhl obočí. „Tak? Jen počkejte, až ochutnáte marylandskou želvu. Nebo i ústřicovou paštiku a la Nero Wolfe, připravenou Fritzem Brennerem, jestli to smím říct. Ve srovnání s americkými ústřicemi jsou jejich evropské protějšky pouhé chuchvalce protoplazmy s měděnou příchutí.“
„Nemluvím o ústřicích. Žijete v, zemi, která trpí přítomnost Filipa Laszia.“
„Neříkejte. Já ho neznám.“
„Patlá přece ty svoje blivaniny v hotelu Churchill ve vašem vlastním městě New Yorku! To snad musíte vědět.“
„Vím o něm, jistě, protože je jeden z vašeho počtu –“
„Z mého počtu? Pchá!“ Berinovy široce rozhozené ruce vyrazily Filipa Laszia z okna. „Z mého počtu tedy ne!“
„Tak tedy promiňte,“ Wolfe se maličko uklonil hlavou. „Ale je jeden z patnácti, z Les Quinze Maîtres, a vy k nim patříte taky. Chcete tím naznačit, že toho není hoden?“
Berin znovu poklepal Wolfovi na koleno. Usmál jsem se, když jsem viděl, jak Wolfe, který nesnášel, když se ho někdo dotkl, potlačuje kvůli klobáskám touhu ošít se. Berin pomalu procedil skrze zuby: „Laszio je hoden leda toho, aby ho rozkrájeli na nudle a dali sežrat prasatům! – Ale ne, ty šunky by pak byly nepoživatelné. Prostě ho rozkrájet na nudle.“ Naznačil posunkem díru v zemi. „A zahrabat. Říkám vám, znám Laszia spoustu let. Je to snad Turek. Nikdo neví. Nikdo neví, jak se vlastně jmenuje. V roce 1920 ukradl mému příteli Zelotovi z Tarragony tajemství ledvinek rognons aux montagnes a přisvojil si jejich autorství. Zelota ho zabije, to prohlásil. Ukradl spoustu dalších receptů. Za jednoho z Les Quinze Maîtres byl zvolen roku 1927 přes moje důrazné protesty. Jeho mladá žena – viděl jste ji? Je to Dina, dcera Domenika Rossiho z Empire Café v Londýně, často jsem ji houpával na tomhle koleně!“ Pleskl se přes koleno. „Jak bezpochyby víte, vzal si ji váš přítel Vukčič a Laszio mu ji ukradl. Vukčič ho nepochybně zabije, jenomže moc dlouho čeká!“ Berin potřásl oběma pěstmi. „Je to pes, je to had a plazí se v hlenu! Znáte Leona Blanka, našeho milovaného Leona, kdysi tak velikého? Víte, že teď uvízl v jednom podniku bez jakékoli reputace, kterému se říká Klub pod vrbami v nějakém hnízdě, v nějakém Bostonu? Víte, že váš hotel Churchill v New Yorku se po léta mohl chlubit tím, že ho měl

jako šéfkuchaře? A víte, že mu Laszio to postavení ukradl – pomluvami, lží, šikanováním, zkrátka ukradl! Drahoušek starý Leon ho zabije! Určitě! Vyžaduje si to spravedlnost.“
„Trojnásobný mrtvý Laszio,“ zamumlal Wolfe. „Čekají ho snad ještě další smrti?“
Berin se opřel dozadu a tiše zabručel: „čekají. Jednou ho zabiju já sám.“
„Neříkejte. Taky vás okradl?“
„Okradl kdekoho. Pánbůh ho nejspíš stvořil jako zloděje, tak ať ho pánbůh chrání!“ Berin se napřímil. „Připlul jsem do New Yorku v sobotu, na Rexu. Ten večer jsme šli s dcerou na večeři do Churchillu, hnala mě nepřekonatelná nenávist. Šli jsme do místnosti, které Laszio říká Sál světových středisek; nevím, kde ukradl tenhle nápad. Číšníci nosí livreje světově slavných hotelů, každý jinou: Shepheardu v Káhiře, Les Figuiers v Juan-les-Pins, Continentalu v Biarritzu, Del Monte u vás v Kalifornii, lázní Kanawha, kam nás veze tenhle vlak – je jich spousta, tucty – všechno je tam ve velkém měřítku. Sedneme si ke stolu, a co vidím? Číšníka – číšníka, co roznáší Lasziovy blivaniny – v livreji mé vlastní Corridony! Představte si to! Byl bych po něm skočil a požádal ho, aby tu livrej sundal byl bych ji z něho strhal těmahle rukama –“ a zašermoval jimi divoce Wolfovi před nosem – „ale dcera mě zadržela. Řekla, že ji nesmím zostudit, ale co mé vlastní zostuzení? To není nic?“
Wolfe viditelně pokýval hlavou na důkaz sympatie a sáhl po pivu, aby nalil. „Jeho stůl byl naštěstí daleko od nás,“ pokračoval Berin, „a tak jsem se k němu obrátil zády. Ale počkejte. Poslechněte si tohle. Podívám se na menu. A co vidím na čtvrtém místě mezi předkrmy? Co?“
„Doufám, že ne saucisse minuit?“
„Přesně to! Černé na bílém na čtvrtém místě mezi předkrmy! Samozřejmě, že jsem o tom byl informován už dřív. Věděl jsem, že Laszio už léta servíruje mleté podrážky kořeněné bůhvíčím pod jménem saucisse minuit – ale vidět to tam černé na bílém jako na svém vlastním menu! – celá místnost, stoly a židle, všechny ty livreje se mi roztančily před očima. Kdyby se byl Laszio v té chvíli ukázal, zabil bych ho těmahle rukama. Ale neukázal se. Objednal jsem si od toho číšníka dvě porce – hlas se mi třásl, když jsem to vyslovoval. Naservíroval mi to na porcelánu – pchá! – a vypadalo to – ani radši neřeknu jako co. Tentokrát jsem dceři nedal příležitost k protestu. Vzal jsem ty mísy, každou do jedné ruky, vstal jsem ze židle a s chladnou rozvahou jsem pohybem zápěstí vyklopil to hnusné svinstvo doprostřed koberce! Přirozeně, že to kolem komentovali. Přiběhl náš číšník. Vzal jsem dceru v podpaží a odcházeli jsme. Zastavil nás vrchní, chef des garçons. Toho jsem, pane, umlčel! Řekl jsem mu přiměřeným tónem: Jsem Jerome Berin z Corridony v San Remu! Přiveďte sem Filipa Laszia a ukažte mu, co jsem udělal, ale nepouštějte mě moc blízko k jeho krku! Víc jsem říkat nemusel, nebylo to třeba. Vzal jsem dceru k Rustermanovi, kde jsem se setkal s Vukčičem, a ten mě ukonejšil porcí svého guláše a lahvičkou Château Latour. Ročník 29.“
Wolfe přikývl. „To by ukonejšilo tygra.“
„Taky ano. Spal jsem dobře. Ale druhý den ráno – včera – víte, co se stalo? Přišel za mnou do hotelu jeden člověk se vzkazem od Filipa Laszia, že mě zve na oběd! Věřil byste takové drzosti? Ale počkejte, to ještě není všechno. Ten člověk, co ten vzkaz přinesl, byl Alberto Malfi!“
„Neříkejte. Měl bych ho znát?“
„Teď ne. Teď už není Alberto, ale Albert – Albert Malfi, kdysi korsický kráječ ovoce, kterého jsem objevil v jedné kavárně v Ajacciu. Vzal jsem ho do Paříže – byl jsem tenkrát v Provencalu – vyučil jsem ho a vycvičil a udělal z něho dobrého kuchaře na předkrmy. A teď je Lasziův první asistent v Churchillu. Laszio mi ho ukradl v Londýně v roce 1930. Ukradl mi mého nejlepšího žáka, a ještě se mi vysmál! A teď ho ten žabák nestydatá pošle za mnou s pozváním na oběd! Alberto se přede mnou objeví v žaketu, ukloní se, a jako by se bylo nic nestalo, vyřídí mi takový vzkaz perfektní angličtinou!“
„Předpokládám, že jste na ten oběd nešel.“
„Pchá! copak budu jíst jedy? Vykopl jsem Alberta ze dveří.“ Berin se otřásl. „Nikdy nezapomenu – je tomu pár let, když jsem byl nemocný a nemohl jsem pracovat, měl jsem takhle blízko k tomu“ – přidržel si palec a ukazováček na centimetr od sebe „dát Albertovi recept na saucisse minuit. Panebože na nebesích! Kdybych to byl udělal! Vyráběl by je teď pro Lasziovo menu! Hrůza!“
Wolfe přisvědčil. Dorazil další láhev a začal teď lichometnou řeč plnou sympatie a porozumění. Bylo mi z toho nanic. Mohl vidět, že je to marná snaha, že nemá žádnou šanci dostat, co chce, a pohoršovalo mě vidět ho, jak se ponižuje, aby vymámil laskavost z toho klobásníka se zuřivým pohledem. Kromě toho mě vlak tak uspával, že jsem nemohl udržet otevřené oči. Vstal jsem.
Wolfe se na mne podíval. „Kampak, Archie?“
Odpověděl jsem odhodlaným tónem: „Do klubového vagónu.“ Otevřel jsem dveře a zdrhl jsem.
Bylo po jedenácté hodině a polovina křesel v klubovém vagónu byla prázdná. Dva z oněch mladíků kypících zdravím, kteří pózují pro lesklé reklamy vlasových přípravků, tam popíjeli z vysokých sklenic whisky se sodou a bylo tam pár těch plešatců šedivců, kteří už třicet let oslovují všechny zřízence jménem George. Vukčič a slečna Berinová seděli s prázdnými sklenicemi před sebou a ani jeden z nich se netvářil oživeně nebo zaujatě. Vedle ní seděl z druhé strany nějaký modrooký sportovec s hranatou bradou, oblečený v nenápadném šedém obleku, který se očividně za takových deset let vypracuje na selfmademana. Zastavil jsem se před svými přáteli a pozdravil jsem je. Odpověděli mi. Modrooký sportovec vzhlédl od knihy a chystal se vstát, aby mi uvolnil místo.
Ale Vukčič se zvedl první. „Sedněte si na moje místo, Goodwine. Slečně Berinové jistě nebude výměna stráží vadit. Nespal jsem včera skoro celou noc.“
Popřál nám dobrou noc a zmizel. Usadil jsem se a kývl jsem na číšníka, sotva vystrčil nos. Slečna Berinová se zřejmě zamilovala do americké zázvorové limonády a já požádal o sklenici mléka. Našim potřebám bylo učiněno zadost, a tak jsme upíjeli.

Obrátila se na mne fialkovýma očima. Zdály se tmavší než předtím a já viděl, že tu otázku nerozřeším, dokud se s nima nesetkám za denního světla. „Vy jste opravdu detektiv, viďte?“ zeptala se trochu přiškrceným hlasem. „Pan Vukčič mi o vás povídal, že večeří každý měsíc v domě pana Wolfa a vy že tam bydlíte. Jste prý velice statečný a zachránil jste panu Wolfovi třikrát život.“ Pak zavrtěla hlavou a ty její oči mě vyplísnily. „Ale neměl jste mi říkat o tom napájení koní. Mohl jste vědět, že se zeptám a přijdu na to.“
Prohlásil jsem pevně: „Vukčič je v téhle zemi teprve osm let a nemá valné ponětí o povolání detektiva.“
„O ne!“ zaklokotala. „Tak mladá nejsem, abych byla takhle bláhová. Vyšla jsem už před třemi roky ze školy.“
„No dobrá,“ mávl jsem rukou. „Zapomeňte na koně. Do jaké školy tam děvčata u vás chodí?“
„Do klášterní. Já tam chodila. V Toulouse.“
„Nevypadáte jako žádná jeptiška, kterou jsem kdy viděl.“
Polkla doušek zázvorové limonády, a pak se zasmála. „Taky vůbec žádná jeptiška nejsem. Nejsem ani trochu zbožná, jsem velká světácká. Matka Cecílie nám děvčatům říkávala, že nejčistší a nejbohulibější život je ve službě bližním, ale já o tom přemýšlela a zdá se mi, že nejlepší bude užívat života co nejdéle, dokud nebudu tlustá či nemocná nebo nebudu mít velkou rodinu, a pak teprve začít se službou bližním. Nemyslíte?“
Zavrtěl jsem pochybovačně hlavou. „Já nevím, já jsem dost pro službu. Ale nesmíte to samozřejmě přehánět. A co, užívala jste zatím života?“
Přikývla. „Někdy. Maminka mi umřela, když jsem byla malá, a tatínek mi určil spoustu pravidel. Viděla jsem, jak se chovají americká děvčata, když přijedou do San Rema, a myslela jsem, že se budu chovat stejně, ale zjistila jsem, že to neumím, a tatínek se stejně doslechl, že jsem řídila plachetnici lorda Gerleyho kolem mysu bez gardedámy.“
„Gerley byl s vámi?“
„To byl, ale nic nedělal. Usnul a spadl do vody, a já musela třikrát přehazovat plachtu, abych ho vylovila. Máte rád Angličany?“
Vytáhl jsem obočí. „Hm, mohl bych snad mít nějakého Angličana rád, kdybych se s ním setkal za těch pravých okolností. Například kdyby to bylo na pustém ostrově a já neměl už tři dny nic k jídlu a on právě ulovil králíka – nebo kdyby tam nebyli žádní králíci, tak divokého kance nebo mrože. Máte vy ráda Angličany?“
„Já nevím!“ Zasmála se. „Od té doby, co jsem dorostla, jsem jich potkala jenom pár, v San Remu a tam kolem, a zdálo se mi, že legračně mluví a snaží se jednat povýšeně. Myslím muži. Měla jsem ráda jednoho v Londýně, byl bohatý a měl nemocný žaludek, bydlel v Tarletonu a tatínek mu připravoval speciální dietu, a když odjížděl, dal mi hezké dárky. Hodně těch, co jsem viděla od našeho příjezdu do New Yorku, mi připadá jako fešáci. Včera jsem viděla v hotelu jednoho, který byl opravdu moc hezký. Měl nos trochu jako vy, jenže měl světlejší vlasy. Opravdu ale nemůžu říct, jestli mám lidi ráda, dokud je pořádně nepoznám…“
Mluvila dál, ale já byl zaměstnán složitým objevem, k němuž jsem právě dospíval. Když přestala usrkávat zázvorovou limonádu, moje oči sklouzly z její tváře, aby zaznamenaly ostatní příslušenství, a když si po způsobu amerických děvčat přehodila nohu přes nohu bez přemrštěné péče o svou sukni, výhled vzhůru od lepé nožky a na zakázku vysoustruženého kotníku patřil k nejuspokojivějším, jaké jsem kdy viděl. To bylo všechno v pořádku, ale háček vězel v tom, že jsem si uvědomil, jak modrooký sportovec po jejím druhém boku upírá jedno oko přímo přes okraj knihy a zřejmě je zaostřuje na týž zajímavý předmět, který jsem studoval i já, a moje vnitřní reakce na tenhle fakt byla nespolečenská a znepokojující. Místo aby mě potěšilo, že můj bližní se mnou sdílí takový rozkošný zážitek, něco mě téměř neovladatelně pudilo udělat dvě věci zároveň: zaškaredit se na sportovce a ji vyzvat, aby si stáhla sukni přes kolena.
Vzchopil jsem se v duchu a uvážil jsem to logicky: jenom jedna teorie mohla ospravedlnit moje rozhořčení nad jeho pohledem na tu nohu a moji touhu zarazit mu to, totiž předpoklad, že ta noha patří mně. Bylo tedy očividné, že jsem tu nohu buď začal pociťovat jako své vlastnictví, nebo se ve mně rychle začal vzmáhat záměr přivlastnit si ji. To první byl nesmysl: noha nebyla mým vlastnictvím. To druhé bylo nebezpečné, poněvadž vzhledem k celkové situaci existovala jenom jediná praktická a etická metoda, jak si ji přivlastnit.
Slečna Berinová pořád ještě mluvila. Vypil jsem jedním douškem zbytek mléka, což nebylo mým zvykem, počkal jsem, až se na okamžik odmlčí, a pak jsem se k ní obrátil tak, abych neriskoval další pohroužení do jejích temně fialkových očí.
„Svatá pravda,“ řekl jsem. „Poznat lidi trvá hodně dlouho. Jak můžete o někom mluvit, dokud ho pořádně nepoznáte? Vezměte si třeba lásku na první pohled, to je směšné. To není láska, ale jenom akutní touha seznámit se. Vzpomínám si, jak jsem poznal svou ženu, venku na Long Islandu. Porazil jsem ji svým sportákem. Moc se jí nestalo, ale naložil jsem ji a odvezl ji domů. Teprve když mě pak zažalovala o 20000 dolarů odškodného, jsem k ní pocítil něco, čemu se dalo říct, že jsem se zamiloval. Potom to nevyhnutelně pokračovalo dál a začaly přicházet děti, Clarence a Merton a Isabel a Melinda a Patricia a –“
„Já myslela, aspoň pan Vukčič říkal, že nejste ženatý.“
Mávl jsem rukou. „Nejsem s Vukčičem důvěrný. Nikdy spolu nemluvíme o rodinných záležitostech. Víte, že v Japonsku se považuje za neslušné zmínit se před jiným mužem o své manželce nebo se ho ptát na jeho manželku? Bylo by to stejné jako říct mu, že plešatí, nebo zeptat se ho, jestli se pořád ještě dokáže sehnout, aby si natáhl ponožky.“
„Tak tedy jste ženatý.“
„To se ví. A velice šťastně.“
„Jak se jmenují ty ostatní děti?“
„Hm… myslím, že jsem vám ty nejdůležitější vyjmenoval. Ty ostatní jsou jenom škvrňata.“
Klábosil jsem dál a ona mi odpovídala ve změněné atmosféře. Připadal jsem si jako člověk, kterého právě odtáhli od okraje nebezpečného útesu, ale byl v tom taky nějaký smutek. Vzápětí se něco stalo. Nebudu se o to přít, jsem naprosto ochoten připustit, že to byla náhoda, ale můžu to popsat jedině tak, jak jsem to viděl. Jak tak seděla a

rozmlouvala se mnou, měla pravou ruku nataženou na opěradle křesla na straně blíž k modrookému sportovci a v té ruce držela do poloviček plnou sklenici zázvorové limonády. Neviděl jsem, kdy se sklenice začala naklánět, muselo to jít postupně a poznenáhlu, a přísahám, že se přitom dívala na mne. Když jsem si toho všiml, bylo už pozdě; tekutina už stékala čůrkem na sportovcovy nenápadné šedé kalhoty. Skočil jsem jí do řeči a natáhl jsem ruku, abych se chopil sklenice. Obrátila se, uviděla, co se děje, a zalapala po dechu. Sportovec zrudl a sáhl si pro kapesník. Jak už jsem řekl, nebudu se o to přít, ale byla to pozoruhodná shoda okolností, že čtyři minuty nato, co zjistila, že jeden muž je ženatý, začala druhého polévat zázvorovou limonádou.
„Och, doufám, že to nenechává skvrny? Si gauche! Jsem to nešika! Moc mě to mrzí! Nemyslela jsem… nedávala jsem pozor…“
Sportovec: „To nic opravdu – opravdu – to nic není – skvrny to nenechává…„
A chvíli tak koktal dál. Dělalo mi to dobře. Ale brzy se vzpamatoval, v minutě přestal brebentit po čínsku, vzmužil se a pro mluvil na mne svým rodným jazykem: „Žádná škoda se nestala, pane, vidíte to sám. Opravdu. Dovolte, jmenuju se Tolman. Barry Tolman, okresní prokurátor z okresu Marlin v Západní Virgínii.“
Tak tedy sup tyjící z neštěstí a politikář. Ale přesto, že většina mých styků s prokurátory nebyla toho druhu, abych si postavil jejich fotky v rámečku na noční stolek, neviděl jsem žádný smysl v tom, abych se zachoval jako křupan. Sdělil jsem mu, jak mi říkají, představil jsem mu Constanzu a pozval jsem ho na skleničku na odškodnou za to, že jsme na něho jednu vylili.
Pro sebe jsem objednal ještě jedno mléko, kterým jsem splnil svou normu před spaním. Když jsem je dostal, seděl jsem a upíjel jsem a chránil jsem se vměšovat do nového přátelství, které se rozvíjelo po mé pravici, až na občasné zabručení, abych ukázal, že nemrzoutím. Když byla moje sklenice poloprázdná, pan Barry Tolman zrovna říkal:
„Zaslechl jsem – promiňte, ale nemohl jsem to neslyšet – zaslechl jsem vaši zmínku o San Remu. Nikdy jsem tam nebyl. By jsem v Nizze a v Monte Carlu asi před sedmi lety a někdo, nevím už kdo, mi říkal, abych se podíval do San Rema, že je to tam krásnější než všude jinde na Riviéře, ale já se tam nedostal. Ale teď… uhm… teď tomu docela věřím.“
„Och, měl jste se tam podívat!“ Promluvila znovu trochu přiškrceným hlasem a to mě blažilo. „Ty kopce a vinice a to moře!“
„Jistě, ovšem. Mám moc rád malebné scenérie. Vy ne, pane Goodwine? Nemáte rád –“ Vzduch se náhle otřásl ohlušujícím řevem, jak kolem nás zaburácel jiný vlak na souběžné koleji. Když dohřměl, slyšel jsem: „Malebné scenérie?“
„To si pište,“ přikývl jsem a usrkl jsem si mléka.
„Tolik mě mrzí, že je noc,“ poznamenala Constanza. „Ve dne bych se mohla dívat ven a vidět Ameriku. Je skalnatá? Myslím, jestli jsou kolem Skalnaté hory?“
Tolman se nezasmál. Neobtěžoval jsem se, abych se mrkl, jestli se jí dívá do fialkových očí; věděl jsem, že určitě ano. Odpověděl jí, že Skalnaté hory jsou dva a půl tisíce kilometrů odtud, ale že stejně jedeme krásnou krajinou. Řekl, že byl třikrát v Evropě, ale že tam dohromady není nic, co by se vyrovnalo Spojeným státům, až na historické památky ovšem. Ze zrovna tam, kde žije on, v Západní Virgínii, jsou hory, které by klidně postavil vedle hor ve Švýcarsku a dal by každému na vybranou. Ze nikdy a nikde neviděl nic krásnějšího než své rodné údolí, zvlášť okolí, kde postavili lázně Kanawha, proslulé letovisko. To že je v jeho okrese.
„Ale tam právě jedu!“ vykřikla Constanza. „Samozřejmě! Lázně Kanawha!“
„To jsem… to jsem doufal.“ Začervenal se. „Tři z těchhle salonních vagónů totiž jedou do lázní Kanawha a já myslel, že snad… doufal jsem, že budu mít příležitost setkat se s vámi, i když se tam ovšem nezúčastním společenského života…“
„A teď jsme se setkali ve vlaku. Nebudu tam ovšem nijak dlouho. Ale když myslíte, že je to tam hezčí než v Evropě, nemůžu se už dočkat, až to uvidím, ale varuju vás, miluju San Remo a moře. Na svých cestách do Evropy nejspíš berete svou manželku a děti s sebou?“
„Prosím vás!“ Vzalo mu to dech. „Namouduši! To vypadám tak starý, abych měl manželku a děti?“
Ty cvoku zatracená, pomyslel jsem si, nevystrkuj tak tu bradu! Moje mléko bylo dopito. Zvedl jsem se.
„Když prominete, lidičky, půjdu se přesvědčit, jestli mi šéf nevypadl z vlaku. Za chvíli se vrátím, slečno Berinová, a odvedu vás k tatínkovi. Nedá se čekat, že byste si osvojila ten fortel a chovala se jako americká děvčata hned první den, co máte volno.“
Žádného z nich můj odchod nepohnul k pláči.
Hned ve vedlejším vagóně jsem potkal Jeroma Berina kráčejícího uličkou. Zastavil se a já se ovšem musel zastavit taky.
„Moje dcera?“ zaburácel. „Vukčič ji tam nechal!“
„Je naprosto v pořádku.“ Ukázal jsem palcem dozadu. „Sedí v klubovém vagónu a povídá si s jedním mým přítelem, kterého jsem jí představil. Pan Wolfe je oukej?“
„Oukej? To nevím. Zrovna jsem se s ním rozloučil.“
Protáhl se kolem mne a já šel dál.
Wolfe byl v kupé sám, pořád na sedadle, hotová hromada neštěstí, s rukama zaťatýma do opěradel a s očima dokořán. Zůstal jsem stát a měřil jsem si ho pohledem.
„Poznejte Ameriku,“ poznamenal jsem. „Zahrajte si s námi na turistu! Žádný průvan ve vlaku a plachtíme jako racek!“
„Sklapněte!“ vybafl na mne.
Nemohl tak prosedět celou noc. Nadešla chvíle, kdy bylo třeba zasáhnout. Zazvonil jsem na zřízence, aby rozestlal postel. Pak jsem vykročil k Wolfovi – ale ne. Vzpomínám si na jeden starý román, který jsem někde vyštrachal, kde se líčilo, jak líbezná mladá dívčina vejde večer do ložnice a dotkne se líbeznými prstíky horního knoflíku svých šatů. A pak tam stálo: „Ale teď ji musíme opustit. Jsou jisté intimní chvíle, které autor ani ty, laskavý čtenáři, nesmí hrubě narušit; jsou jistá dívčí tajemství, která nesmíme vyzradit vulgárním pohledem. Noc zatáhla svou ochrannou roušku;

zatáhněmež i my svoji!“ Což plně podpisuju.

2

„To bych byl nemyslel, že je to džob pro hotelového šerloka špehovat kluka, co hází kamením,“ řekl jsem. „Zvlášť pro tajného z tak nóbl podniku, jako je váš.“

Gershom Odell uplivl mezi zuby na velkou kapradinu tři metry od místa, kde jsme seděli na trávníku. „To taky není. Ale jak vám povídám, ty kořeni platěj patnáct až padesát babek denně, aby mohli bydlet v tyhle noclehárně a psát dopisy na papíře s hlavičkou Lázně Kanawha, a nemají rádi, když po nich negři házejí kamením při jejich projížďkách na koni. Neřek jsem, že to byl kluk, řek jsem negr. Mají podezření na jednoho, co asi před měsícem dostal vyhazov z garáže.“

Hřejivé slunce na mne dopadalo skulinou mezi stromy a já si zívl. „Říkáte, že k tomu došlo někde tady?“ zeptal jsem se, abych dal najevo, že nežívám nudou.

Ukázal prstem. „Támhle z druhý strany cesty. V obou případech to slíznul starej Crisler, víte, ten král plnicích per, co si jeho dcera vzala velvyslance Willettse.“

Zdálky se na cestě něco ozvalo. Za chvíli zaznělo dusání kopyt zřetelněji a brzy se vynořil ze zatáčky pár procovských, ale jinak pěkných koní a překlusal kolem tak blízko, že bych jim byl mohl rybářským prutem podrazit nohy. Na jednom z nich seděl elegán v křiklavé kostkovaném saku a na druhém milostpaní dostatečně stará a tlustá, aby začala se službou bližním, kdykoli k tomu pocítí vnitřní nutkání.

„To byla manželka Jamese Franka Osborna, baltimorskýho Osborna, rejdařství a ocel, a Dále Chatwin, dobrej hráč bridže, teďka na trhačce,“ informoval mě Odell. „Viděl jste, jak tejrá toho koně? Takovýho krasojezdce aby pohledal.“

„Jo? Ani jsem si nevšiml. Vy teda máte společenské Kdo je kdo v malíčku.“

„To člověk musí, když má tenhle džob.“ Znovu plivl na kapradinu, poškrábal se na zátylku, utrhl stéblo trávy a strčil si je mezi zuby. „Počítám, že devět z deseti hostí tohohle podniku poznám a nikdo mi nemusí, napovídat. Někdy se tu samosebou objeví cizí tváře. Jako třeba ta vaše parta. Co jsou sakra zač? Přej spolek dobrejch kuchařů, který si pozval náš šéfkuchař. To se mi zdá divný. Vodkdy máme v lázních Kanawha vařečkovou universitu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Moje parta to není, šéfe.“

„Ale jste tu s nima.“

„Jsem tu s Nerem Wolfem.“

„Ten je s nima.“

Zašklebil jsem se. „Ba ne, teďka zrovna ne. Leží v apartmá číslo 60 v posteli a spí jako dřevo. Budu ho muset nejspíš ve čtvrtek chloroformovat, abych ho dostal na zpáteční vlak domů.“ Protáhl jsem se ve slunci. „Ostatně jsou horší věci než kuchaři.“

„Taky si myslím,“ připustil. „Vodkaď vlastně všichni jsou?“

Vytáhl jsem z kapsy list papíru – stránku, kterou jsem si vystřihl z přílohy Timesů –, rozložil jsem jej. a mrkl jsem znovu na seznam, než jsem mu ho podal.

LES QUINZE MAÎTRES
Jerome Berin, Corridona, San Remo
Léon Blanc, Klub pod vrbami, Boston
Ramsey Keith, hotel Hastings, Kalkata
Filip Laszio, hotel Churchill, New York
Domenico Rossi, Empire Café, Londýn
Pierre Mondor, U Mondora, Paříž
Marko Vukčič, Rustermanův restaurant, New York
Sergej Vallenko, Château Montcalm, Quebec
Lawrence Coyne, Rátán, San Francisco
Louis Servan, Lázně Kanawha, Západní Virgínie
Ferid Chaldah, Café de 1‘Europe, Istanbul
Henri Tassone, hotel Shepheard, Káhira

ZESNULÍ:
Armand Fleury, U Fleuryho, Paříž
Pasquale Donofrio, Eldorado, Madrid
Jacques Baleine, hotel Emerald, Dublin

Odell se podíval na rozsah článku, nijak se nepokusil přečíst si ho, a pak prošel seznamem jmen a adres, přičemž pomalu pokyvoval hlavou. Potom zabručel: „Pěkná sbírka jmen. Člověk by myslel, že je to fotbalovém mančaft. Jak to, že se jim dělá taková reklama? Co znamená to nahoře, to quinze nebo kýho čerta?“

„Jo, to je francouzsky.“ Vyslovil jsem to, jak se sluší. „Znamená to Patnáct mistrů. Ti ptáčci jsou slavní. Jeden z nich vyrábí klobásky, kvůli kterým lidi svádějí souboje. Měl byste si za ním dojít, říct mu, že jste detektiv, a požádat ho o recept, rád vám vyhoví. Scházejí se každých pět let v působišti nejstaršího z nich, proto přijeli do lázní Kanawha. Každý z nich si smí pozvat jednoho hosta je to tam všechno v tom článku. Nero Wolfe je Servanův host a Vukčič pozval mě, abych mohl přijet s Wolfem. Wolfe je čestný host. Ale je jich tu jen deset. Tři poslední za těch pět let umřeli a Chaldah a Tassone nemohli přijet. Spoustu toho navaří a snědí a vypijou a spoustu si toho navzájem nalžou a zvolí tři nové členy a vyslechnou proslov Nera Wolfa – jo, a jednoho z nich zabijou.“

„To bude psina.“ Odell si znovu odplivl mezi zuby. „Kterýho?“

„Filipa Laszia, hotel Churchill, New York. V tom článku se říká, že dostává šedesát tisíc babek ročně.“
„Dost možná. A kdo ho zabije?“
„Zkusí jich to víc po řadě. Jestli na ten seriál chcete lupeny, milerád vám obstarám dvě místa u ringu, a dám vám jeden tip – radši doporučte recepci, aby si zkasírovali účet za jeho pokoj předem, víte, jak to pak dlouho trvá – no, zachovej mi pánbůh zraky! To všechno dokázalo pár lžiček zázvorové limonády!“
Po cestičce kolem překlusal jezdec s jezdkyní, zahledění jeden do druhého, rozesmátí, s blyštícími se zuby a zardělými obličeji. Když zvířený prach v jejich stopách doletěl k nám, zeptal jsem se Odella: „Kdo je ten šťastný párek?“
Zachrochtal. „Barry Tolman, zdejší okresní prokurátor. Jednou bude presidentem, můžete se ho na to zeptat. To děvče přijelo s vaší partou, ne? Mimochodem, docela se na ni dá koukat. Co znamenal ten fórek s tou zázvorovou limonádou?“
„Ale nic,“ mávl jsem rukou. „To byl jenom citát ze starého Chaucera. Na ty dva by nebylo nic platné házet kamení, všimli by si leda laviny. Když jsme tak u toho, co je to za fór s tím házením kamení?“
„Žádnej fór. Prostě kus denní práce.“
„Tomu říkáte práce? Jsem přece detektiv. Především, myslíte si, že někdo začne s bombardováním, když my dva tu sedíme každému na očích? Tahle jezdecká cesta se odtud klikatí deset kilometrů daleko, tak proč by si nevybral jiné místo? Za druhé jste mi řekl, že nějaký černoch vyhozený z garáže je v podezření, že to dělá, aby dopálil správu hotelu, ale je v tom případě jenom náhoda, že si poobakrát vybral za terč krále plnicích per Crislera? To mi nějak neštymuje. Neřekl jste mi všechno. Ne že by mi do toho něco bylo, ale chtěl jsem vám jenom pro legraci předvést, že mám dlouhý vedení jenom v neděli a o svátcích.“
Podíval se na mne jedním okem. Pak oběma a potom se na mne zazubil. „Zdá se, že jste dobrej chlap.“
„To jsem,“ souhlasil jsem vřele.
Pořád ještě se zubil. „Namouduši, ta historka je moc dobrá na to, abych vám ji neřek. Líbila by se vám ještě víc, kdybyste Crislera znal. Ale nešlo jen vo něj. Jiná potíž je v tom, že tady nikdy nemám žádný volno pro sebe. Šestnáct hodin denně! Tak to tady chodí. Mám jenom jednoho pomocníka, a toho byste měl vidět, je to synovec nějakýho strejčka. Musel jsem sloužit od východu slunce do usnutí. A ke všemu ten Crisler, hotová fabrika na žluč. Měl na mě spadeno, protože jsem načapal jeho šoféra, jak krade v hotelový garáži vazelínu, a páni, ten když si na někoho zasedne, tak na něm sedí! Toho negra, co mi pomoh načapat jeho šoféra, dal Crisler vyhodit. Po mým skalpu šel taky. Jenže já si to naplánoval a vono to klaplo.“
Odell ukázal prstem: „Vidíte tamhle tu skalku? Ne, támhle naproti, za těma jedlema. Tak vodtamtaď jsem na něj házel ty šutry. Povoboukrát jsem ho trefil.“
„Aha. Moc jste ho poranil?“
„Ne dost. Ale na rameni měl pořádnou modřinu. Zařídil jsem si dobrý alibi, kdyby jako něco. Crisler se vodstěhoval. To byl jeden gól. Druhej je to, že teď skoro vždycky, když mě napadne, můžu říct, že jdu po tom syčákovi, co hází kamením, a vyrazím si na hodinku nebo na dvě do lesa, kde můžu bejt sám, plivat si a koukat se pánubohu do voken. Občas se ukážu, aby mě viděli z ty jezdecký cesty, a voní si pak myslej, že je chráním, a to je ta největší hlína.“
„Dobrý nápad. Ale nevydrží. Dřív či později ho budete muset chytit, nebo toho nechat. Nebo se ještě pocvičit v házení kamením.
Zazubil se. „Třeba si myslíte, že to nebyla dobrá trefa, když jsem ho vzal do ramene! Ale vidíte, jak je ta skalka daleko? Nevím, jestli to ještě zkusím, ale jestli jo, tak vím sakra dobře, koho si vyberu. Ukážu vám ji.“ Podíval se na své zápěstí. „Krindypindy, skoro pět! Musím zpátky.“
Vyhrabal se na nohy a už byl v prachu. Poněvadž jsem nijak nepospíchal, nechal jsem ho běžet a štrachal jsem se líně za ním. Jak jsem už objevil, kdykoli se člověk vydal na procházku kolem lázní Kanawha, octl se v zahradě. Nevím, kdo v těch lesích zametal a oprašoval stromy, kterých muselo být aspoň pět set hektarů, ale rozhodně to byla vzorně udržovaná domácnost. V sousedství hlavní budovy hotelu, pavilónů roztroušených kolem a kolonády s horkými vřídly byly většinou trávníky, ozdobné keře a květinové záhony se třemi parádními fontánami třicet kroků od hlavního vchodu. Stavby, kterým říkali pavilóny a které nesly jména západovirginských okresů, byly samy natolik rozměrné, že se nad nimi nedalo mávnout rukou, měly své vlastní kuchyně atakdál, a jak jsem vyrozuměl, jejich vtip byl v tom, že poskytovaly víc soukromí za přiměřenou cenu. Dva z nich, Pocahontas a Upshur, vzdálené od sebe jenom sto kroků a spojené dvěma cestičkami mezi stromy a keři, byly vyhraženy patnácti mistrům nebo spíš desíti – a naše apartmá číslo 60, Wolfovo a moje, bylo v Upshuru.
Bezstarostně jsem se loudal. Kolem byla spousta vegetace, kterou si člověk mohl prohlížet, když o to měl náhodou zájem všude velké chumáče růžových květů na keřích, o kterých Odell říkal, že jsou to horské vavříny, uhánějící bystřina, překlenutá tu a tam lávkami, nějaké rozkvetlé divoké stromy a ptáci a zimostrázy a jehličnáče atakdál. Takové věci jsou docela v pořádku, nic proti nim nemám a samozřejmě v takové krajině může klidně něco růst, protože co byste si pak počali se vším tím prázdným místem, ale musím přiznat, že tam těžko najdete nějaké vzrušení. Porovnejte si to třeba s newyorským Times Square nebo s Yankee stadiónem.
Blíž k centru dění, na úseku poblíž pavilónů a zvlášť kolem hlavní budovy a vřídel, panoval větší ruch. Mlela se tam spousta lidiček, takových i makových, přijížděli a odjížděli v autech, na koních a někdy dokonce i chodili pěšky. Většina těch pěších byli černoši v uniformě lázní Kanawha, v černých kalhotách pod kolena a v jasně zelených kabátech s velkými černými knoflíky. Na některé postranní cestičce jste mohli leckterého z nich přistihnout, jak se zubí, ale na veřejnosti se tvářili, jako by téměř klesali pod tíhou něčeho, co vám nemohou prozradit, jako bankovní úředníci u přepážky výplat.
Bylo krátce po páté, když jsem došel ke vchodu do pavilónu Upshur a vešel jsem dovnitř. Apartmá číslo 60 leželo vzadu v pravém křídle. Otevřel jsem opatrně dveře a prošel jsem po špičkách předsíní, abych neprobudil naše batole,

ale když jsem ještě opatrněji otevřel druhé dveře, shledal jsem, že Wolfův pokoj je prázdný. Tři okna, která jsem předtím nechal pootevřená, byla teď zavřená, proláklina uprostřed postele nenechávala nikoho na pochybách, kdo tady nedávno ležel, a pokrývka, kterou jsem ho přikryl, visela v nohách lůžka. Nahlédl jsem znovu do předsíně: jeho klobouk byl pryč. Zašel jsem do koupelny, roztočil jsem kohoutek a začal jsem si mydlit ruce. Měl jsem pořádný dopal. Deset let jsem byl zvyklý najít Nera Wolfa vždycky tam, kde jsem ho nechal, jako by byl socha Svobody, ledaže by jeho dům vyhořel, a teď mě denervovalo, neřkuli ponižovalo zjištění, že někde poletuje kolem jako kolibřík, aby si našel příležitost lízat paty nějakému španělskému klobásníkovi.
Když jsem dost nacákal kolem sebe a převlékl si košili, pokoušelo mě to, abych si zašel k hotelu a pozoroval trochu cvrkot, ale věděl jsem, že Fritz s Theodorem by mě zamordovali, kdybych Wolfa nepřivezl zpátky vcelku, a tak jsem radši vyšel postranním vchodem a pustil jsem se po cestičce k pavilónu Pocahontas.
Pocahontas byl daleko ambicióznější než Upshur, měl v přízemí uprostřed čtyři rozlehlé veřejné místnosti a apartmá v křídlech a v patře. Než jsem vešel, slyšel jsem halas hlasů, a uvnitř jsem pak shledal, že se mistři dobře baví. Setkal jsem se předtím s celou partou u oběda, který byl připraven v pavilónu a na místě servírován a k němuž přispělo pět mistrů, každý jedním chodem. Musím přiznat, že se to konzumovalo bez obtíží, a vzhledem k tomu, že jsem se po deset let živil výtvory Fritze Brennera vzniklými pod dohledem Nera Wolfa, bylo by tohle konstatování poklonou pro každého kuchaře.
Nechal jsem jednoho zelenokabátníka, aby mi otevřel dveře, dalšímu v hale jsem pak svěřil klobouk a začal jsem se rozhlížet po svém kolibříkovi. V salónu po pravici, kde byla všude spousta tmavých dřevěných předmětů, pestrých koberečků a všelijakých serepetiček – pavilón Pocahontas byl celý zařízen po indiánsku – tančily tři dvojice při rádiu. Středně tmavá bruneta asi v mém věku, prostřední i co do rozměrů, s vysokým bílým čelem a s podlouhlýma ospalýma očima, se lepila na Sergeje Vallenka, blond Rusa býčí postavy, asi padesátníka s jizvou pod jedním uchem. Byla to Dina Lasziová, dcera Domenika Rossiho, někdejší manželka Marka Vukčiče, jemuž ji podle Jeroma Berina Filip Laszio ukradl. Pomenší paní ve středních letech s kachní postavou, s malýma černýma očkama a s chmýřím na horním rtu byla Marie Mondorová a kulatolící chlapík s vypoulenýma očima, asi v jejím věku a stejně baculatý, byl její manžel Pierre Mondor. Neuměla anglicky a já neviděl žádný důvod, proč by měla umět. Třetí dvojici tvořil Ramsay Keith, trochu upilovaný Skot, přinejmenším šedesátník s obličejem jako západ slunce naložený do alkoholu, a drobné, útlé a černooké stvoření, kterému mohlo být cokoli pod pětatřicet let, jak jsem usuzoval podle své omezené zkušenosti, poněvadž byla Číňanka. Když jsem se s ní předtím seznámil u oběda, vypadala k mému překvapení delikátně a záhadně, zrovna jako gejši na propagačních fotografiích. Myslím, že gejši jsou Japonky, ale na tom snad nezáleží. Buď jak buď, byla to Lio Coynová, čtvrtá žena Lawrence Coyna, a hurá Lawrencovi, protože mu bylo plných sedmdesát a měl vlasy bílé jako padlý sníh;
Nahlédl jsem do menšího salónku vlevo. Tam toho bylo k vidění málo. Lawrence Coyne ležel na druhém konci na dívánu v tvrdém spánku a Leon Blanc, drahoušek starý Leon, stál před zrcadlem a patrně se rozhodoval, jestli potřebuje oholit. Prošel jsem pomalu salónkem do jídelny. Byla veliká a poněkud v nepořádku. Kromě dlouhé tabule a řady židlí tam byly dva servírovací stoly, bufet plný nejrůznějších propriet a dvě ohromné zástěny s malbami indiánské princezny Pocahontas, jak zachraňuje život kapitánovi Johnu Smithovi, a s dalšími výjevy. Vedly tam čtverý dveře: ty, kterými jsem vešel, dvoukřídlé dveře do velkého salónu, dvoukřídlé zasklené dveře na postranní terasu a dveře do přípravny a do kuchyně.
Když jsem vešel, byli tam i lidé. Marko Vukčič seděl na židli u dlouhého stolu s doutníkem v zubech a vrtěl hlavou nad nějakým telegramem, který četl. Jerome Berin stál s vinnou sklenkou v ruce a mluvil s důstojným starým chlapíkem s šedivými kníry a vrásčitým obličejem to byl Louis Servan, doyen patnácti mistrů a jejich hostitel v lázních Kanawha. Nero Wolfe na židli, která pro něho byla příliš malá, seděl u otevřených zasklených dveří na terasu a nepohodlně se zakláněl, aby viděl přivřenýma očima do tváře člověka, jenž stál nad ním a shlížel na něho dolů. Byl to Filip Laszio masitý, nepříliš prošedivělý, s chytrýma očima, s hladkou pletí a vůbec celý úhořovitě hladký. Vedle Wolfovy židle stál stoleček se sklenicí a s dvěma lahvemi piva, a po jeho Jevem lokti mu skoro seděla na koleně Lisette Puttiová, která držela talíř s nějakými zákusky. Lisette byla roztomilá, jak to tak některé umějí, a už si získala přátele, přes určité pochybnosti o neregulérností svého postavení. Byla hostem Ramseye Keithe, který přijel až z Kalkaty a představil ji jako svou neteř. Vukčič mi řekl, že prskání Marie Mondorové po obědě naznačovalo, že Lisette není nic jiného než pochybná coquine a že ji Keith sbalil v Marseille, ale koneckonců, řekl Vukčič, pro muže jménem Keith je fyzicky docela možné, aby měl neteř jménem Puttiová, a i kdyby šlo o záměnu totožnosti, účty přece platí Keith. Což znělo dost lehkovážně, ale mně do toho nic nebylo.
Když jsem se blížil, Laszio končil s nějakou poznámkou adresovanou Wolfovi a Lisette na něj vychrlila proud francouzštiny, něco o tom, co držela na talíři a co vypadalo jako tlusté hnědé suchary. Ale právě v tom okamžiku se ozval z kuchyně hlasitý pokřik, a když jsme se tam všichni otočili, rozletěly se lítací dveře, jimiž vběhl Domenico Rossi s kouřící se mísou v jedné ruce a s dlouhou lžící ve druhé.
„Srazilo se to!“ vyvřískl. Vrhl se k nám a strčil mísu Lasziovi pod nos. „Podívej se na to bláto! Co jsem ti říkal? Proboha se na to podívej! Dlužíš mi sto franků! Jsi pěkně povedený zeťáček, a třebaže jsi dvakrát tak starý jako já, neumíš ještě ani abecedu!“
Laszio klidně pokrčil rameny. „Ohřáls to mlíko?“
„Já? Vypadám snad jako nějaká mrazírna?“
„Tak třeba byla stará vejce.“
„Louisi!“ Rossi se otočil jako na obrtlíku a ukázal lžící na Servana. „Slyšíš to? Říká, že máš stará vejce!“
Servan se zachechtal. „Jestli jsi to dělal podle jeho návodu a ono se to srazilo, vyhrál jsi sto franků. Co se proti tomu dá namítat?“
„Ale všechno přišlo nazmar! Podívej – bláto!“ Rossi si odfoukl. „Tyhle zatracený moderní nápady! Ocet je ocet!“

Laszio řekl klidně: „Zaplatím. A zejtra ti ukážu, jak se to dělá.“ Prudce se otočil, zamířil ke dveřím do velkého salónu, otevřel je a do jídelny dolehla hudba z rádia. Rossi cupital kolem stolu s mísou bláta, aby ji ukázal Servanovi a Berinovi. Vukčič si strčil telegram do kapsy a šel se taky podívat. Lisette si uvědomila mou přítomnost, nastavila mi talíř a něco řekla. Zazubil jsem se na ni a odpověděl jsem: „Chytrý kluk její tuk, protože by z něho puk –“
„Archie!“ Wolfe otevřel oči. „Slečna Puttiová říká, že ty oplatky vyrobil vlastnoručně pan Keith z přísad přivezených ž Indie.“
„Vy jste je ochutnal?“
„Ano.“
„Stojí za něco?“
„Ne.“
„Tak jí laskavě řekněte, že nikdy nejím mezi denními jídly.“
Pustil jsem se ke dveřím do salónu a zůstal jsem stát vedle Filipa Laszia, který se díval na tři tančící dvojice, ale bylo patrné, že vidí jenom jednu. Mamá a papá Mondorovi funěli ale brali to sportovně, Ramsey Keith a gejša působili směšně, ale očividně jim na tom nijak nezáleželo, a Dina Lasziová s Vallenkem zřejmě nezměnili držení od chvíle, co jsem je viděl předtím. Ale brzy to udělali. Vedle mne se něco dalo. Laszio nic neřekl a neudělal žádný posunek, kterého bych si všiml, ale musel nějak navázat spojení, poněvadž ti dva přestali tančit, jako když utne, Dina něco špitla svému partnerovi, a pak sama přešla přes salón k manželovi. Ustoupil jsem dva kroky stranou, abych jim udělal místo, ale nijak si mě nevšímali.
„Chtěl by sis zatančit, miláčku?“ zeptala se ho.
„Ty víš, že ne. Tys netančila.“
„Ale co –“ Zasmála se. „Říkají tomu přece tanec, ne?“
„Možná. Ale tys netančila.“ Usmál se – totiž vycenil zuby, jenže to spíš vypadalo jako výraz odhodlání skoncovat jednou provždycky se všemi úsměvy.
Přiblížil se Vallenko. Zůstal stát těsně u nich, podíval se z jeho tváře na její a zase zpátky a docela najednou se hlučně rozesmál. „Ach Laszio!“ Plácl ho přes záda, nijak něžně. „Ach kamaráde!“ Uklonil se Dine. „Díky, madam.“ A odkráčel.
„Miláčku Filipe,“ řekla manželovi, „jestli nechceš, abych tančila s tvými kolegy, mohls mi to říct. Nevidím v tom tak velkou rozkoš –“
Nezdálo se pravděpodobné, že budou potřebovat mou pomoc, takže jsem se vrátil do jídelny a posadil se tam. Půl hodiny jsem tak seděl a pozoroval ten cirkus. Lawrence Coyne vešel z malého salónku, protíral si oči a pokoušel se přičísnout si prsty bílé kníry a licousy. Rozhlédl se kolem a zařval „Lio!“ tak hlasitě, až zadrnčela okna, a jeho čínská žena přicupitala z druhého salónu, přistavila mu židli a posadila se mu na koleno. Vstoupil Leon Blanc, okamžitě se pustil do hádky s Berinem a Rossim a najednou s nimi zmizel do kuchyně. Bylo už skoro šest hodin, když dovnitř vpadla Constanza. Převlékla se z jezdeckého kostýmu. Rozhlédla se kolem a rozdala pár pozdravů, kterých si nikdo zvlášť nevšímal, až pak uviděla Vukčiče a mne, přišla k nám a zeptala se, kde je tatínek. Řekl jsem jí, že se v kuchyni hádá kvůli citrónové šťávě. Její temně fialkové oči v denním světle plně potvrzovaly, ba překonávaly všechno, čeho jsem se včera bál.
„Přede dvěma hodinami jsem vás viděl, i ty koně,“ poznamenal jsem. „Dáte si sklenici zázvorové limonády?“
„Děkuju, teď ne.“ Usmála se na mne jako na přejícího strejčka. „To od vás bylo moc hezké, jak „jste tatínkovi řekl, že pan Tolman je váš přítel.“
„To nestojí za řeč. Viděl jsem, že jste mladá a bezradná, tak jsem si řekl, že vám podám pomocnou ruku. Začíná se z toho něco klubat?“ „Klubat?“
„Na tom nezáleží,“ mávl jsem rukou. „Jen když jste šťastná.“ „Ovšemže jsem šťastná. Miluju Ameriku. Myslím, že si přece jen vezmu trochu zázvorové limonády. Ne, zůstaňte sedět, objednám si ji sama.“ Obešla stůl k tlačítku zvonku.
Nemyslím, že Vukčič, ačkoli byl těsně vedle mne, z našeho rozhovoru něco slyšel, protože měl oči jen pro svou bývalou ženu, která teď seděla s Lasziem a Servanem a mluvili s Wolfem. Všiml jsem si u něho té tendence už během oběda. Taky jsem si všiml, že Leon Blanc se nenápadně vyhýbá Lasziovi a ani jednou s ním nepromluvil, s tím Lasziem, který Blankovi podle Berina ukradl postavení v hotelu Churchill; zatímco Berin sám vyhledával příležitosti, aby mohl Laszia zblízka probodávat očima, ale rovněž beze slov. Něco se nepochybně vznášelo ve vzduchu, od ofrňování mamá Mondorové nad Lisettou Puttiovou přes všeobecnou atmosféru kamarádské žárlivosti a hašteření kvůli salátu a octu, přes kliku spiklenců, zatracujících Laszia, až konečně, ale ne v poslední řadě po tu dusnou mlhu, která jakoby obklopovala Dinu Lasziovou. Vždycky jsem zatím věřil, že taková svůdná bludička – žena, které stačí třikrát pomalu spustit víčka, a už jste uvízli v močále a můžete to vzdát nedokáže – nikdy nic lepšího než nalákat nějakého hejla, ale teď jsem viděl, že kdyby Dina Lasziová zastihla člověka o samotě, kdyby se do toho pustila naplno a kdyby venku pršelo, člověk by potřeboval víc než jenom smysl pro humor, aby se tomu dokázal vysmát. Ta už dávno překročila stadium polévání prokurátorů zázvorovým pivem.
Pozoroval jsem cvrkot a čekal jsem, až Wolfe projeví známky pohybu. Krátce po šesté vstal a já ho následoval ven na terasu a po cestičce k Upshuru. Když uvážím hrůzu útrap, které podstoupil ve vlaku, navigoval docela dobře. V apartmá číslo 60 byla mezitím pokojská, poněvadž postel byla zase uhlazená a pokrývka složená a uložená. Zašel jsem do svého pokoje a zanedlouho jsem přišel za Wolfem do jeho pokoje. Seděl u okna v křesle, které mu bylo skoro dost velké, opíral se dozadu s očima zavřenýma a s vráskou na čele, a prsty obou rukou se mu stýkaly uprostřed panděra. Byl to srdceryvný pohled. Nikde žádný Fritz, žádný atlas, který by si prohlížel, žádné orchideje, o které by se staral, žádné kloboučky od pivních lahví, které by počítal! Litoval jsem, že večeře měla být neformální, poněvadž ji tři nebo čtyři mistři vlastnoručně připravovali. Kdyby se totiž museí převléknout do smokingu, bylo by ho to tak navztekalo, že by zapomněl na ostatní strádání, a jen by se mu tím ulevilo. Když jsem tak stál a měřil jsem si ho, vyrazil dlouhý a

hluboký vzdech, až se celý otřásl, a já promluvil, aby mi nevytryskly slzy z očí:
„Berin prý chystá saucisse minuit zítra k obědu. Je to pravda?“
Žádná odpověď. Ozval jsem se znovu: „Co byste říkal tomu, vrátit se zpátky letadlem? Mají tu letiště hned vedle. Zvláštní lety na objednávku, šedesát babek až do New Yorku, za necelé čtyři hodiny.“
Marná lásky snaha. „Včera v noci vykolejil v Ohiu vlak,“ zkusil jsem to opět. „Nákladní. Zabilo to víc než sto prasat.“
Otevřel oči a začal se vsedě napřimovat, ale ruka mu sklouzla po opěradle nezvyklého křesla, takže sklesl zpátky. Pak prohlásil: „Jste propuštěn ze zaměstnání, počínaje naším návratem do mého domu v New Yorku. Aspoň myslím, že jste. Můžeme si o tom pohovořit, až budeme doma.“
To už bylo lepší. Zazubil jsem se na něj. „To se mi ohromně hodí. Stejně myslím na ženění. S tou malou Berinovou. Co jí říkáte?“
„Fuj.“
„Jen si dělejte fuj! Myslíte si nejspíš, že deset let života s vámi ve mně zabilo všechen cit. Nejspíš se vám zdá, že už na mě nepůsobí –“
„Fuj!“
„No dobrá! Ale včera večer v tom klubovém vagónu mi to došlo. Vy si nejspíš neuvědomujete, jaká je to perla, protože vy jste zřejmě imunní. A samozřejmě jsem s ní o tom ještě nemluvil, poněvadž na ní nemůžu dobře chtít, aby si vzala – mhm – detektiva. Ale myslím si, že kdybych si sehnal nějakou jinou práci a dokázal jí, že jí můžu být hoden –“
„Archie!“ Teď se vsedě napřímil a promluvil hrozivým šeptem. „Vy lžete! Podívejte se na mě!“
Podíval jsem se na něj tak upřeně, jak jen jsem dokázal, a myslel jsem, že jsem ho dostal. Ale pak jsem viděl, že mu zase začínají klesat víčka, a poznal jsem, že je všechno ztraceno. Takže jsem udělal to nejlepší, co mi ještě zbývalo, a ušklíbl jsem se na něj.
„Zatraceně!“ Ale z jeho tónu bylo slyšet, že se mu ulevilo. „Uvědomujete si, co znamená manželství? Devadesát procent mužů přes třicítku je ženatých, a podívejte se na ně! Uvědomujete si, že kdybyste měl manželku, trvala by na tom, že vám bude vařit? Víte, že všechny ženy věří, že potrava začíná mít smysl, teprve když se dostane do žaludku? Máte vůbec představu, že taková žena může – co je to?“
Klepání na vnější dveře apartmá se ozvalo dvakrát, poprvé slabě, a já je ignoroval, poněvadž jsem ho nechtěl přerušit. Teď jsem vyšel, prošel jsem předsíní a otevřel jsem. A v té chvíli, ačkoli mě zřídkakdy co překvapí, jsem skoro strnul. Ve dveřích stála Dina Lasziová.
Její oči se zdály podlouhlejší než kdy jindy, ale ne tak ospalé. Zeptala se tiše: „Můžu dál? Ráda bych mluvila s panem Wolfem.“
Ustoupil jsem, ona prošla kolem mne a já zavřel dveře. Ukázal jsem k Wolfovu pokoji: „Tudy, prosím,“ a ona mě předešla. Jediný postřehnutelný výraz ve Wolfově tváři, když si ji uvědomil, vyjadřoval, že návštěvnici poznává. Uklonil se hlavou. „Je mi ctí, madam. Odpusťte, že nevstávám, dovoluje si tu nezdvořilost. Tamhletu židli, Archie?“
Byla nervózní. Rozhlížela se kolem. „Můžu s vámi mluvit mezi čtyřma očima, pane Wolfe?“
„Bohužel ne. Pan Goodwin je můj důvěrný asistent.“
„Ale já…“ Zůstávala stát. „Je to tak těžké svěřit se s tím už jenom vám…“
„Prosím, madam. Jestli je vám to příliš zatěžko…“ Wolfe nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu.
Polkla, znovu se na mne podívala a pokročila k němu. „Ale bylo by ještě těžší… Musím to někomu povědět. Hodně jsem o vás slyšela, samozřejmě… v dřívějších letech, od Marka… a musím to někomu povědět, a nemám, komu bych to řekla, než vám. Někdo se pokouší otrávit mého muže.“
„Neříkejte.“ Wolfe lehce přimhouřil oči. „Posaďte se, prosím. Vsedě se mluví líp, nemyslíte, paní Lasziová?“

3

Svůdná bludička se spustila do křesla, které jsem jí přistavil. Je zbytečné říkat, že jsem stál opřený o sloupek postele s méně nonšalantními pocity, než jaké jsem předstíral. Vypadalo to, že se z našeho výletu může vyklubat pěkná kratochvíle, která ospravedlní mou předvídavost, s níž jsem si přibalil do kufru pistoli a pár poznámkových bloků.
Bludička řekla: „Samozřejmě… vím, že jste Markův starý přítel. Patrně si myslíte, že jsem mu ublížila, když jsem… od něho odešla. Ale spoléhám na váš smysl pro spravedlnost… na vaši lidskost…“
„Slabé opory, madam,“ odsekl Wolfe. „Málokdo máme tolik moudrosti, abychom byli spravedliví, nebo tolik volného času, abychom byli lidští. Proč se zmiňujete o Markovi? Naznačujete tím, že pana Laszia se pokouší otrávit on?“
„Chraňbůh!“ Ruka jí třepetavě vzlétla z klína a spočinula na opěradle křesla. „Jenom by mě mrzelo, kdybyste byl vůči mému manželovi a mně předpojatý, poněvadž to musím někomu povědět, a nemůžu to povědět nikomu jinému než vám.“
„Informovala jste o tom svého manžela, že se ho někdo snaží
otrávit?“
Zavrtěla hlavou a rty se jí zavlnily náznakem úsměvu. „On o tom informoval mne. Dneska. Víte samozřejmě, že jednotlivé chody dnešního oběda jich připravovalo několik. Filip dělal salát a ohlásil, že ho připraví s meadowbrookským nálevem, který je jeho specialitou. Všichni jeho kolegové vědí, že si na něj chystá směs citrónové šťávy s cukrem a s kyselou smetanou vždycky o hodinu napřed a vždycky ji ochutnává po lžících. Měl to všechno připraveno jedno vedle druhého, na rohovém stole v kuchyni, citróny, nádobu se smetanou i sypací cukřenku. V poledne začal mísit. Ze zvyku si nasypal cukr na dlaň a ochutnal, a cukr se mu zdál pískovatý a bez chuti. Nasypal ho trochu do pánve s vodou a drobné částečky zůstaly na hladině, částečně i potom, co jimi zamíchal. Nalil do sklenice šery a rozmíchal trochu cukru v něm, ale jenom malá část se rozpustila. Kdyby byl připravil nálev a ochutnal lžíci nebo dvě, jak to vždycky dělává, bylo by ho to zabilo. Ten cukr byl skoro samý arsenik.“

Wolfe zabručel: „Nebo mouka.“
„Manžel říká arsenik. Žádnou moučnou chuť necítil.“
Wolfe pokrčil rameny. „To se dá snadno zjistit s kapkou kyseliny solné a kouskem měděného drátu. Nezdá se, že byste měla tu cukřenku s sebou. Kde je?“
„Nejspíš v kuchyni.“
Wolfe vytřeštil oči dokořán. „Aby nám osladila večeři, madam? Mluvila jste o lidskosti –“
„Ne. Filip ji vysypal do výlevky a dal ji znovu naplnit jednomu černochovi. Tentokrát cukrem.“
„Neříkejte!“ Wolfe se znovu uvelebil a napůl zavřel oči. „Pozoruhodné. Třebaže si byl jistý, že jde o arsenik? Neupozornil na to Servana? A neoznámil to nikomu než vám? Ani ten prášek neschoval jako důkaz? Pozoruhodné.“
„Můj manžel je pozoruhodný člověk.“ Paprsek zapadajícího slunce v okně ozářil její tvář a ona si trochu poposedla. „Řekl mi, že nechce působit žádné potíže svému příteli Servanovi. Zakázal mi zmiňovat se o tom. Je to silný a hodně povýšený člověk. Má už takovou povahu. Myslí si, že je natolik silný a schopný a chytrý, že se mu nikdo nedostane na kobylku.“ Naklonila se dopředu a vztáhla ruku dlaní vzhůru. „Proto přicházím k vám, pane Wolfe. Mám strach!“
„Co mám podle vás udělat? Zjistit, kdo dal arsenik do cukřenky?“
„Ano.“ Pak zavrtěla hlavou. „Ne, to nejspíš nemůžete, a i kdyby to šlo, ten arsenik je pryč. Chci manžela chránit.“
„Drahá madam,“ zabručel Wolfe. „Jestli se někdo rozhodl vašeho manžela zabít a není zrovna slabomyslný, tak ho taky zabije. Nic není lehčího než zabít člověka; těžkosti přináší teprve snaha vyhnout se následkům. Bohužel nemám, co bych vám poradil. A dvojnásob těžké je zachraňovat někomu život:proti jeho vůli. Myslíte si, že víte, kdo ten cukr otrávil?“
„Ne. Ale jistě nějak –“
„Myslí si váš manžel, že to ví?“
„Ne. Ale vy jistě –“
„Marko? Mám se zeptat Marka, jestli to udělal?“
„Ne! Marka ne! Slíbil jste mi, že se nezmíníte –“
„Nic takového jsem neslíbil. Vůbec nic. Je mi líto, paní Lasziová, jestli se vám zdám hrubý, ale fakticky se mi protiví, když mě má někdo za idiota. Jestli si myslíte, že vašeho manžela chce někdo otrávit, potřebujete ochutnávače pokrmů, a to není moje profese. Jestli se bojíte jeho tělesného ohrožení, nejlepší ochranou je tělesný strážce, a to já taky nejsem. Než váš muž nasedne do automobilu, je třeba důkladně zkontrolovat každý šroub a matici a všechna spojení. Když jde po ulici, je třeba hlídat okna a střechy domů a držet si kolemjdoucí od těla. Kdyby šel do divadla –“
Svůdná bludička vstala. „Děláte si z toho legraci. To mě mrzí.“
„Legraci jste si začala dělat vy –“
Ani si nepočkala na Wolfovu repliku. Vykročil jsem, abych jí otevřel dveře, ale sáhla po knoflíku kliky dřív, než jsem se k němu dostal, a když to brala takhle, nechal jsem ji, aby šla dál a sama si otevřela i vnější dveře. Přesvědčil jsem se, že za sebou zavřela, pák jsem se vrátil do Wolfova pokoje a předstíral jsem kvůli němu zamračení, které vyšlo naplano, protože měl zavřené oči. Oslovil jsem jeho velký kulatý obličej:
„To je pěkný způsob, jak jednat s klientkou, která za vámi přijde s takovýmhle nádherně jasným případem. Byla by to hotová hračka, stačilo by seběhnout dolů k řece, kam ústí kanál, a plavat kolem, dokud neucítíme chuť arseniku.“
„Arsenik je bez chuti.“
„No dobrá.“ Posadil jsem se. „Chystá se ho otrávit sama a připravuje předem řadu falešných předpokladů? Nebo to hraje poctivě a jenom čenichá kolem, aby chránila svého muže? Nebo si Laszio vymýšlí pohádky, aby jí ukázal, jak má za ušima? Měl jste ho vidět, když tancovala s Vallenkem. Doufám, že jste si všiml, jak po ní kouká Vukčič, jako můra v kleci obklopené obloukovkami. Nebo byl někdo vážně takový vykuk, aby nás všechny ohrozil na životě arsenikem v cukřence? Mimochodem, večeře je za deset minut, a jestli se chcete učesat a zastrkat si košili do kalhot – věděl jste, že za příplatek pěti dolarů denně můžete mít jednoho z těch zelenokabátníků jako komorníka? Na mou duši, já to nejspíš na půl dne zkusím. Byl bych jiný člověk, kdybych na sebe jaksepatří dbal.“
Odmlčel jsem se, abych si zívl. Nedostatek spánku a to slunce venku mě zmohly. Wolfe mlčel. Ale za chvilku promluvil.
„Archie, slyšel jste o programu na dnešní večer?“
„Ne. Něco speciálního?“
„Ano. Zdá se, že k tomu dala podnět sázka mezi panem Servanem a panem Keithem. Až strávíme večeři, uspořádáme jeden test. Kuchař upeče holoubata a pan Laszio, který se k tomu sám nabídl, připraví větší množství sauce printemps. Ta omáčka obsahuje kromě soli devatero chuťových přísad: pálivé papričky, celer, šalotku, pažitku, kerblík, estragon, pepř, tymián a petržilku. Bude jí připraveno devět omáčníků a v každém z nich bude jedna přísada chybět, vždycky jiná. Holoubata a omáčníky budou naservírovány v jídelně a pan Laszio bude předsedat. Společnost se shromáždí v salónu, každý člen odejde do jídelny, vždycky sám, aby se s ním ostatní nemohli domluvit, ochutná všechny omáčky se sousty holouběte a zaznamená, ve kterém omáčníku chybí pažitka, ve kterém pepř atakdál. Pan Servan se myslím vsadil, že výsledky budou v průměru z osmdesáti procent správné.“
„Hm.“ Znovu jsem zívl. „Já poznám tu omáčku, kde bude chybět holoubě.“
„Vy se toho nezúčastníte. Jenom členové sboru Les Quinze Maîtres a já. Bude to poučný a zajímavý experiment. Největší potíž bude s pažitkou a šalotkou, ale doufám, že je rozeznám. Budu pít při večeři víno, ovšemže ne sladké. Ale napadlo mě, že tahle záležitost může souviset s tím zvláštním oznámením paní Lasziové. Pan Laszio má připravit omáčku. Víte, že si nepotrpím na nervozitu, ale jsem tady proto, abych se setkal se schopnými odborníky, ne abych zažil vraždu na jednom z nich.“
„Jste tady proto, abyste se naučil dělat klobásky. Ale to pusťte z hlavy, s tím nejspíš máte utrum. Jenomže jaká tady může existovat souvislost? Obětí vraždy se má stát Laszio, ne? Ochutnávačům nic nehrozí. Možná že byste měl jít jako

poslední. Kdyby se vám udělalo špatně tady v té džungli, to bych si s vámi užil."
Zavřel oči. Za chvíli je znovu otevřel. „Nemám rád historky o arseniku v jídle. Kolik je hodin?"
Lenoch zatracená, ani do kapsy pro hodinky si nesáhl. Řekl jsem mu, kolik je, on si povzdechl a začal se chystat k povstávání.
Večeře toho dne v pavilónu Pocahontas byla nóbl, pokud šlo o krmivo, ale poněkud zmatená v jiných ohledech. Polévka Louise Servana vypadala jako každý jiný bujón, ale zdání klamalo. Prostě se překonal a bylo roztomilé pozorovat, jak se jeho důstojná stará tvář červená potěšením, když mu skládali poklony. Ryba Leona Blanka byla malý deseticentimetrový potoční pstruh, čtyři kousky na osobu, ve světle nahnědlé omáčce s kapary a s příchutí, která nepřipomínala citrón ani žádný ocet, o němž jsem kdy slyšel. Nedokázal jsem ji nikam zařadit, a když se na tu kombinaci ptali Blanka, jenom se uculoval a odpověděl, že jí ještě nedal jméno. Všichni stolovníci, až na Lisettu Puttiovou a na mne, jedli pstruhy s hlavou i s kostmi a se vším, dokonce i Constanza Berinová, kterou jsem měl po pravici. Pozorovala mě, jak pstruhy obírám, usmála se na mne a řekla, že ze mne nikdy nebude pravý labužník a znalec, a já jí odpověděl, že nejím rybí tvářičky ze sentimentálních důvodů s ohledem na mou oblíbenou zlatou rybičku. Když jsem viděl, jak ty její hezké zoubky chroupají pstruží hlavy a páteře, byl jsem rád, že jsem předtím tvrdě potlačil záchvat své žárlivosti na její nožky.
Předkrm Pierra Mondora byl toho rázu, že jsem napodobil některé ze spolustolovníků a vzal jsem si dvakrát. Byla to zřejmě jeho slavná kreace, dobře známá jeho kolegům, a Constanza mi řekla, že i její otec ten předkrm připravuje výtečně a že hlavní přísady v něm jsou morek z hovězích kostí, strouhanka ze sucharů, bílé víno a kuřecí prsíčka. Zachytil jsem přes stůl Wolfův pohled a mrkl jsem na něj, ale ignoroval mě a tonul dál v blaženém vytržení, Z jeho hlediska jsme seděli v chrámu Páně a promlouval k nám svatý Petr. Právě když jsme konzumovali ten předkrm, Mondor a jeho buclatá manželka se najednou zčistajasna pustili do ječivé hádky, která skončila tím, že Mondor vyskočil, hnal se do kuchyně a ona se rozpáleně vrhla v patách za ním. Potom jsem se dověděl, že zaslechla, jak se její manžel ptá Lisetty Puttiové, jestli jí předkrm chutná. Na Francouzku musela ta paní být abnormálně morální.
Pečené byla mladá kachnička a la Richards, připravená Markem Vukčičem. Byl to jeden z Wolfových oblíbených pokrmů, který jsem dobře znal z Fritz Brennerovy – Nero Wolfovy verze, jenomže ve chvíli, kdy přišel na stůl, jsem už byl tak plný, že jsem nebyl v kondici posoudit ho. Ostatní muži si však notně zavdali burgundského, aby označili velkou písmenou začátek nového odstavce, a pustili se do kachny, jako by už byli čekali na nějaký takový drobný zákusek, aby trochu zasytili svůj apetit. Všiml jsem si, že ženy v nejlepším případě kachnu už jenom oždibovaly, zvlášť Lio, čínská manželka Lawrence Coyna, a Dina Lasziová. Všiml jsem si také, že číšníci v zelených kabátech si uvědomovali, že jsou svědky gastronomické olympiády, i když se snažili nedávat to najevo. Celkem ti výtečníci spořádali devět kachen. Zdálo se mi, že Vukčič to trochu přehání s různými druhy vína, a právě proto snad tak vyletěl, když Filip Laszio začal utrušovat poznámky o nádivkách do kachny, které podle něho předčí nádivku Richardsovu, a přešel z toho ke komentáři o rozdílně vyspělé vyběravosti hostů hotelu Churchill a Rustermanova restaurantu. Byl jsem Vukčičův host a měl jsem ho tak jako tak rád, takže mi bylo trapné, když praštil Laszia do oka kusem chleba. Ostatním to zřejmě vadilo především jako vyrušení v jídle a Servan, Lasziův soused, ho konejšil, zatímco Vukčič odpovídal na jejich protesty zuřivými pohledy a lil do sebe ještě víc burgundského. Jeden zelenokabátník sebral chleba z podlahy a stolovníci se vrátili ke kachně.
Salát, který připravil Domenico Rossi, vyvolal téměř vřavu. V první řadě Filip Laszio odešel při jeho servírování do kuchyně, Rossiho se to dotklo a vyjadřoval své pocity i potom, když mu Servan vysvětlil, že Laszio musí dohlédnout na přípravu sauce printemps pro nastávající test. Rossi nepřestal opakovat své poznámky o zeti dvakrát tak starém, jako je on sám. Pak si všiml, že Pierre Mondor ani nepředstírá konzumaci jeho výtvoru, a zeptal se ho, jestli v salátu našel nějakou lezoucí žoužel. Mondor přátelsky, ale pevně odpověděl, že nálevy nezbytné pro ochucení salátu, zejména ocet, notoricky nejdou dohromady s vínem, a on že si chce dopít burgundské.
Rossi temně zahučel: „Žádný ocet tam není. Nejsem barbar."
„Já ten salát neochutnával. Ale cítím nálev, a proto jsem ho odstrčil."
„Povídám, že tam žádný ocet není! Salát je většinou čistý, jak ho pánbůh stvořil! Výhonky hořčice a řeřichy, hlávkový salát! Cibulová šťáva se solí! Strouhanka utřená s česnekem! V Itálii ho jíme celé mísy, pijeme k němu chianti a děkujeme za to pánubohu!"
Mondor pokrčil rameny. „Ve Francii to neděláme. A Francie, jak dobře víte, drahý Rossi, je v tomhle ohledu na prvním místě. V kterém jazyce –"
„Ha!" Rossi se postavil na zadní. „Na prvním místě, protože jsme vás to naučili! Protože jste v šestnáctém století přišli, jedli jste u nás a začali jste naši kuchyni napodobovat! Umíte číst? Znáte dějiny gastronomie? A dějiny vůbec? Víte vy, že všechno dobré ve Francii, a pár dobrých věcí se tam najde, pochází původně z Itálie? Víte vy –"
Takhle nejspíš začínají války. Tentokrát bylo hromobití zažehnáno. Ostatní zabránili Mondorovi v dalším rozohňování, přiměli Rossiho, aby se pustil do svého vlastního salátu, a znovu zavládl mír.
Káva se podávala v obou salónech. V obou proto, poněvadž Lawrence Coyne se zase natáhl na divan v menším salónku a Keith a Leon Blanc si sedli u něho a hovořili spolu. Já se po jídle vždycky cítím líp na nohou, takže jsem bloumal kolem. Ve velkém salónu utvořili skupinku Wolfe, Vukčič, Berin a Mondor a diskutovali o kachně. Mamá Mondorová se tam přikolíbala z haly s taškou pletení a usadila se pod rozsvíceným lustrem. Lio Coynová se uvelebila ve velké lenošce s nohama pod sebou a poslouchala historky, které jí vyprávěl Vallenko. Lisette Puttiová nalévala Servanovi šálek kávy, zatímco Rossi stál a mračil se na indiánskou pokrývku na jednom z lehátek, jako by ji podezíral, že byla vyrobena ve Francii.
Nikde jsem neviděl Dinu Lasziovou a maně mi napadlo, jestli někde namíchává jed, nebo si jenom zašla do svého pokoje v levém křídle pavilónu Pocahontas pro trochu zažívací sody. Nebo snad do kuchyně, aby pomohla manželovi?

Pustil jsem se loudavě tím směrem. Když jsem procházel jídelnou, konaly se tam přípravy na omáčkový test. Židle byly odsunuty ke stěnám, servírovací stolky byly zakryty velkými plentami a na dlouhém stole byl čistý ubrus. Obešel jsem párek zelenokabátníků a pokračoval jsem v cestě. Dina v kuchyni nebyla. Půl tuctu lidí v bílých zástěrách si mě nevšímalo, protože si za posledních dvanáct hodin zvykli, že se všude kolem hemží cizí elementy. Laszio, rovněž v zástěře, stál u rozlehlé plotny, nahlížel do rendlíku a u každého lokte mu čekal jeden černouš na rozkazy. Vzhledem ke kaloriím, které jsem měl dosud v sobě, to v kuchyni až zbytečně sytě vonělo, takže jsem zas vyšel a vrátil jsem se přes přípravnu do salónu. Podávaly se tam likéry. Ulovil jsem si stopku koňaku, našel si sedadlo a pozoroval jsem scénu. Napadlo mě, že jsem nikde neviděl Constanzu. Ze chvilku však vešla z haly, přejela salón očima, přišla si sednout vedle mne a okázale si přehodila nohu přes nohu. Všiml jsem si něčeho v jejím obličeji a naklonil jsem se k ní, abych se o tom přesvědčil.
„Vy jste plakala."
Přikývla. „Ovšemže! V hotelu se tančí, pan Tolman mě tam pozval, ale tatínek mi to nechce dovolit! Třebaže jsme v Americe! Byla jsem ve svém pokoji a plakala jsem tam." Zvedla ještě výš koleno přehozené nohy. „Tatínek nemá rád, když takhle sedím, právě proto to dělám."
Zabručel jsem: „Žárlivost na nožky. Rodičovského typu."
„Cože?"
„I nic. Ale můžete si klidně sednout pohodlně, nedívá se na vás. Můžu vám přinést skleničku koňaku?"
Prolenošili jsme příjemnou hodinku provázenou různým hemžením vně našeho malého světa. Dina Lasziová přišla dovnitř z haly, nalila si likér, zastavila se na pár slov s mamá Mondorovou, a pak si šla sednout na nízkou stoličku u rádia. Usrkávala likér a hrála si se stupnicí, ale nic z rádia nevyloudila. Za nějakou chvíli přešel salón dlouhými kroky Vukčič, přitáhl si křeslo vedle její stoličky a posadil se. Když na ni promluvil, hezky se na něho usmála, a mne napadlo, jestli je Vukčič ve stavu, aby si uvědomil, jak hezký je to úsměv. Coyne, Keith a Blanc přišli z malého salónku. Kolem desáté hodiny jsme dostali návštěvu nikoho menšího než pana Claye Ashleyho, ředitele lázní Kanawha. Byl to černovlasý padesátník bez jediného šedivého vlasu, vypulírovaný navenek i uvnitř, a přišel pronést řeč. Chtěl nám oznámit, že lázně Kanawha jsou vysoce poctěny návštěvou nejvýznamnějších žijících představitelů jednoho z největších umění. Doufal, že se nám tu bude líbit atakdál. Servan ukázal na Nera Wolfa, čestného hosta, jako na náležitého mluvčího, který by odpověděl, a Wolfe musel pro jednou vstát z křesla, aniž se někam chystal. Odpověděl několika poznámkami a poděkováním panu Ashleymu, bez jakékoli zmínky o jízdě vlakem nebo o klobáskách, a pan Ashley zase odešel, když byl představen těm členům společnosti, které dosud neznal.
Nadešla chvíle k dalšímu malému proslovu, tentokrát z úst Louise Servana. Ten oznámil, že všechno je připraveno k testu, a vysvětlil, jak se bude postupovat. Na jídelním stole bude na ohřívadlech stát devět omáčníků se sauce printemps, mísa s holoubaty, talíře a ostatní potřeby. Každý ochutnávač si sám nakrájí kousky holouběte; ochutnávat kteroukoli omáčku bez holouběte není dovoleno. Po ruce bude voda na spláchnutí patra. Z každého omáčníku se smí ochutnat pouze jednou. Před každým omáčníkem bude na kartičce číslice, od 1 do 9. Každý ochutnávač dostane lístek papíru se seznamem všech devíti příchutí a ke každé příchuti napíše číslo omáčníku, v němž ta příchuť chybí. Laszio, který omáčku připravil, zůstane v jídelně a bude předsedat. Ti, kdo už ochutnali, nesmějí mluvit s těmi, kdo ještě neochutnávali, dokud nebude soutěž skončena. Aby se předešlo zmatkům, bude se ochutnávat v pořadí, které Servan přečetl z papírku:
Mondor
Coyne
Keith
Blanc
Servan
Berin
Vukčič
Vallenko
Rossi
Wolfe
Okamžitě pak došlo k prvnímu zádrhelu. Když byly rozdávány lístky a na řadu přišel Leon Blanc, zavrtěl hlavou. Řekl Servanovi omluvným, ale rozhodným tónem: „Ne, Louisi, je mi líto. Snažil jsem se, aby můj názor na Filipa Laszia nebyl nikomu z vás na obtíž, ale za žádných okolností nebudu jíst nic, co pochází z jeho rukou. Laszio je… všichni to víte… ale radši o tom nebudu mluvit…"
Otočil se na patě a vyrazil z místnosti do haly. Jediný zvuk, který protrhl ticho, bylo tiché, táhlé zavrčení Jeroma Berina, jenž svůj lístek už přijal.
„To je mrzuté," poznamenal Ramsey Keith. „Drahoušek starý Leon. Všichni víme – ale vzal to ďas! Ty jdeš první, Pierre? Doufám pevně, že neuhádneš ani jednu! Je tam všechno připraveno, Louisi?"
Mamá Mondorová přicupitala ke svému manželovi, tiskla si pletení k bříšku a kvíkala na něho něco francouzsky. Zeptal jsem se Constanzy, o co šlo, a ona mi to přeložila. Manželka Mondorovi pohrozila, že jestli při tak jednoduché zkoušce udělá jedinou chybu, neodpustí mu to pánbůh ani ona. Mondor ji netrpělivě a povzbudivě poplácal po rameni, odklusal do jídelny a zavřel za sebou dveře. Za deset, možná za patnáct minut se dveře opět otevřely a Mondor se vrátil.
Keith, který se původně vsadil se Servanem, čímž celá ta záležitost začala, přistoupil k Mondorovi a zeptal se ho: „Tak co?"
Mondor se vážně zakabonil. „Podle instrukcí o tom nemáme mluvit. Řeknu jenom to, že jsem Laszia varoval před

přesolením a on to ignoroval. Ale stejně bych se hrozně divil, kdybych se byl v něčem spletl.“
Keith se obrátil a zaburácel přes salón: „Lisetto, nejdražší moje neteři! Nalej všem likéry! Vnuť jim je! Sveď je!“
Servan s úsměvem zavolal na Coyna: „Teď jdeš ty, Lawrenci.“
Starý bělovlasatec vyšel. Viděl jsem, že se ta záležitost pořádně protáhne. Constanzu zavolal její otec na druhou stranu salónu. Zajímalo mě, jaké by to bylo zatančit si se svůdnou bludičkou, a pustil jsem se k Dine Lasziové, která dosud seděla na stoličce u rádia s Vukčičem po boku, ale dostal jsem košem. Lhostejně se na mne podívala těma podlouhlýma ospalýma očima a řekla, že ji bolí hlava. Tím jsem se paličatě zatvrdil a rozhlédl jsem se kolem po jiné partnerce, ale nevypadalo to slibně. Coynova čínská manželka Lio tam nebyla, třebaže jsem nepozoroval, kdy ze salónu odešla. Lisette vzala Keithův rozkaz doslova a obcházela s podnosem plným likérů, které se snažila udat. S mamá Mondorovou jsem se neodvážil něco si začínat, ze strachu, aby Pierre nezačal žárlit. Pokud jde o Constanzu – inu, vzpomněl jsem si na všechny svoje děti doma, a pak jsem si představil ji, s těma očima blízko mých, svou paži kolem jejího pasu, tu její jemnou vůni, která jako by člověka nevyhnutelně nutila, aby se přitiskl blíž a lépe tu vůni vychutnal, a nakonec jsem se rozhodl, že by to nebylo fér vůči mému příteli Tomanovi. Vrhl jsem ještě jeden nesouhlasný pohled na Vukčiče, který seděl jako přilepený ke křeslu vedle Diny Lasziové, vykročil jsem a okupoval jsem lenošku, kde prve seděla Lio Coynova.
Vím docela jistě, že jsem neusnul, poněvadž jsem si celou tu dobu uvědomoval šum hlasů, ale nedá se popírat, že jsem na chvíli zavřel oči, a moji celkovou blaženost kalilo jen jedno neodbytné pomýšlení – jak jenom ti bumbrlíčkové dokážou hltat holoubata s devaterou omáčkou necelé tři čtvrti hodiny poté, co spořádali celé hejno kačen. Najednou se rozeřvalo rádio, a to mě probudilo – chci říct donutilo mě to otevřít oči. Dina Lasziová byla na nohou, prohánělа v předklonu stupnici přijímače a Vukčič stál vedle a čekal na ni. Napřímila se, vtavila se do něho a už byli pryč. V minutě tančili Keith s Lisettou Puttiovou a potom Servan s Constanzou. Rozhlédl jsem se kolem. Jerome Berin v salónu nebyl, takže patrně na něj právě došlo v seznamu ochutnávačů. Zastřel jsem zívnutí, protáhl jsem se, aniž jsem zvedl paže, vstal jsem a loudal jsem se do kouta, kde Nero Wolfe rozmlouval s Pierrem Mondorem a s Lawrencem Coynem. Bylo tam prázdné křeslo, a tam jsem si sedl.
Za okamžik vyšel z jídelny Berin a pustil se přes salón do našeho kouta. Zahlédl jsem, jak Servan bez přerušení tance dal znamení Vukčičovi, že teď je na řadě on, a Vukčič to vzal přikývnutím na vědomí, ale neprojevil žádnou ochotu pustit Dinu ze sevření. Berin se škaredil. Coyne se ho zeptal:
„Tak co, Jerome? Oba jsme tam už byli. Číslo 3 je šalotka. Ne?“
Mondor zaprotestoval: „Pan Wolfe to ještě nezkusil. Jde až poslední.“
Berin zabručel: „Já si ta čísla nepamatuju. Můj lístek má Louis. Panebože, ale řeknu vám, že to byly nervy, když tam stál ten pes Laszio a šklebil se na mě.“ Celý se otřásl. „Ignoroval jsem ho. Ani jsem na něj nepromluvil.“
Hovořili dál. Poslouchal jsem jenom na půl ucha, poněvadž jsem vychutnával scénu, která se rozvíjela přede mnou. Servan ještě dvakrát signalizoval Vukčičovi, že je na něm řada s ochutnáváním, ale bezvýsledně. Viděl jsem, jak se Dina usmívá Vukčičovi do tváře, a všiml jsem si, že to vidí i mamá Mondorová a ztrácí zájem o své pletení. Nakonec se Servan odloučil od Constanzy, uklonil se jí a přistoupil k druhé dvojici. Byl příliš zdvořilý a důstojný, aby Vukčiče popadl, a tak jim jenom zastoupil cestu a oni museli zůstat stát. Přestali se k sobě vinout.
„Prosím vás,“ řekl Servan. „Měli bychom zachovat pořadí podle seznamu, jestli vám to nevadí.“
Vukčič už zřejmě nebyl napálený a stejně by se byl k Servanovi nezachoval hrubě. Pohodil hlavou, potřásl hřívou a zasmál se. „Jenže já tam nejspíš nepůjdu. Připojím se asi k rebelii Leona Blanka.“ Kvůli rádiu musel mluvit nahlas.
„Ale drahý Vukčiči!“ odpověděl Servan mírně. „Jsme přece civilizovaní lidé, ne? Nejsme malé děti.“
Vukčič pokrčil rameny. Pak se obrátil ke své partnerce. „Mám tam jít, Dino?“ Zvedla k němu oči a rty se jí pohybovaly, ale promluvila tak tiše, že jsem to nezachytil. Pokrčil znovu rameny, otočil se, vykročil ke dveřím do jídelny, otevřel je a vešel do nich s jejím upřeným pohledem v zádech. Dina se vrátila na stoličku k rádiu a Servan začal znovu tančit s Constanzou. Brzy nato, v půl dvanácté, se měnil program, rádio spustilo něco o žvýkačce a Dina je vypnula.
„Mám zkusit jinou stanici?“ zeptala se.
Ale zřejmě už toho měli dost, a tak nechala rádio vypnuté. V našem koutě se Wolfe zakláněl do opěradla se zavřenýma očima a Coyne vykládal Berinovi o sanfranciském zálivu, když z haly vešla jeho čínská manželka, rozhlédla se, uviděla nás, přicupitala, strčila pravý ukazováček Coynovi před nos a řekla mu, aby jí ho políbil, poněvadž si ho přiskřípla ve dveřích a bolí ji to.
Políbil jí prst. „Ale já myslel, žes byla venku a dívala se do noci.“
„To jsem byla. Ale ty dveře mě přiskříply. Podívej! Bolí to.“
Políbil jí prst ještě jednou. „Chudinko kytičko moje!“ Další polibky. „Můj kvítečku z Asie! Ale teď si povídáme, tak běž a nech nás!“
Odešla s nakrabacenými rty.
Vukčič vyšel z jídelny a zamířil rovnou k Dine Lasziové. Servan řekl Vallenkovi, že teď je na řadě on. Vukčič se k němu obrátil:
„Tady je můj lístek. Ochutnal jsem každou omáčku jednou. To je pravidlo, ne? Laszio tam není.“
Servan zvedl obočí. „Že není? A kde je?“
Vukčič pokrčil rameny. „Já ho nehledal. Snad je v kuchyni.“
Servan zavolal na Keithe: „Ramseyi! Filip opustil svoje stanoviště! Zbývají už jen Vallenko a Rossi a pan Wolfe. Co s tím?“
Keith řekl, že jim důvěřuje, jestli jim důvěřuje Servan. Vallenko odešel do jídelny. Za patřičnou chvíli se vrátil a řada přišla na Rossiho. Rossi se už víc než tři hodiny s nikým nechytil, a tak jsem natahoval uši, jestli zavřenými dveřmi neuslyším peprné poznámky o dvakrát starších zetích, jestliže se už Laszio vrátil na své místo, ale v salónu se tolik

repetilo, že bych byl stejně neslyšel nic. Když přišel Rossi zpátky, oznámil shromáždění, že jenom pitomec by dokázal sauce printemps tak strašně přesolit, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Nero Wolfe, poslední v řadě, ale ne co do významu, se vyprostil ze sevření křesla a Louis Servan ho jakožto čestného hosta doprovodil ke dveřím. Byl jsem zatraceně rád, že už mi konečně kyne na obzoru postel.
Za deset minut se dveře otevřely a Wolfe se znovu objevil. Zůstal stát na prahu a řekl:
„Pane Servane! Protože jsem byl poslední, vadilo by vám, kdybych se pokusil o jeden experiment s panem Goodwinem?“
Servan řekl, že ne, a Wolfe na mne zakýval. Byl jsem už na nohou, poněvadž jsem vytušil, že je něco v povětří. Wolfe se mnou mohl zkoušet nejrozmanitější experimenty, ale žádný z nich by nebyl gastronomického rázu. Prošel jsem salónem, následoval jsem ho do jídelny a on za námi zavřel dveře. Podíval jsem se na stůl. Bylo tam devět omáčníků s očíslovanými kartičkami před každým, velká přikrytá, elektricky ohřívaná mísa, džbán s vodou a sklenice, talíře a vidličky a různé maličkosti.
.Zazubil jsem se na Wolfa. „Rád vám vypomůžu. U které omáčky jste zůstal trčet?“
Obešel stůl. „Pojďte sem!“ Pokračoval v chůzi doprava, k velké plentě s obrazem Pocahontas, a já za ním. Za plentou zůstal stát a ukázal na podlahu. „Podívejte se na to zatracené nadělení!“
Ucouvl jsem o krok naprostým překvapením. Nebral jsem vážně všechny ty řečičky o zabíjení, poněvadž je vedli horkokrevní Romani, a ať už jsem si myslel cokoli o historce svůdné bludičky, nijak mě nepřipravila na krev. Jenomže tady krev tekla, i když jí nebylo moc, poněvadž nůž pořád ještě trčel v levé polovině Lasziových zad, takže bylo vidět jenom rukojeť. Laszio ležel na obličeji s nohama rovně nataženýma, a nebýt toho nože, dalo by se myslet, že spí. Přistoupil jsem k němu, sehnul jsem se a otočil mu hlavu natolik, že jsem dobře viděl jedno oko. Pak jsem vstal a podíval se na Wolfa.
„Povedená dovolená!“ poznamenal trpce. „Řeknu vám, Archie – ale to nic. Je mrtvý?“
„Mrtvý jako klobása.“
„Aha. Archie, ještě nikdy jsme se neprovinili mařením výkonu spravedlnosti. Tak tomu říkají právníci, ať jim slouží. Jenomže tohle není naše záležitost. Alespoň pro tuhle chvíli ne – co si pamatujete o naší cestě sem?“
„Zdá se, že si vzpomínám, jak jsme přijeli vlakem. Pokud mi paměť sahá, to bude tak všechno.“
Přikývl. „Zavolejte pana Servana!“

4
Ve tři hodiny ráno jsem seděl v salónku pavilónu Pocahontas. Naproti mně přes stůl seděl můj přítel Barry Tolman a za ním stál šilhavý rabiát s mohutnými čelistmi, v modrém seržovém obleku, s tuhým .bílým límečkem, červenou kravatou a růžovou košilí. Jeho jméno a zaměstnání nebylo žádným tajemstvím: Sam Pettigrew, šerif martinského okresu. Pak tam byli dva nemastní neslaní človíčkové, jeden se stenografickým blokem na konci stolu, a na židli opřené zakloněným lenochem o zeď seděl jeden západovirginský státní policajt. Dveře do jídelny byly dokořán, dosud odtamtud vanul slabý pach fotografových magnéziových blesků a bylo slyšet šum hlasů tajných, kteří snímali otisky prstů; a prováděli podobné úkony.
Modrooký sportovec se snažil, aby jeho hlas nezněl podrážděně. „Já to všechno chápu, Ashley. Vy jste sice ředitel lázní Kanawha, ale já jsem prokurátor zdejšího okresu. Co po mně vlastně chcete? Mám se snad sakra tvářit, že na ten nůž upadl náhodou? Nelíbí se mi váš náznak, že se z toho pro sebe snažím vytřískat reklamu –“
„No dobrá, Barry. Pusťte to z hlavy!“ Clay Ashley, který stál vedle mne, pomalu zavrtěl hlavou. „Taková zatracená smůla! Já vím, že to samozřejmě nemůžete ututlat. Ale proboha s tím honem skoncujte a pošlete je pryč no dobrá, já vím, že to uděláte, jak nejdřív to bude možné. Odpusťte, jestli mi něco ujelo. Půjdu a zkusím se trochu vyspat. Ať mě zavolají, kdybyste něco potřeboval.“
A zmizel. Někdo přišel z jídelny, zeptal se na něco Pettigrewa a Tolman se oklepal a promnul si zarudlé oči. Pak se podíval na mne:
„Poslal jsem pro vás znovu, pane Goodwine, abych se vás zeptal, jestli vás nenapadlo něco, co byste dodal ke své předešlé výpovědi.“
Zavrtěl jsem hlavou. „Vyklopil jsem vám všechno.“
„Nevzpomněl jste si vůbec na nic, k čemu došlo v salónu nebo kdekoli jinde, na něčí zvláštní chování, nebo na nějaký významný rozhovor?“
Řekl jsem, že ne.
„Na nic během dne, například?“
„Samá voda. Ve dne jako v noci.“
„Když vás Wolfe potají zavolal do jídelny a ukázal vám za plentou Lasziovo tělo, co vám řekl?“
„Nezavolal mě potají. Všichni ho slyšeli.“
„Ale zavolal vás samotného. Proč?“
Vytáhl jsem ramena a zase je spustil. „Na to se musíte zeptat jeho.“
„Co říkal?“
„To jsem vám už pověděl. Zeptal se mě, jestli je Laszio mrtvý, já viděl, že je, a Wolfe mě požádal, abych zavolal Servana.“
„To je všechno, co říkal?“
„Poznamenal myslím něco o povedené dovolené. Někdy je sarkastický.“
„Zdá se, že taky bezcitný. Měl nějaký zvláštní důvod, aby byl bezcitný vůči Lasziovi?“
Přišlápl jsem o něco víc na brzdu. Wolfe by mi nikdy neodpustil, kdybych nějakou bezděčnou, ale významnou

poznámkou poštval tohohle supa, aby se na nás opravdu vrhl. Bylo mi jasné, proč se Wolfe obtěžoval, aby mě dostal do jídelny samotného a zeptal se mě na mou paměť, dřív než tu zprávu rozhlásil: uvědomil si, že při vyšetřování vraždy je možno požadovat na stěžejním svědkovi záruku, že bez povolení neopustí území státu, nebo že se vrátí, aby svědčil při přelíčení, a obě ty eventuality odporovaly jeho představám o příjemném životě. Nebylo nijak lehké zachovat zdání respektu vůči chlapíkovi, který byl natolik natvrdlý, aby skočil na ten trik se zázvorovou limonádou v klubovém vagónu, ale ačkoli jsem proti „Západní Virgínii vůbec nic neměl, netoužil jsem tu zůstat nebo se sem vrátit o nic víc než Wolfe.
„Určitě ne," odpověděl jsem. „Nikdy předtím, se s ním nesetkal."
„Nestalo se něco během dne, kvůli čemu pak projevil… dejme tomu lhostejnost k Lasziovu osudu?"
„Nic, o čem bych věděl."
„A nevíte vy sám nebo Wolfe o nějakém dřívějším pokusu o Lasziův život?"
„To se musíte zeptat jeho. Mne ne."
Můj přítel Tolman obětoval přátelství povinnosti. Opřel se loktem o stůl, namířil na mne ukazováček a prohlásil ošklivým tónem: „To lžete!" Všiml jsem si taky, že šilhavý šerif se mračí tak zlověstně, že se na to nedalo kašlat, a atmosféra celé místnosti vůbec působila nezdravě.
Vytáhl jsem obočí. „Já že lžu?"
„Ano, vy. Co vám a Wolfovi řekla paní Lasziová, když za vámi včera odpoledne přišla do vašeho apartmá?"
Doufám, že jsem nezalapal po dechu viditelně. Zalapal po něm můj mozek, ale jen jednou. Bez ohledu na to, jak na to Tolman přišel nebo kolik toho věděl, existovalo jenom jedno východisko. Odpověděl jsem: „Její manžel jí prý řekl, že našel v sypací cukřence arsenik a že ho vyhodil do výlevky, a ona chtěla na Wolfovi, aby jejího manžela chránil. Taky nám pověděla, že jí manžel nařídil, aby se o tom nikomu nezmiňovala."
„Co ještě?"
„To je všechno."
„A vy jste mi právě řekl, že nevíte o žádném dřívějším pokusu o Lasziův život. Nebo neřekl?"
„Řekl."
„No a?" Mluvil pořád tím ošklivým tónem.
Zazubil jsem se na něho. „Podívejte se, pane Tolmane. Nechci s vámi chytračit, ani kdybych věděl, jak na to. Ale uvažte pár věcí. V první řadě – a to myslím bez urážky – vy jste mladý zajíc, který slouží jako prokurátor svoje první období, kdežto Nero Wolfe rozlouskl víc tvrdých oříšků, než o kolika jste vy vůbec slyšel. Sám to víte, znáte jeho. reputaci. I kdyby někdo z nás dvou věděl něco, co by vás mohlo přivést na stopu – a nic takového nevíme – nemělo by smysl, abyste mařil čas a snažil se z nás něco vymáčknout bez našeho souhlasu, protože jsme staří mazáci. Nevytahuju se, jenom konstatuju fakta. Pokud jde například o to, jestli jsem věděl o nějakém pokusu Laszia zabít, opakuju vám, že nevěděl. Věděl jsem leda to, že podle paní Lasziové jí její manžel řekl, že našel v cukřence kromě cukru ještě něco jiného. Jak si mohl být jistý, že to je arsenik? Laszio nebyl otráven, ale proboden. Podle mé zkušenosti –"
„Vaše zkušenost mě nezajímá." Pořád tak ošklivě. „Ptal jsem se vás, jestli si nevzpomínáte na něco, co by mohlo mít nějaký význam vzhledem k jeho zavraždění. Vzpomínáte?"
„Řekl jsem vám, co nám řekla paní Lasziová –"
„Tak řekla. To teď nechme chvíli stranou. Nic jiného?"
„Ne."
„Jste si tím jistý?"
„Ano."
Tolman vyzval policajta: „Přiveďte Odella!"
Teď mi to došlo. Takhle tedy. Pěknou bandu přítelíčků jsem si našel od té chvíle, co jsem vkročil na území toho dobrého starého státu, kterému se přezdívá Ucho od rendlíku, jak jsem se dověděl od svého kámoše Gershoma Odella, domácího tajného v lázních Kanawha. Mozek mi znovu zalapal po dechu a tentokrát jsem neměl jistotu, jestli ten dech popadne. Lapací proces byl přerušen vstupem mého kámoše v doprovodu poldy. „Zavrtal jsem se do Odella pohledem, který neopětoval. Přistoupil ke stolu tak blízko vedle mne, že bych mu byl mohl jednu plácnout, a ani bych nemusel vstát.
„Odelle," oslovil ho Tolman, „cože vám to tenhle člověk říkal včera odpoledne?"
Hotelový tajný se na mne nepodíval. Nevrle zabručel: „Řek mi, že někdo Filipa Laszia zabije, a když jsem se ho zeptal kdo, prej že jich to zkusí víc po řadě."
„Co ještě?"
„To je všecko, co říkal."
Tolman se obrátil ke mně, ale já vypálil dřív. Dloubl jsem Odella do žeber, až poskočil. „Jo tohle!" zasmál jsem se. „Teď si vzpomínám, jak jsme byli u té cesty pro jezdce a házeli jsme tím kamením a vy jste mi ukázal tu skalku a pověděl jste mi no, to se ví! Ale nejspíš jste neřekl panu Tomanovi všechno, o čem jsme se bavili; protože on si teď myslí – Pověděl jste mu, jak jsem vám vykládal o těch taliánskejch a humpoláckejch kuchařích, a jak jeden na druhého žárlí, že se můžou každou chvilku začít mezi sebou vraždit, a že Laszio z nich má největší příjmy, šedesát tisíc babek ročně, takže na něm si určitě zgustnou nejdřív, a že jich ho zamorduje víc po řadě jako prvního, a pak se pustí do dalšího – a pak si vzpomínám, jak jste mi povídal o té skalce a jak je to možné, že můžete z hotelu vytáhnout paty, kdy vás přes den napadne –" Obrátil jsem se na Tolmana. „To je to celé, dva chlapi spolu prostě klábosili, aby jim utekla dlouhá chvíle. Jestli na tom najdete něco důležitého, je vám to plně k dispozici. Kdybych vám pověděl, co mi Odell říkal o té skalce –"
Zasmál jsem se a rýpl jsem kámoše znovu do žeber.
Tolman se zamračil, ale ne na mne. „Co to má znamenat, Odelle? Takhle jste nám to nelíčil. Co to má znamenat?" –"

Musel jsem Odellovi přiznat, že si zachoval nehybnou tvář jako pravý hráč pokeru. Zatvářil se jako sudí Nejvyššího soudu, který předstírá, že nemá na věci pražádný osobní zájem. Na mne se pořád ještě nepodíval, ale Tomanovi se zahleděl klidně do očí. „Hádám, že mi kapánek ujela huba. Hádám, že to bylo nějak tak, jak teďka říkal, jen tak jsme kecali. Ale samozřejmě jsem si vzpomněl na to jméno, Filip Laszio, a každej detektiv by skočil po šanci dostat se na stopu vraždy…“
Šilhavý rabiát se ozval tenkým a mírným hlasem, který mě zarazil: „Mluvíte nějak podezřele nepřesně, Odelle. Snad byste neměl tolik hádat?“
Tolman vyštěkl: „Řekl vám, že Laszio bude zabit, nebo ne?“
„Inu… jak to právě povídal, to jo. Myslím jako, že jsou to samí žárliví Taliáni a Laszio že dostává šedesát tisíc – to řek určitě. Hádám, že nic víc na tom není.“
„Co vy na to, Goodwine? Proč jste si vybral zrovna Laszia?“
Vztáhl jsem proti němu dlaň. „Já si ho nevybral. Náhodou jsem se o něm zmínil, protože jsem věděl, že je první klasa – aspoň platově. Zrovna jsem o tom přečetl jeden článek – chcete se na něj podívat?“
Šerif líně protáhl: „Maříme čas. Koukejte zmizet, Odelle!“
Můj kámoš se otočil, aniž mě poctil jediným pohledem, a vykročil ke dveřím. Tolman zavolal na policajta: „Přiveďte sem Wolfa!“
Uhájil jsem si svoje. Až na ty klacíky pod nohy, o které jsem mohl zakopnout, jsem tu situaci vychutnával. Byl bych rád věděl, co by říkal inspektor Cramer z newyorského oddělení pro vraždy, kdyby viděl, jak se Nero Wolfe nechá tahat k výslechu maloměstskými čmuchaly v půl čtvrté ráno, protože se nechce dotknout prokurátora! Takhle dlouho nebyl vzhůru od té noci, kdy Clara Foxová spala v jeho domě v mém pyžamu. Pak jsem si řekl, že bych mu přece jen měl pomoct, pokud je to v mých silách, vstal jsem, přinesl jsem z druhého konce místnosti velkou lenošku a postavil ji poblíž stolu.
Polda se vrátil s mým šéfem. Tolman se ho zeptal, kdo ještě čeká venku, a policajt odpověděl: „Ten Vušiš nebo jak, a Berin a jeho dcera. Snažili se ji zahnat do postele, ale ona nechce. Pořád se pokouší dostat se sem dovnitř.“
Tolman si hryzal ret a já ho sarkasticky pozoroval jedním okem, zatímco druhým jsem sledoval, jak se Nero Wolfe vměstnává do lenošky, kterou jsem mu přistavil. Tolman nakonec rozhodl:
„Pošlete je do jejich pokojů. Tady to konečně můžeme do rána přerušit. V pořádku, šerife?“
„Se ví. Zabalte to a vyspěte se na to.“ Zašilhal na policajta. „Vyřiďte Plankovi, ať počká venku, dokud se nepodíváme, co zařídil. Tahle noční doba není pro nikoho vhodná, aby se špacíroval kolem.“
Polda odešel. Tolman si promnul oči, pak se znovu kousl do rtu, opřel se v křesle a podíval se na Wolfa. Wolfe se tvářil docela krotce, ale já viděl, jak poklepává ukazováčkem na opěradlo lenošky, a věděl jsem, že v něm burácí požár. Poznamenal, jako by nabízel informaci: „Jsou už skoro čtyři, pane Tolmane.“
„Díky za upozornění,“ Tolmanův hlas zazněl nevrle. „Nebudeme vás zdržovat dlouho. Poslal jsem pro vás ještě jednou, protože vyšly najevo dvě věci.“ Všiml jsem si, že Tolman i šerif mě pozorují koutkem oka, a byl bych přísahal, že se snaží doběhnout mě a nachytat, jak dávám Wolfovi nějaké znamení. Zatvářil jsem se ospale, což mi nepřišlo nijak zatěžko.
Wolfe řekl: „Zdá se mi, že víc než dvě. Předpokládám například, že paní Lasziová vám opakovala tu historku, kterou mi vykládala včera odpoledne. Či ne?“
„Jakou to historku?“
„Ale, pane Tolmane!“ Wolfe přestal poklepávat prstem a zašermoval jím na prokurátora. „Nechoďte na mě oklikou. Byla tu s vámi přes půl hodiny, takže vám tu historku musela povědět. Počítal jsem s tím, že vám ji poví. Proto jsem se o ní sám nezmínil, zdálo se mi vhodnější, abyste ji slyšel z první ruky od ní.“
„Co tím myslíte, že jste s tím počítal?“
„Pouhá domněnka.“ Wolfe odpovídal mírně a neagresivně. „Koneckonců, je to účastnice téhle tragédie, kdežto já jsem jenom náhodný divák –“
„Účastnice?“ zamračil se Tolman. „Vy si myslíte, že v tom měla prsty? To jste předtím neřekl.“
„Neříkám to ani teď. Myslím tím jenom to, že zavražděný byl její manžel, a i když tu vraždu zrovna nepředvídala, měla aspoň zlé tušení. Víte o tom jistě víc než já, poněvadž jste ji vyslýchal. Patrně vás informovala, že jí manžel řekl, jak včera v poledne ve zdejší kuchyni objevil v cukřence arsenik, který byl určen jemu; že bez manželova vědomí nebo souhlasu přišla za mnou požádat mě, abych ho pomohl ochránit před nebezpečím, a já že jsem to odmítl.“
„Proč jste to odmítl?“
„Protože jsem k tomu nebyl kompetentní. Jak jsem jí řekl, nejsem ani ochutnávač pokrmů, ani tělesný strážce.“ Wolfe se trochu zavrtěl uvnitř to v něm vřelo. „Smím vám něco poradit, pane Tolmane? Neplýtvejte na mne energií. Nemám nejmenší potuchy, kdo pana Laszia zabil, nebo proč. Možná že jste o mně slyšel, to nevím, ale jestliže ano, nabyl jste třeba dojmu, že když jsem v nějakém případě angažovaný, jsem schopen hadího vykrucování, ačkoli byste to při pohledu na mě neřekl. Jenomže v tomhle případě angažovaný nejsem, nemám na něm nejmenší zájem, vůbec nic o něm nevím, a chtít ode mne věcnou informaci by vám bylo zrovna tak málo platné, jako chtít ji od krále Davida na měsíci. Souvisím s tím případem trojím způsobem. Za prvé proto, že jsem náhodou tady; to je prostě moje osobní smůla. Za druhé jsem objevil tělo pana Laszia; jak jsem vám už řekl, byl jsem zvědavý, jestli snad dětinsky nehlídá potají stůl, a podíval jsem se za zástěnu. A za třetí mi paní Lasziová řekla, že se někdo pokusil jejího manžela otrávit, a žádala mě, abych tomu zabránil. Ten fakt máte k dispozici; jestli vám zapadá do vaší skládanky, zařaďte si ho tam. Máte. pánově, moje sympatie a přání všeho nejlepšího.“
Tolman, který koneckonců nebyl o moc víc než kluk, natočil hlavu, aby se podíval na šerifa, jenž se pomalu škrábal prostředníkem na tváři. Pettigrew jeho pohled opětoval a nakonec se obrátil k Wolfovi.

„Podívejte se, pane, já myslím, že nám dobře nerozumíte. Nechceme vám dělat žádné těžkosti ani nepříjemnosti. Nedíváme se na vás jako na jednoho z party těch lidí, co nám všechno zapřou, pokud to bude v jejich silách. Vy sám říkáte, že jsme o vás možná slyšeli. Máte pravdu. Slyšeli jsme o vás. Koneckonců jste s tou partou byl celý den a mluvil jste s nimi. Rozumíte? Nevím, co si myslí tady Tolman, ale mně se zdá, že by nemohlo škodit, kdybyste nám pověděl, na co jste přišel a jaký na to máte názor. Zvlášť když říkáte, že na věci nemáte žádný zájem, který by se mohl dostat s něčím do konfliktu. Nemám pravdu, Barry?“
„Jenom byste mařili čas,“ odpověděl Wolfe. „Nejsem kouzelník. Když mám výsledky, docházím k nim úpornou prací, jenže tohle není můj případ a já na něm nepracuju.“
Potlačil jsem úsměv. Tolman se vmísil: „Čím dřív to vyřídíme, tím líp pro všechny. To je vám jasné. Jestliže šerif –“
Wolfe ho příkře přerušil. „To stačí. Zítra.“
„Zítra je už teď. Bůhví, jak dlouho budete ráno vyspávat, ale já ne. Na jednu věc bych se vás chtěl zeptat především. Řekl jste mi, že jediný z těch lidí, koho znáte dobře, je Vukčič. Paní Lasziová mi pověděla, že byla za Vukčiče provdána a před několika roky se s ním rozvedla, aby si vzala Laszia. Mohl byste mi povědět, jak se na to díval Vukčič?“
„Ne. Paní Lasziová vám zřejmě dala informací dost.“
„Však taky přišel o život její manžel. Proč to? Máte snad něco proti ní? Už jste do ní zaryl podruhé.“
„Jistěže proti ní něco mám. Nemám rád ženy, které na mně chtějí ochranu pro své muže. To je pod mužskou důstojnost – spoléhat se, ať už kvůli svému bezpečí nebo spáse, na zásah ženy. Fuj!“
Wolfe ovšem nebyl zamilovaný. Doufal jsem, že si to Tolman uvědomuje.
„Položil jsem tu otázku samozřejmě proto,“ řekl teď, „protože Vukčič je jeden ze dvou lidí, kteří měli nejlepší příležitost zabít ho. Většina z nich je z toho patrně venku, mezi jiným i na základě, vašeho svědectví.“ Nahlédl do papírů na stole. „Paní Lasziová, paní Mondorová, Lisette Puttiová a Goodwin byli podle dosavadních informací pořád v salónu. Servan říká, že když zašel do jídelny ochutnat ty omáčky, Laszio byl naživu a všechno bylo v pořádku. Mondor, Coyne a Keith měli v té době návštěvu v jídelně už za sebou a všichni se shodují, že žádný z nich pak už ze salónu nevyšel. Takže i oni z toho jsou jak se zdá venku. Další dva byli Berin a Vukčič. Berin říká, že když z jídelny odcházel, Laszio tam stále ještě byl a stále bylo všechno v pořádku. A Vukčič vypovídá, že když tam vešel on po zdržení o nějakých osm nebo deset minut později, Laszio byl pryč, ale jinak se Vukčičovi zdálo všechno v pořádku. Tři poslední, Vallenko, Rossi a vy, jsou z toho patrně taky venku, ale ne tak průkazně jako ti ostatní, poněvadž je docela možné, že si Laszio pouze odskočil na terasu nebo na toaletu a vrátil se, když Vukčič z jídelny odešel. V kuchyni se podle výpovědi kuchařů neobjevil, takže tam nezašel.“
Tolman znovu nahlédl do papíru. „Z toho vyplývají dva pravděpodobní pachatelé, Berin a Vukčič, a tři možní, totiž Vallenko, Rossi a vy. Kromě toho jsou tu tři další možnosti. Někdo mohl kdykoli vejít do jídelny z terasy; zasklené dveře byly zavřené a měly stažené rolety, ale nebyly zamčené. A mohli tudy vejít tři lidé: Leon Blanc, který odmítl zúčastnit se testu ze zaujetí proti Lasziovi a byl někde pryč, paní Coynová, která byla skoro hodinu sama venku, včetně intervalu mezi Berinovou a Vukčičovou návštěvou jídelny; a slečna Berinová. Blanc tvrdí, že šel do svého pokoje a neopustil jej, a zřízenci v hale ho vyjít neviděli, ale na konci chodby v levém křídle jsou dveře na úzkou postranní terasu, kterými by byl mohl vyjít nepozorovaně. Paní Coynová říká, že v době své nepřítomnosti v salónu chodila po cestičkách a trávnících venku, že nebyla na terase vedle jídelny, že se vrátila hlavním vchodem a šla rovnou do salónu. Pokud jde o slečnu Berinovou, ta přišla z pokoje zpátky do salónu dřív, než začalo ochutnávání omáček, a už se odtamtud nevzdálila. Uvádím její nepřítomnost jenom kvůli úplnosti přehledu.“
Ty ohaři bezcitná, pomyslel jsem si. Plakala ve svém pokoji kvůli tobě, to byla ta její nepřítomnost, a ty z toho uděláš prostě položku v seznamu!
„Vy jste byl v salónu, pane Wolfe. Tím je to jasné, ne?“
Wolfe zabručel. Tolman se znovu ujal slova: „Pokud jde o motiv, někteří ho měli dostatečně silný. Vukčič třeba ten, že mu Laszio přebral manželku. A bezprostředně předtím, než odešel do jídelny, mluvil s paní Lasziovou, hltal ji očima a tančil s ní –“
„To vám řekla nějaká ženská!“ přerušil ho ostře Wolfe.
„Pánbíčku na nebesích,“ protáhl šerif,, „vám nějak nejde pod nos těch pár maličkostí, které jsme zjistili. Říkal jste snad, že na tom nemáte zájem.“
„Vukčič je můj přítel. Na něm zájem mám. Nemám zájem na té vraždě, se kterou Vukčič nijak nesouvisí.“
„Možná ne.“ Tolman se zatvářil potěšené, nejspíš proto, že Nera Wolfa vyvedl z míry. „Rozhovor s paní Mondorovou mi ostatně poskytl první příležitost, abych oficiálně využil své francouzštiny. Pak tu máme Bedna. O něm jsem neslyšel od paní Mondorové, ale přímo od něho. Prohlásil, že Laszia měl někdo zabít už dávno, že on sám by to byl udělal s největší chutí a že bude vraha krýt, jestli k tomu bude mít nejmenší příležitost.“
„Berin moc mluví,“ zamumlal Wolfe.
„Taky si myslím. Právě tak jako ten malý Francouz, Leon Blanc, jenže ten zase v jiném stylu. Připouští, že Laszia nenáviděl, poněvadž ho Laszio před několika lety podvodně připravil o místo v hotelu Churchill, ale prý by nikoho a kvůli ničemu nezavraždil. Prý ho ani netěší Lasziová smrt, protože smrt nehojí, ale amputuje. Tak se vyjádřil. Je jako beránek a rozhodně nepůsobí natolik agresivně, aby někoho bodl do srdce, ale není žádný hlupák, a víme, co se říká o tiché vodě.
Takže tu máme dva pravděpodobné kandidáty a jednoho možného, všechny s motivem. Z těch ostatních čtyř možností se mi zdá, že vy jste to neudělal. Jestli Rossi nebo Vallenko cítili něco, co by je dovedlo až k vraždě, zatím o tom nic nevím, Pokud jde o paní Coynovou, nikdy předtím Laszia neviděla a nemůžu zjistit, že by s ním byla aspoň jednou mluvila. Takže až na další musíme počítat s Berinem, Vukčičem a Blankem. Každý z nich to mohl spáchat a podle mého názoru to taky jeden z nich spáchal. Co si myslíte vy?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Chválabohu, můj problém to není, takže si nemusím myslet nic.“
Pettigrew se vmísil svým mírným protáhlým tónem: „A nezdá se vám ani trochu možné, že svého přítele Vukčiče podezíráte, a proto na to radši nechcete myslet?“
„Možné? Možné to jistě je. Vzdáleně. Jestli to Vukčič udělal, ze srdce doufám, že vám nenechal žádný provaz, na kterém byste ho pověsili. Pro vaši informaci – já nic proti němu nevím, a kdybych věděl, tak bych s tím nevyrukoval.“
Tolman pokýval hlavou. „Jste upřímný, ale moc nám tím nepomáháte. Nemusím vám zdůrazňovat, že jestli máte na svém příteli Vukčičovi zájem a myslíte si, že to neudělal, nejrychlejší způsob, jak ho ospravedlnit, je objevit, kdo to udělal. Byl jste přímo na místě činu, všechny jste je viděl a slyšel jste všechno, co se mluvilo. Řekl bych, že člověk s vaší reputací a schopnostmi by za těch okolností měl pokládat za možné podat nám pomocnou ruku. Když to neuděláte, může to na vašeho přítele Vukčiče vrhnout ještě větší podezření, nezdá se vám?“
„To nevím. Vaše podezření jsou vaše věc, já je usměrňovat nemůžu. Zatraceně, jsou čtyři hodiny ráno!“ Wolfe si povzdechl. Pak stiskl rty. Chvíli tak seděl a nakonec zamumlal: „No dobrá, deset minut vám pomůžu. Vyličte mi běžné okolnosti – nůž, otisky prstů, co se všechno našlo –“
„Nic. Na stole byly dva nože na krájení holoubat, byl to jeden z nich. Sám jste viděl, že tam nebyly ani nejmenší známky nějakého zápasu. Nikde nic. Žádné otisky, které by mohly mít nějaký význam ty na rukojeti nože byly docela rozmazané. Kliky u dveří na terasu jsou z drsného tepaného železa. Pořád se na nich ještě pracuje, ale v tomhle ohledu to vypadá beznadějně.“
Wolfe zabručel. „Některé možnosti jste opomněl. Co kuchaři a číšníci?“
„Ty všechny vyslýchal šerif, který ví, jak jednat s negry. „Žádný z nich do jídelny nevkročil a nic neviděli ani neslyšeli. Laszio jim řekl, že na ně zazvoní, kdyby něco potřeboval.“
„Někdo mohl vejít z velkého salónu do salónku, odtamtud do jídelny a zabít ho. Měl byste mimo jakoukoli pochybnost zjistit přítomnost všech osob ve velkém salónu, zvlášť v době mezi tím, co Berin z jídelny odešel a Vukčič tam vstoupil. To trvalo, jak říkáte, nějakých osm nebo deset minut.“
„To jsem taky zjišťoval. Přirozeně jsem si přítomnost každého ověřoval hodně narychlo.“
„Ověřte si ji ještě jednou. Jiná možnost: někdo mohl být schovaný za jednou z těch dvou zástěn a bodnout odtamtud, když se mu naskytla příležitost.“
„Tak? A kdo?“
„To namouduši nevím.“ Wolfe se zamračil. „Ale stejně vám můžu říct, pane Tolmane, že jsem krajně skeptický, pokud jde o ty vaše hlavní dva podezřelé, pana Berina i pana Vukčiče. A to se vyjadřuju zdrženlivě. O panu Blankovi nemám žádný názor. Jak jste sám poukázal, mohl nepochybně odejít ze svého pokoje, vyjít na konci chodby v levém křídle, obejít budovu, vstoupit do. jídelny z přilehlé terasy, splnit svůj záměr a vrátit se stejnou cestou. Ale nemohla ho v tom případě vidět paní Coynová, která v té době byla venku a dívala se do noci?“
Tolman zavrtěl hlavou. „Ona říká, že nikoho neviděla. A byla před budovou i po její straně. Neviděla nikoho než nějakého negra v uniformě, kterého zastavila a zeptala se ho, jaký zvuk vydává lelek. Toho negra jsme našli je to jeden ze zřízenců od vřídla, který šel do – pavilónu Mingo.“
„Hm. Pokud jde o Berina a Vukčiče, nechal bych je na vašem místě prozatím stranou. Nebo aspoň – mám jeden návrh: vezměte si od pana Servana ty lístky se zápisy ochutnávačů –“
„Ty mám.“
„Dobrá. Porovnejte je se správným seznamem, který jste jistě dostal od pana Servana taky –“
„Ten ho neměl. Byl v Lasziově kapse.“
„Výborně. Porovnejte s ním jednotlivé zápisy a zjistěte, do jaké míry určil každý ochutnávač omáčky správně.“
Šerif Pettgrew si odfrkl. Tolman se suše zeptal: „Tomuhle říkáte pomoc?“
„Říkám. A mimochodem vám už pomáhám!“ Wolfe se trochu napřímil. „Jestli tady máte ten správný seznam ten, co jste vzal Lasziovi z kapsy můžu se na něj na moment podívat?“
Tolman se zdviženým obočím zalistoval v papírech před sebou, jeden z nich vytáhl, podal ho mně a já ho dal Wolfovi. Wolfe se na něj podíval se svraštěným čelem a vykřikl: „Panebože!“ Podíval se znovu a obrátil se ke mně potřásaje papírem v ruce: „Archie, Coyne měl pravdu! Číslo 3 byla šalotka!“
„Komická oddychová vložka?“ zeptal se Tolman sarkasticky. „Pěkně děkuju za takovouhle pomoc.“
„Zazubil jsem se na něho. „Čerta komická vložka! Teď nebude týden spát, hádal špatně.“
Wolfe mě napomenul: „Nešlo o hádání. Byl to uvážený závěr, a ten byl chybný.“ Podal mi seznam. „Promiňte, pane Tolmane, tohle pro mě byla rána. Skutečně. Nečekám, že byste pochopil, jaká rána. Jak už jsem řekl, jsem v případě Berina a Vukčiče víc než skeptický. Pana Vukčiče znám celý svůj život. Dovedu si hypoteticky představit, že by někoho probodl, ale kdyby k tomu došlo, jsem si jistý, že byste v zádech probodeného nenašel žádný nůž. Pana Berina dobře neznám, ale viděl jsem ho zblízka a slyšel jsem ho mluvit ani ne minutu potom, co včera večer vyšel z jídelny, a vsadil bych se, že nejednal jako člověk, který právě spáchal zbabělou vraždu. Ze by před chviličkou vrazil panu Lasziovi nůž do zad, a já že bych neobjevil žádnou známku takového zážitku v jeho postoji, na jeho rukou, v jeho očích nebo hlase? Tomu nevěřím!“
„A co s tím má co dělat porovnávání těchhle seznamů –“
„Hned k tomu dojdu. Předpokládám, že vám pan Servan popsal povahu našeho testu – v každé omáčce chyběla ta či ona příchuť. Z každého omáčníku jsme směli ochutnat jen jednou jenom jednou! Máte vůbec představu, jakou delikátnost a citlivost to vyžadovalo? Bylo k tomu třeba svrchovaného soustředění a vnímavosti na chuťové podněty. Něco podobného, jako kdybyste měl objevit jedinou falešnou notu jednoho dřevěného dechového nástroje v symfonické pasáži hrané velkým orchestrem. A teď si porovnejte ty seznamy. Jestli zjistíte, že Berin a Vukčič typovali v podstatě správně – řekněme sedmkrát či osmkrát z devíti případů – musíte je vyloučit. I při šesti správných

odpovědích. Nikdo, kdo se právě chystá někoho zabít, nebo to právě udělal, by nedokázal ovládnout svůj nervový systém natolik, aby byl schopen takového výkonu. Ujišťuju vás, že na tom není nic komického."
„Dobrá, porovnám je," přikývl Tolman.
„Bylo by poučné udělat to hned."
„Zařídím to. Máte ještě nějaké návrhy?"
„Ne." Wolfe sevřel opěradla lenošky, stáhl nohy pod sebe, vzepřel se a vstal. „Deset minut uplynulo." Maličko se uklonil. „Znovu vám, pánové, vyslovuju své sympatie a přání všeho nejlepšího."
„Pokud vím," řekl šerif, „spíte v pavilónu Upshur. Jistě si uvědomujete, že se můžete volně pohybovat kdekoli po území zdejšího hotelu."
„Děkuju vám, pane," odsekl Wolfe zatrpkle. „Pojďte, Archie!"
Pustil jsem ho napřed mezi zelení, abychom nezatarasili celou cestičku k pavilónu Upshur. Nešli jsme tmou, nýbrž šerým svítáním, a kolem zpívalo tolik ptáků, že si toho člověk chtě nechte musel všimnout. V hlavní hale pavilónu se svítilo a seděli tam dva státní poldové. Wolfe je minul bez jediného pohledu.
Doprovodil jsem ho do jeho pokoje, abych se přesvědčil, že je všechno jaksepatří. Postel byla připravena a na pestré přehozy a dečičky byl utěšený pohled, pokoj byl prostorný a natolik nóbl, aby stál aspoň za polovinu těch dvaceti babek denně, které za něj účtovali, ale Wolfe se kolem sebe mračil, jako by byl v prasečím chlívku.
„Mám vám pomoct při svlékání?" zeptal jsem se.
„Ne –"
„Mám vám přinést z koupelny džbán vody?"
„Umím chodit. Dobrou noc."
„Dobrou noc, šéfe." Obrátil jsem se k odchodu.
Na prahu mě zastavil jeho hlas. „Archie, ten pan Laszio měl podle všeho nepříjemné vlastnosti. Pokládáte za možné, že naschvál pořídil nesprávný seznam, aby přivedl do rozpaků své kolegy – i mne?"
„To ne. Ani v nejmenším. Profesionální etika, víte. Samozřejmě je mi líto, že jste se tolikrát spletl –"
„Dvakrát! U šalotky a pažitky! Nechte mě už! Běžte!"
Tu noc určitě usínal jako náramně šťastný detektiv.

5

Ve dvě hodiny odpoledne druhý den, ve středu, jsem se cítil jaksepatří zpitomělý a nespokojený se životem, ale v jednom ohledu docela jako doma. Když se dostanu pozdě do postele nebo spím nadměrně přerušovaným spánkem, otravuje mi to organismus, a tentokrát jsem měl co dělat s obojím. Poněvadž jsem si zapomněl vyvěsit na dveře ceduli, aby mě nerušili, nějaký zatracený sluha mě v devět ráno vytáhl ke dveřím našeho apartmá, aby se zeptal, jestli nechceme napustit vodu do vany nebo posloužit nějakou maličkostí, a já mu řekl, aby přišel až se západem slunce. V půl desáté mě vzbudil telefon můj přítel Barry Tolman chtěl mluvit s Wolfem. Vysvětlil jsem mu, že Wolfe se poprvé vystaví dennímu světlu teprve ze své vlastní iniciativy, a centrále jsem oznámil, aby nám až na další nespojovala žádné hovory. Přesto se asi za hodinu ozval telefon znovu a nepřestával zvonit. Byl to zase Tolman, a že prý s Wolfem prostě musí mluvit. Odpověděl jsem, že se absolutně nedá nic dělat, ledaže by měl zatykač a povolení k domovní prohlídce, dokud Wolfe sám neohlásí, že je při vědomí. Ale tentokrát jsem už byl natolik probuzený, že jsem si uvědomil i jiné potřeby kromě spánku, a tak jsem se vykoupal, oholil, oblékl se a zavolal na obsluhu, aby mi přinesli nějakou snídani, poněvadž jsem za těchto okolností nemohl odejít a nasnídat se v jídelně. Zrovna jsem dopil třetí šálek kávy, když jsem uslyšel Wolfa, jak na mě huláká. Rozhodně ho to začalo demoralizovat. Doma v New Yorku na mě nehulákal víc než třikrát za deset let.
Řekl mi, co chce k snídani, vyřídil jsem jeho objednávku telefonicky, a pak mi dal instrukce, kvůli kterým jsem se začal cítit jako doma. Rozhodl se omezit to odpoledne veškeré společenské styky výhradně na mou osobu. Pracovní a profesionální styky nepřicházely v úvahu. Dveře měly zůstat zamčené a každé návštěvě, leda by to náhodou byl Marko Vukčič, jsem měl oznámit, že Wolfe je zaneprázdněn, nezáleží na tom čím. Telefonní hovory jsem měl vyřizovat já, poněvadž Wolfe prý neví nic, co nevím i já. (Stouplo mi tím sebevědomí, protože to přiznal vůbec poprvé.) Kdybych pocítil větší potřebu čerstvého vzduchu, než lze načerpat otevřeným oknem, což je sice imbecilní, ale pravděpodobné, měl jsem vyvěsit na dveře ceduli NERUŠIT a nechat si klíč v kapse.
Zatelefonoval jsem pro všechny dosažitelné ranní noviny, a když je přinesli, dal jsem dvoje Wolfovi a se zbytkem jsem se uvelebil na gauč. Raníky z New Yorku, Pittsburghu a Washingtonu, časná vydání expedovaná vlakem, nepřinesly o Lasziově zavraždění ani zmínku, ale v charlestonském Journalu, vydávaném ve vzdálenosti pouhého sta kilometrů, byly tučné titulky a krátká zpráva.
Jenomže Wolfovy plány na zachování pokojného soukromí byly rozstříleny na cimprcampr ještě před koncem dne. K prvnímu a nejméně důležitému vyrušení došlo dřív, než dočetl noviny. Kolem druhé hodiny se něco ozvalo u vnějších dveří apartmá, a když jsem je přišel otevřít o diskrétních pětadvacet centimetrů, octl jsem se tváří v tvář dvěma pánům, kteří nevypadali jako místní občané a které jsem ještě nikdy neviděl. Jeden byl menší než já a o něco starší, s tmavou pletí, šlachovitý a pevně stavěný, v úhledném šedém obleku se vzorkem rybí páteře, s vycpanými rameny a projmutým pasem. Druhý, středního věku i růstu, měl vlasy vystříhané vysoko nad spánky a malá šedá očka, která vypadala, jako by ho už nikdy nemohlo nic naštvat, poněvadž je dostatečně naštvaný jednou provždy. Ale, promluvil zdvořile a zdvořile naslouchal, když se zeptal, jestli je to apartmá pana Nera Wolfa, a já ho informoval, že je, představil se jako pan Liggett toho vycpaného panáka označil jako pana Malfiho a oznámil, že by rád s panem Wolfem mluvil. Vysvětlil jsem mu, že pan Wolfe je zaneprázdněn, načež se zatvářil netrpělivě, vytáhl z kapsy nějakou obálku a podal mi ji. Omluvil jsem se, že je nechám stát na chodbě, vrátil jsem se do prasečího chlívku.

„Dva cizinci mužského rodu, i když se to zdá k nevíře. Chtějí s vámi mluvit.“
Wolfe nezdvihl oči od novin. „Kdyby někdo z nich byl pan Vukčič, předpokládám, že byste ho poznal.“
„Ne, Vukčič to není, ale dopisy jste si nezakázal, a tady mi jeden dal.“
„Přečtěte ho.“
Vytáhl jsem dopis z obálky, všiml jsem si, že je na papíře s rytým záhlavím, a ozvučil jsem jej:
New York 7. dubna 1937
Milý pane Wolfe,
představuji Vám tímto svého přítele pana Raymonda Liggetta, ředitele a spolumajitele hotelu Churchill. Chce vás požádat o radu nebo o přispění a řekl si mi o těchto pár řádek.
Doufám, že si tam dole užíváte. Nepřejídejte se a nezapomeňte se vrátit, abyste nám tady v New Yorku zpříjemnil život.
Váš
Burke Williamson
Wolfe zabručel: „Říkáte 7. dubna? To je dnes.“
„No jo, to museli letět. Dřív to bylo obrazné rčení, dneska běžný dopravní prostředek. Pustíme je dál?“
„Zatraceně!“ Wolfe spustil noviny. „Zdvořilost je pro každého osobní záležitost, ale slušnost je dluh splatný životu. Vzpomínáte si, že nám pan Williamson laskavě propůjčil své panství v případě loupežného přepadení slečny Anny Fiorové?“ Povzdechl si. „Ať jdou dál.“
Došel jsem pro ně, zopakoval jsem po řadě jména přítomných a přistavil sezení. Wolfe je přivítal, odrecitoval své obvyklé prohlášení o svém sklonu nevstávat, a pak podruhé přejel pohledem toho vycpaného.
„Slyšel jsem správně vaše jméno, pane? Malfi? Snad Albert Malfi?“
Černé oči šlachovitého návštěvníka sklouzly k Wolfovi. „Správně. Ale nevím, odkud víte, že jsem Albert.“
Wolfe pokýval hlavou. „Dříve Alberto. Potkal jsem cestou sem ve vlaku pana Berina, a ten mi o vás pověděl. Říká, že jste znamenitý specialista na předkrmy, a člověka vždycky těší, když se setká s umělcem a schopným odborníkem.“
Liggett se vmísil: „Tak vy jste jel s Berinem ve vlaku?“
„Jel,“ zakabonil se Wolfe. „Snášeli jsme to utrpení spolu. Pan Williamson mi píše, že mě chcete o něco požádat.“
„Ano. Víte samozřejmě, proč jsme přiletěli. Kvůli té věci – s Lasziem. To je hrůza. Vy jste byl přímo u toho, že? Našel jste jeho tělo.“
„Souhlasí. Pospíšil jste si, pane Liggette.“
„To máte zatraceně pravdu. Chodím obyčejně pozdě spát, pozdě vstávám, ale Malfi mi dnes ráno telefonoval ještě před osmou. Reportéři mě sháněli už dřív, ale samozřejmě se ke mně nedostali. Městská vydání novin přinesla tu zprávu. Věděl jsem, že Williamson je váš přítel, poslal jsem si k němu pro doporučení a najal jsem si letadlo z Newarku. Malfi trval na tom, že poletí se mnou, a teď mám strach, že jeden z vašich úkolů bude hlídat ho, až se přijde na to, kdo to udělal.“ Liggett se slabě pousmál. „Je to Korsičan, a i když Laszio nebyl jeho příbuzný, Malfi na něm přímo visel. Nemám pravdu, Malfi?“
Vycpaný horlivě přikývl. „Svatou pravdu. Filip Laszio byl mizera, ale velký člověk. Ke mně se jako mizera neprojevil.“
Rozpřáhl proti Wolfovi obě dlaně. „Ale pan Liggett samozřejmě jenom žertuje. Svět si myslí, že všichni Korsičani někoho probodávají. To je mylná a špatná představa.“
„Ale vy jste mě chtěl o něco požádat, pane Liggette?“ připomněl Wolfe netrpělivě. „Zmínil jste se o jednom z mých úkolů. Žádné úkoly nemám na ničem nepracuju.“
„Doufám, že budete. Za prvé, abyste zjistil, kdo Laszia zabil. Jak to vypadá podle novinových zpráv, pro nějakého západovirginského šerifa to bude příliš tvrdý oříšek. Zdá se, že ať je pachatel kdokoli, jeho rafinovanost se neomezila na ochutnávání přísad v sauce printemps. Já nemůžu tvrdit, že bych na Lasziovi zrovna visel v tom smyslu, jako tady Malfi, ale byl to koneckonců šéfkuchař mého hotelu, neměl, pokud vím, žádnou rodinu kromě své ženy, a tak jsem si řekl, že je to moje povinnost. Bylá to zatraceně zbabělá vražda – nožem do zad. Vrah by měl být dopaden, a já mám tušení, že si to vyžádá člověka vašich schopností. Proto jsem tady. A protože znám vaše – ehm, zvláštnosti, vyžádal jsem si z opatrnosti ten dopis od Williamsona.“
„To je mrzuté,“ povzdechl si Wolfe. „Myslím mrzuté, že jste se obtěžoval sem. Mohl jste mi zatelefonovat z New Yorku.“
„Ptal jsem se Williamsona, co si o tom myslí, a on mi řekl, že jestli opravdu stojím o vaše služby, abych se radši sebral a požádal vás osobně.“
„Neříkejte. Nechápu, proč by měl pan Williamson předpokládat těžkosti. Moje služby jsou volně na trhu. V tomhle speciálním případě ovšem nejsou k mání, proto je mrzuté, že jste se obtěžoval sem.“
„Proč nejsou k mání?“ „Nedovolují to podmínky.“
„Podmínky?“ Podrážděnost v Liggettových očích zesílila. „Žádné podmínky vám neukládám.“
„Ne vy. Prostorové vzdálenosti. Zeměpis. Kdybych se pustil do hledání Lasziova vraha, musel bych ho najít. To by mohlo trvat den, týden, při velké smůle čtrnáct dní. Jenže já chci zítra večer odjet vlakem do New Yorku.“ Wolfe sebou trhl, jako by se spálil.
„Williamson mě varoval.“ Liggett sevřel rty. „Ale proboha, člověče! Vždyť je to vaše povolání! Váš –“
„Prosím vás, pane. Nechte toho. Nechci vás poslouchat. Jestli vás svou strohostí urážím, taky dobře. Každý má právo urážet, když je ochoten snášet odium, které ho za to stihne. Nemíním se zavázat k ničemu, co by mě mohlo zdržet na téhle cizopasnické výspě déle než do zítřejšího večera. Mluvil jste o úkolech. Přejete si hovořit ještě o něčem?“
„Chtěl jsem.“ Liggett se zatvářil, jako by nejradši pokračoval v rozhovoru šrapnelem nebo kulometem. Seděl a chvíli na Wolfa upřeně zíral, ale nakonec to odbyl pokrčením ramen. Pak řekl: „Hlavní úkol je vlastně něco docela jiného. Hlavní důvod, proč jsem tady. Laszio je po smrti, zemřel strašným způsobem a jako člověk toho náležitě lituju, ale kromě toho,

že jsem člověk, jsem taky podnikatel a hotel Churchill zůstal bez šéfa kuchyně. Znáte světovou pověst Churchillu, a tu je třeba zachovat. Chci získat Jeroma Berina.“
Wolfe vytáhl obočí. „To vám nemám za zlé.“
„Bodejť byste měl. Na světě je pár stejně dobrých šéfkuchařů jako Berin, ale ti nepřicházejí v úvahu. Mondor by neopustil svou pařížskou restauraci. Servan a Tassone jsou příliš staří. Nebyl bych proti tomu vzít zpátky Leona Blanka, ale ten je taky moc starý. Vukčič je vázaný u Rustermana atakdál. Vím náhodou, že Berin dostal odtud ze Států za poslední dva roky pět nabídek a všechny je odmítl. Rád bych ho získal. Je fakticky jediný, koho považuju zároveň za dosažitelného i žádoucího. Jestli ho nedostanu, může si modrou stuhu šéf kuchaře připnout na čepici Malfi.“ Obrátil se ke svému průvodci. „Je to tak podle naší dohody, Alberte? Když jste loni dostal tu nabídku z Chicaga, řekl jsem vám, že když u mne vydržíte a kdyby se postavení šéfkuchaře v Churchillu uvolnilo, pokusím se nejdřív dostat Berina, a kdyby to nevyšlo, můžete to místo dostat vy. Je to tak?“
Malfi přikývl. „Tak jsme se domluvili.“
Wolfe zamumlal: To je všechno velice zajímavé, ale mluvil jste o nějakém úkolu –“
„Ano. Chtěl bych, abyste to s Berinem vyjednal mým jménem. Je to jeden ze sedmi nejlepších šéfů kuchyně na světě, ale je s ním těžké pořízení. Minulou sobotu schválně vysypal dva talíře klobásek na koberec uprostřed mého Sálu světových středisek. Wiliamson říká, že jste pozoruhodně schopný vyjednávač, jste tady čestným hostem a Berin vás vyslechne s respektem, takže pevně doufám, že ho dokážete přesvědčit. Nabídl bych mu čtyřicet tisíc, ale řeknu vám upřímně, že jsem ochoten jít až do šedesáti, a vaše provize –“
Wolfe ho zarazil vztaženou dlaní. „Prosím vás, pane Liggette. Nemá to smysl. Absolutně to nepřichází v úvahu.“
„Chcete tím říct, že to nechcete udělat?“
„Chci tím říct, že nechci přesvědčovat pana Berina vůbec o ničem. Spíš bych se mohl pokusit přesvědčit žirafu. Mohl bych to rozvést ale nemyslím, že bych vám tím byl povinen.“
„Ani to nechcete zkusit?“
„Nechci. Abych vám řekl pravdu, přišel jste za mnou v nejméně vhodném okamžiku za posledních dvacet Jet a s návrhy, které mě můžou daleko víc dopálit než zajímat. Čerta mi sejde na tom, kdo bude vaším novým šéfkuchařem, a třebaže vždycky rád vydělám peníze, počkám s tím raději, až budu zpátky ve své kanceláři. Jsou tady jiní a kvalifikovanější k tomu, aby vám to s panem Berinem vyjednali – třeba pan Servan nebo pan Coyne, jeho staří přátelé.“
„Ti jsou sami šéfkuchaři. To nechci. Ten pravý pro mě jste vy, jen vy.“
Hučel do Wolfa ostošest, ale nebylo mu to nic platné. Když se pokoušel naléhat, Wolfe prostě začal stroze odsekávat, což bylo zcela přirozené, a Liggett si konečně uvědomil, že se spletl v adrese, a vzdal to. Vyskočil z křesla, vyštěkl na Malfiho, že půjdou, a bez dlouhých ceremonií ukázal Wolfovi záda. Malfi mu vyklusal v patách a já je doprovodil do předsíně, abych za nimi zamkl dveře.
Když jsem se vrátil do pokoje, Wolfe se už zase schovával za novinami. Svaly mi jen hrály a neměl jsem chuť sedět, a tak jsem mu řekl: „Víte, verouansi, to není špatný nápad –“
Na slovo, které neznal, se dal vždycky nachytat. Noviny mu klesly do úrovně nosu. „Co to k čertu bylo? To jste si vymyslel?“
„Nevymyslel. To mám z jednoho článku v charlestonském Journalu. Verouans je termín, kterým se označovali indiánští náčelníci ve Virgínii a v Marylandu. Dokud budeme v tomhle kraji, budu vás titulovat verouansi místo šéfe. Tak jak jsem chtěl říct, verouansi, je to dobrý nápad, otevřít si zprostředkovatelnu práce pro šéfkuchaře a číšníky, později snad i s filiálkou pro pomoc v domácnosti vůbec. Předpokládám, že si uvědomujete, jak zatraceně slibný případ jste právě pustil k vodě. Ten Liggett se zřejmě topí v penězích. A podezírám ho, že mu to dokonce myslí. Napadlo vás, že za vámi přišel třeba proto, aby dal Albertovi nepřímo na srozuměnou, že kdyby se pokusil vrazit něco do Berina, aby ho tak vyřadil z konkurence na místo v Churchillu, mělo by to politováníhodné následky? Z čehož vyplývá řetěz úvah, které by mohly vyřešit nezaměstnanost. Když se uprázdní nějaké místo a člověk ho chce získat, stačí, aby napřed povraždil všechny ostatní kandidáty, a pak –“
Noviny se zase zdvihly, z čehož jsem poznal, že jsem se mu dostatečně znechutil. „Jdu ven brouzdat se v potůčku,“ prohlásil jsem, „a zajdu si možná do hotelu a zruinuju tam pár slečen. Uvidíme se potom.“
Vzal jsem si klobouk, vyvěsil jsem na dveře ceduli NERUŠIT a vyloudal jsem se ven. Všiml jsem si u východu z hlavní haly jednoho zelenokabátníka, ale žádného poldy. Bdělost zřejmě povolila. Namířil jsem si nosem k hotelu, jen abych se podíval, co je tam k vidění, zanedlouho jsem toho však měl litovat, poněvadž kdybych byl nešel nejdřív do hotelu, byl bych shlédl celé představení inscenované přítelem Tolmanem, kdežto takhle jsem sotva stihl závěrečnou oponu. Jak už to vyšlo, byl jsem kolem hotelového vchodu a v hotelové hale svědkem různých mírně zábavných výjevů, jako byl třeba pohled na inteligentně vyhlížejícího koně, který jedné tlusté bohaté vdově dupl tak důkladně na nohu, že ji museli odnést. Bylo asi půl čtvrté, když jsem se rozhodl udělat si výlet do pavilónu Pocahontas a poděkovat svému hostiteli Vukčičovi za povyražení, jehož se mi tu dostává. Na odlehlém místě cestičky vyskočil zpoza keře nějaký chlapík s kravatou přes rameno, který potřeboval oholit, popadl mě za loket a už cestou na mě spustil: „Hej, že vy jste Archie Goodwin, ten od Nera Wolfa? Koukejte, kamaráde –“
Vytrhl jsem se a řekl jsem mu: „Přestaňte sakra lekat lidi! Tiskovou konferenci pořádám zítra ráno ve své pracovně. Nic nevím a kdybych něco věděl a pověděl vám to, můj verouans by mě přizabil. Víte, co to je verouans?“
Poslal mě k čertu a začal se rozhlížet po jiném keři.
Scéna v pavilónu Pocahontas, když jsem tam došel, se odehrávala ve dvou plánech. První plán, nepočítám-li párek uniformovaných poldů před vchodem, se rozvíjel v hlavní hale. Zelenokabátník, který mi otvíral dveře, při tom poulil oči opačným směrem. Dveře do velkého salónu byly zavřené. Zády k pravé stěně, s rukama pevně založenýma, s bradou vzhůru a s tmavě fialkovýma očima metajícíma blesky na chlapíky, kteří ji obléhali, stála Constanza Berinová.

Obléhatelé byli dva státní policajti v uniformě a řízný chlapík v civilu s odznakem na vestě, a třebaže se jí v okamžiku mého vstupu fakticky nedotýkali, vypadalo to, jako by se jí byli dotýkali předtím. Nezdálo se, že by si mě všimla. Letmý pohled mi ukázal, že dveře do malého salónku jsou otevřené, a ze salónku se ozýval nějaký hlas. Vykročil jsem tím směrem a jeden z policajtů na mne vyštěkl nějaký rozkaz, ale zdálo se, že je příliš zaměstnaný, aby zasáhl osobně, takže jsem ho ignoroval a šel jsem dál.
V salónku byli taky policajti, šilhavý šerif a Tolman. Mezi dvěma poldy stál Jerome Berin s pouty na zápěstích. Překvapilo mě, že za těch okolností nerozbijí nábytek nebo dokonce lebky, ale jenom se zlověstně škaredí a supí. Tolman mu právě říkal:
„… Jsme si vědomi, že jste cizinec a že tu jste na návštěvě, a budeme s vámi jednat se všemi ohledy. Ale člověk obviněný z vraždy u nás nemůže být propuštěn na kauci. Vaši přátelé vám ovšem opatří právního poradce. Upozornil jsem vás nejenom na to, že cokoli řeknete, může být použito proti vám, ale radil jsem vám, abyste neříkal nic, dokud se neporadíte se svým právním zástupcem. – Jedeme, chlapci. Odveďte ho zadem do šerifova vozu.“
Ale nedostali se k tomu hned. Z hlavní haly se najednou ozval křik i jiné zvuky a Constanza Berinová proletěla dveřmi jako tornádo s policajty v patách. V salónu se ji jeden pokoušel popadnout, když se hnala kolem, ale právě tak se mohl pokusit zastavit vichrnou smršť. Myslel jsem, že se přežene rovnou přes stůl, aby se vrhla na Tomana, ale zarazila se, ohlédla se planoucíma očima na policajty, pak se jako na obrtlíku obrátila k Tomanovi a vykřikla na něho: „Vy blázne! Vy blázne pitomá! Vždyť je to můj táta! Copak ten by zabil někoho zezadu?“ Bušila pěstmi do stolu. „Pusťte ho! Pusťte ho, vy blázne!“
Jeden policajt jí rafl po ruce. Berin zavrčel, vykročil, a ti dva ho zadrželi. Tolman se zatvářil, jako by mu ze všech jevištních zařízení přišlo nejvíc vhod propadliště. Constanza se policajtovi vyškubla a Berin jí něco tiše a klidně řekl italsky. Udělala tři kroky k němu, on se pokusil zvednout ruku, ale kvůli poutům nemohl, a tak se sklonil a políbil ji na temeno. Otočila se, stála deset vteřin tiše a sežehovala Tolmana pohledem, který jsem sice neviděl, ale který patrně ještě víc podnítil jeho touhu po propadlišti, pak se k němu obrátila zády a vyšla z místnosti.
Tolman nebyl mocen slova. Aspoň ze sebe žádné nevypravil. Šerif Pettigrew se oklepal a řekl: „Tak jdem, chlapci, půjdu s vámi.“
Odsunul jsem se, aniž jsem čekal na jejich odchod ze scény. Constanza v hlavní hale nebyla. Zdržel jsem se tam na okamžik a uvažoval jsem, jestli mám prozkoumat velký salón a hledat tam někoho, kdo by mi doplnil informace, ale rozhodl jsem se, že udělám nejlíp, když odreferuju to, co už vím. Vyšel jsem ven a pádil jsem k Upshuru.
Wolfe zatím dočetl noviny a složil je úhledně na prádelník, a teď seděl ve velké lenošce, ne dost velké pro jeho proporce, s knihou v ruce. Nevzhlédl, když jsem vešel, což znamenalo, že moje existence pro tu chvíli je ryze mou osobní záležitostí. Pochopil, jsem tu jemnou narážku a zaparkoval jsem se na gauči s novinami, které jsem otevřel a koukal do nich, ale nečetl je. Asi za pět minut, když Wolfe obrátil dvě stránky, jsem se ozval:
„Mimochodem, udělal jste zatraceně dobře, že jste od Liggetta ten úkol nepřijal. Myslím ten poslední, se kterým přišel. Kdybyste to byl vzal, byl byste teďka v rejži. Jak to vypadá, měl byste co dělat, abyste Berina přemluvil k šéfování stánku se zmrzlinou.“
Wolfe ani kniha se nepohnuli, ale aspoň promluvil: „Předpokládám, že pan Malfi pana Berina probodl. Dobrá.“
„Ne. Neprobodl a neprobodne, protože na něj nemůže. Berin má náramky a je na cestě do basy. Můj přítel Tolman ho sbalil. Spravedlnost zažehla svou pochodeň.“
„Fuj! Když už mě musíte otravovat pohádkami, projevte aspoň trochu fantazie!“
Odpověděl jsem trpělivě: „Pan Tolman zatkl pana Berina pro vraždu pana Laszia a odvezl ho do vazby bez nároku na kauci. Viděl jsem to na vlastní oči.“
Kniha poklesla. „Archie! Jestli je to nesmysl –“
„Ne, pane. Smysl.“
„Obvinil Berina?“
„Ano, pane.“
„Proboha svatého, z čeho? Ten člověk je blázen.“
„Zrovna tak to řekla slečna Berinová. Blázen pitomá.“
Kniha prve zůstala trčet ve vzduchu. Teď poklesla a spočinula na rozloze Wolfova stehna. Za okamžik se znovu zdvihla, aby v ní byla nalistována a založena stránka, a pak byla kniha odložena na stojánek vedle lenošky. Wolfe se opřel dozadu, zavřel oči a prsty se mu setkaly na břiše. Viděl jsem, jak vyšpuluje a opět vtahuje rty… vyšpuluje a vtahuje… Zarazilo mě to a začal jsem si lámat hlavu, proč tolik rozruchu.
Po chvíli se ozval, aniž otevřel oči: „Chápete, Archie, že bych váhal podniknout něco, co by případně mohlo pozdržet náš návrat do New Yorku.“
„Dá se tomu říct váhání. Jsou i silnější slova.“
„Jistě. Ale naproti tomu bych byl právě tak velký blázen jako pan Tolman, kdybych ignoroval takovouhle příležitost. Zdá se, že jediný způsob, jak jí využít, že zjistit, kdo zabil pana Laszia. Otázka zní, jestli to dokážeme za jednatřicet hodin. Vlastně za osmadvacet, poněvadž zítra večer mám při večeři pronést svou řeč o americkém přínosu k labužnické kuchyni. Dokážeme to za osmadvacet hodin?“
„To se ví, že dokážeme.“ Mávl jsem rukou. „Božíčku, když já to naplánuju a vy zařídíte detaily –“
„Jistě. Mohli by samozřejmě stáhnout tu večeři z programu, ale spíš myslím, že to neudělají, vždyť jenom jednou za pět let… mno. První krok –“
„Promiňte.“ Upustil jsem noviny na podlahu a napřímil jsem se s hřejivým pocitem, že se mi naskytne šance, abych si rozproudil krevní oběh. „Co abyste se spojil s Liggettem a přijal jeho nabídku? Když to máme provést tak jako tak, proč k tomu nepřidat honorář?“

„Ne. Když se mu zavážu a nebudu s tím hotov do zítra do večera – ne. Svoboda je příliš vzácná věc, aby se vázala na nějaký honorář. Dáme se do toho. První krok je očividný. Přiveďte mi sem okamžitě pana Tolmana!“
To byl celý on. Jednoho krásného dne bude chtít, abych mu přivedl celý senát i s poslaneckou sněmovnou. „Tolman na vás má dopal,“ namítl jsem, „protože jste nechtěl ráno k telefonu. Kromě toho si myslí, že má svého pachatele, a ztratil o vás zájem. Mimoto si nemyslím –“
„Archie! Řekl jste, že vy to naplánujete. Tak prosím vás jděte pro pana Tolmana a naplánujte, jak ho přimějeme, aby sem přišel!“
Šel jsem si pro klobouk.

6

Kodrcal jsem se zpátky po cestičce k pavilónu Pocahontas a doufal jsem, že chytnu Tolmana dřív, než odjede. Mozek mi pracoval rychleji než nohy samým spekulováním,. jak Tolmana doběhnout, ale přišel jsem pozdě. Sdělil mi to zelenokabátník u vchodu, který mi řekl, že Tolman nasedl na příjezdovce do auta a odjel západním směrem. Udělal jsem čelem vzad n vzal jsem to kalupem. Jestli se Tolman zastavil v hotelu, což bylo pravděpodobné, mohl jsem ho tam zastihnout a přimět k návratu. Když jsem vrazil do haly, trochu jsem funěl a začal jsem kolem sebe střílet očima mezi palmami, sloupovím, zelenokabátníky a hosty ve všech možných ústrojích, od jezdeckých kostýmů až po něco, co se podobalo nejmodernější pancéřové vestě pro gangsterské milenky. Zrovna jsem se chystal přistoupit k pultu recepce a vyžádat si informaci, když jsem vedle sebe uslyšel odpuzující hlas:
„Haló, štěnice!“
Otočil jsem se a podíval jsem se na to přimhouřenýma očima. „Haló, kryso. Ani kryso ne. Spíš havěti, pro kterou nemám jméno, protože žije v podzemí a okusuje kořínky.“
Gershom Odell zavrtěl hlavou. „Špatná adresa. Na mě to nepla. Ten váš fórek, že Laszia vodkrouhnou, jsem hnedka za tepla jen tak mezi řečí pověděl nočnímu recepčnímu, a když se to pak vopravdu stalo, samosebou na mě uhodili, a co jsem moh dělat? Ale jak vy jste si pustil hubu na špacír vo tom házení kamením to jste neměl dost filipa, aby vás napadlo, že ten zatracenej šerif začne něco větřit?“
„Já nemám vůbec žádnýho filipa, jsem detektiv. A šerif má dost práce jinde.“ Mávl jsem rukou. „Pusťte to z hlavy. Potřebuju mluvit s Tolmanem. Je tu někde?“
Odell přikývl. „Sedí v ředitelově kanceláři s Ashleym. A s několika dalšíma, mezi nima s jedním chlápkem z New Yorku, s nějakým Liggettem. Jo, to mi připomíná, že já potřebuju mluvit s várna. Pokládáte se za takovýho chytráka, že bych vás něj radši složil a sednul si na vás, ale musím to nechat plavat, poněvadž vod vás potřebuju jednu laskavost.“
„Nechte to plavat tak jako tak. Nesedej na bližního, aby si nezasedli na tebe.“
„Oukej. Chtěl jsem teda s várna mluvit, poněvadž už mám plný zuby tohohle balíkova. Svým způsobem tady mám dobrej džob, ale jinak zase je to pěkná votrava. Když dneska Raymond Liggett přifrčel tím érákem, první, po kom se ptal, byl Nero Wolfe, a hnedka se hnal do Upshuru. Ani si nezaskočil do svýho pokoje a nezašel pozdravit Ashleyho. Tak jsem si spočítal, že si musí Wolfa náramně považovat, a napadlo mě, že jeden z nejlepších fleků pro hotelovýho tajnýho je asi hotel Churchill.“ Odellovi zasvítily oči. „Páni, to by bylo žufťo pro starýho poctivce, jako jsem já! Tak jsem si myslel, jestli byste vo mně nemoh ztratit slovo Wolfovi, dokud je Liggett tady, a Wolfe by zas mohl říct Liggettovi a zařídit mi s ním setkání, aby to ty zdejší panáci nevěděli, pro případ, kdyby mi sklaplo…“
Sakra, pomyslel jsem si, z nás se teda vážně stává zprostředkovatelna práce. Nerad někoho zklamu, a tak jsem to na Odella chvíli filmoval, aniž bych mu ve skutečnosti něco nalhával o povaze důvěrných vztahů mezi Wolfem a Raymondem Liggettem, a jedním okem jsem přitom hlídal zavřené dveře do ředitelovy kanceláře. Řekl jsem Odellovi, jak mě těší, že nechce uváznout v zaběhaných kolejích, že má opravdovou ctižádost atakdál, a rozplýval jsem se roztomilostí, ale přestal jsem, jako když utne, sotva se zavřené dveře otevřely a můj přítel Barry Tolman se z nich vynořil sám. Poplácal jsem Odella přátelsky po zádech s dostatečným vynaložením svalové energie, abych mu vštípil představu, jak snadno by se na mně sedělo, nechal jsem ho stát a pustil jsem se za svou kořistí mezi palmami a sloupovím. Na příhodném místě blízko hlavního vchodu jsem po něm skočit.
Jeho modré oči vypadaly ustaraně a celý obličej utahaný. Poznal mě: „Á! Co si přejete? Mám naspěch.“
„Já taky,“ řekl jsem. „Nebudu se vám omlouvat za to, že Wolfe dnes ráno nepřišel k telefonu, poněvadž jestli o Nerovi Wolfovi něco víte, tak víte, že je excentrik, a zkoušejte si ho změnit! Náhodou jsem vás teď viděl jít kolem, a když jsme se v pondělí v noci setkali ve vlaku, líbil se mi váš obličej, protože vypadáte jako fér chlapík. A před chviličkou jsem byl svědkem, jak jste sbalil Berina pro vraždu vy jste si mě nejspíš nevšiml, ale byl jsem tam a tak jsem se vrátil do našeho apartmá a referoval jsem o tom Wolfovi a myslím, že byste měl vědět, co Wolfe udělal, když to slyšel. Chytil se za nos.“
„Tak?“ zamračil se Tolman. „Pokud nechytil za nos mne – co je mi do toho?“
„Nic, ledaže byste znal Wolfa tak dobře jako já. Ještě nikdy jsem ho neviděl, aby se chytil za nos, ledaže měl jistotu, že někdo ze sebe udělal úplného osla. Dělejte, jak myslíte, jste mladý, takže většinu svých nejhorších omylů máte teprve před sebou. Mne prostě jen tak přátelsky napadlo, když vás teď vidím, že bych možná dokázal Wolfa pohnout, aby si s vámi promluvil, kdybyste se mnou zašel teď hnedka do našeho apartmá. Aspoň jsem ochoten pokusit se o to.“ O krok jsem ustoupil. „Rozhodněte se sám, když máte tak naspěch…“
Nepřestával se mračit. Ale s radostí jsem konstatoval, že nemařil čas okolkováním. Pár vteřin se škaredil do mých upřímných očí, pak náhle prohlásil: „Jdeme!“ a zamířil k východu. Cupital jsem za ním rozzářeně jako skautík.
Když jsme přišli k Upshuru, musel jsem pokračovat ve hře, ale nechtělo se mi nechat ho bez dohledu ve veřejné hale, a tak jsem ho zavedl do našeho apartmá, strčil jsem ho do svého pokoje a zavřel jsem za ním dveře. Pak jsem zašel naproti za Wolfem, zavřel jsem i jeho dveře, posadil jsem se na gauč a zazubil jsem se na toho tlustého kujóna.
„No?“ zeptal se. „Nenašel jste ho?“

„To se ví, že jsem ho našel. Mám ho tady.“ Ukázal jsem palcem kde. „Musel jsem za vámi jako první, abych mu u vás vymohl audienci. Mělo by nám to trvat tak pět minut. Je dokonce možné, že se vyplíží do předsíně a bude poslouchat u dveří.“ Zvýšil jsem hlas: „Ale co spravedlnost? Co společnost? Co lidská práva?…“
Wolfe musel poslouchat, protože mu nic jiného nezbývalo. Nanášel jsem mu to jaksepatří. Když se mi zdálo, že uplynulo dost času, zavřel jsem ventil, šel jsem do svého pokoje, dal jsem Tomanovi s triumfálním výrazem znamení a uvedl jsem ho k Wolfovi. Tolman vypadal tak ustaraně, až jsem si jednu chvíli myslel, že se nestrefí na židli, když si sedal.
Skočil do toho rovnýma nohama. „Pokud rozumím, vy si myslíte, že jsem udělal botu.“
Wolfe zavrtěl hlavou. „Tak jsem to nevyjádřil, pane Tolmane. Nemůžu si dobře udělat inteligentní názor, dokud nebudu znát fakta, která vás vedla. Ale rovnou vám řeknu, že jste se patrně ukvapil.“
„To bych nemyslel.“ Tolman vysunul bradu. „Mluvil jsem telefonicky s lidmi v Charlestonu a ti se mnou souhlasí. Ne že bych se chtěl na někoho vymlouvat, odpovědnost je na mně. Mimochodem, čekají mě v Charlestonu v šest hodin na poradě, a je to tam sto kilometrů. Nestavím si nijak hlavu, pustím Berina takhle –“ a luskl prsty „když mi k tomu dáte důvod. Jestli máte nějakou informaci, kterou já nemám, byl bych vám za ni byl zatraceně vděčný, když jsem vám telefonoval dnes ráno, a budu vám za ni vděčný i teď. A to ani nemluvím o občanské povinnosti…“
„Nemám žádnou informaci, která by nevinu pana Berina dokázala,“ odpověděl Wolfe mírně. „Pan Goodwin vás sem přivedl ze své vlastní horlivosti. Já vám svůj názor sdělil dneska v noci. Snad by nám pomohlo, kdybych věděl, z čeho jste vycházel při svém rozhodnutí, pokud to ovšem nepokládáte za tajné. Chápete, že nemám žádného klienta. Nikoho nezastupuju.“
„Nemám žádné tajnosti. Ale mám toho dost, abych vzal Berina do vazby, obvinil ho a doufám i usvědčil. Pokud jde o jeho příležitost k vraždě, to víte sám. Nevybíravě vyhrožoval Lasziovi smrtí a slyšelo to půl tuctu lidí. Spekuloval nejspíš, že se nebude považovat za možné, aby vrah inzeroval svůj záměr předem, ale myslím si, že to přehnal. Dnes ráno jsem všechny vyslechl znovu, zvlášť Berina a Vukčiče, a Vukčiče jsem vyloučil. Mám různé dílčí informace. Ale připouštím, že vůbec nejpřesvědčivější fakt vyplývá z vašeho vlastního návrhu. Porovnal jsem ty jednotlivé seznamy s tím, který jsme našli v Lasziově kapse. Nikdo až na Berina se nespletl víc než dvakrát.“
Vytáhl z kapsy několik papírů a jeden z nich vybral. „Lístky pěti účastníků, včetně Vukčiče, se přesně shodují se správným seznamem. Čtyři z nich, včetně vás, udělali dvě chyby, ve všech případech stejné.“ Strčil papíry zpátky do kapsy a naklonil se k Wolfovi. „Berin měl jenom dvě položky správně ! Sedm chybně!“ V nastalém tichu se Wolfovy oči téměř zavřely. Nakonec zamumlal: „Absurdní. Nesmysl.“
„Přesně tak!“ přikývl Tolman. „Je neuvěřitelné, že v testu, při kterém ostatních devět dosáhlo v průměru přes devadesát procent správných odpovědí, Berin zaznamenal jenom dvaadvacet procent. Absolutně to prokazuje jednu ze dvou možností: buďto byl tak vynervován vraždou, kterou právě spáchal či se chystal spáchat, nebo ho ta vražda tak zaměstnala, že neměl čas ochutnávat vůbec a vyplnil svůj lístek nazdařbůh. Pokládám to za nezvratný důkaz a myslím, že stejný názor bude mít i porota. A rád bych vám jaksepatří poděkoval za ten váš návrh. Klidně vám přiznávám, že to bylo zatraceně chytré a že jste na to přišel vy.“
„Děkuju vám. Řekl jste to taky panu Berinovi a chtěl jste na něm vysvětlení?“
„Jistě. Tvářil se užasle. Nijak to vysvětlit nedokázal.“
„Mluvil jste o absolutní průkaznosti. To je trochu silný tabák. Jsou tu i jiné alternativy. Berinův lístek mohl někdo zfalšovat.“
„Sám ho odevzdal Servanovi a je na něm jeho podpis. Servan nedal ty lístky z ruky, dokud je neodevzdal mně. Podezíráte snad Servana?“
„Nepodezírám nikoho. S omáčníky nebo kartičkami mohl někdo manipulovat.“
„S kartičkami ne. Berin říká, že když ochutnával, šla čísla správně po sobě, jako vůbec pořád. A pokud jde o omáčníky, kdo by je byl přeházel a dal zase na místa, když Berin odešel?“
Po další odmlce Wolfe znovu paličatě zamumlal: „Pořád to zůstává absurdní.“
„Jistěže.“ Tolman se k němu naklonil ještě blíž než prve. „Podívejte se, pane Wolfe. Jsem zdejší prokurátor, chci udělat kariéru a vím, co znamená úspěch v takovémhle senzačním případě, ale mýlíte se, jestli si myslíte, že mi dělalo nějakou radost honem sáhnout po Berinovi jako po oběti. Nedělalo…“ Zarazil se. Zkusil to znovu. „Já… zkrátka nedělalo mi to radost; Z určitých důvodů to bylo nejtěžší rozhodnutí v mém životě. Ale dovolte mi jednu otázku. Rád bych, aby šla na tělo. Vycházejme z několika předpokladů jako z dokázaných fakt. Za prvé, že Berin udělal sedm chyb na seznamu, který sám vyplnil a podepsal. Za druhé, že když ochutnával, omáčníky i kartičky byly ve stejném stavu a pořadí, jako když ochutnával ostatní. Za třetí, že se nedá objevit nic, co by tahle fakta uvedlo v pochybnost. A za čtvrté, že jste vázán přísahou jako prokurátor. Dal byste vy v tom případě Berina zatknout pro vraždu a snažil byste se ho usvědčit?“
„Já bych podal rezignaci.“
Tolman rozhodil rukama. „Proč?“
„Protože jsem viděl obličej pana Berina a slyšel jsem ho mluvit ani ne minutu nato, co včera večer vyšel z jídelny.“
„Vy jste ho třeba viděl, ale já ne. Kdybychom si navzájem vyměnili role, bral byste moje slovo a můj úsudek o Berinově obličeji a hlase jako důkaz?“
„Ne.“
„Nebo slovo někoho jiného?“
„Ne.“
„Máte nějakou informaci, která by vysvětlila nebo pomohla vysvětlit těch sedm omylů na Berinově seznamu?“
„Ne.“
„Máte nějakou další informaci k tomu, co jste mi už pověděl, která by mohla vést k důkazu jeho neviny?“

„Ne.“
„Dobrá.“ Tolman si poposedl dozadu. Podíval se na mne rozmrzele a vyčítavě, což mi nepřipadalo fér, a pak sklouzl očima zpátky k Wolfovi. Jeho spodní čelist se nervózně pohybovala ze strany na stranu, ale po chvilce si to zřejmě najednou uvědomil a sevřel ústa. Pak je zase uvolnil a řekl: „Upřímně řečeno, doufal jsem, že nějakou budete mít. Podle toho, co mi pověděl Goodwin, jsem si myslel, že něco máte. Řekl jste, že byste na mém místě podal rezignaci. Ale co by z toho sakra –“
Zbytek jsem neslyšel následkem dalšího průlomu do Wolfových plánů na odpoledne pokojně strávené v soukromí. Ozvalo se hlasité a dlouhé bušení na vnější dveře. Vyšel jsem do předsíně a otevřel jsem, vzhledem k posledním událostem napůl očekávaje zase ty dva návštěvníky z New Yorku, ale bylo to trio jiného charakteru: Louis Servan, Vukčič a Constanza Berinová.
„Chceme mluvit s panem Wolfem,“ prohlásil Vukčič stroze.
Pozval jsem je dál. „Počkali byste chvíli tady?“ ukázal jsem na svůj pokoj. „Má momentálně jednání s panem Barrym Tolmanem.“
Constanza ucouvla, až narazila do zdi předsíně. „Och!“ Její výraz by měl oprávnění, kdybych jí byl řekl, že mám kapsy plné ropuch, hadů a jedovatých ještěrek. Vrhla se po knoflíku vnějších dveří. Vukčič ji popadl za paži a já řekl: „Tak počkat! Může pan Wolfe za to, když se mu nějaký přitažlivý mládenec stůj co stůj chce vyplakat na rameni? Tudy prosím, vy všichni –“
Dveře Wolfova pokoje se otevřely a Tolman vyšel. V předsíni bylo trochu šero, takže, mu chvilku trvalo, než si uvědomil všechny přítomné. Když ji uviděl, všechno jeho sebevědomí se pro ten den poroučelo. Zůstal na ni civět, zbledl jako stěna a ústa mu třikrát zalapala po slovech, která někde cestou zůstala trčet. Nezdálo se, že by jí jeho stav poskytoval nějaké zadostiučinění, poněvadž se tvářila, jako by byl vzduch. Podívala se na mne, prohlásila, že teď snad je pan Wolfe volný, Vukčič ji vzal za loket a Tolman, všecek zpitomělý, ustoupil stranou, aby je nechal projít. Já se zdržel, abych pustil Tolmana ven, což jsem udělal poté, když Tolman vyměnil pár slov se Servanem.
Nová vlna návštěvníků Wolfa napohled ani nepotěšila, ani nerozzuřila. Slečnu Berinovou přijal bez nadšení, ale s jistou stopou nadnormativní zdvořilosti, a Vukčičovi i Servanovi se omluvil za svou celodenní nepřítomnost na shromáždění v pavilónu Pocahontas. Servan ho zdvořile ujistil, že za tak neblahých okolností není žádné omluvy třeba, a Vukčič si sedl, prohrabával, si všemi desíti svou hustou hřívu a bručel něco o pekelné smůle, která postihla schůzku patnácti mistrů. Wolfe se zeptal, jestli nebude plánovaný program zrušen, a Servan zavrtěl hlavou. Ne, řekl, budou v programu pokračovat, i když jemu osobně ta pohroma rozdrásala srdce. Už léta se těšil, až jednou jako doyen sboru Les Quinze Maîtres bude mít tu čest pozvat je jako své hosty; mělo to být vyvrcholení jeho kariéry, sladká útěcha jeho stáří, a to, co se stalo, je neuvěřitelná katastrofa. Nicméně pojedou podle programu dál; on jako doyen a hostitel přednese ten večer svou studii o tajemstvích chuti, Les Mysteres du Gout, na které pracoval dva roky; nazítří o polednách budou zvoleni noví členové teď bohužel čtyři, aby nahradili zesnulé; a ve čtvrtek večer vyslechnou přednášku pana Wolfa na téma Contributions Américaines a la Haute Cuisine. Jaká kalamita, jaké neštěstí pro družně bratrský cech!
„Ale taková melancholie, pane Servane, je nejhorší možný stav ducha pro zažívám,“ namítl Wolfe. „A jelikož hravá pohoda nepřichází v úvahu, nebylo by lepší aktivní nepřátelství? Nepřátelství vůči osobě odpovědné za tu pohromu?“
Servan vyhrnul obočí. „Myslíte k Berinovi?“
„Chraňbůh! Řekl jsem vůči odpovědné osobě. Berin to podle mého názoru neudělal.“
„Och!“ To vykřikla Constanza. Podle toho, jak nadskočila v křesle a jaký na Wolfa vrhla pohled, čekal jsem, že k němu hupsne a dá mu hubičku, nebo ho aspoň poleje zázvorovou limonádou, ale zůstala sedět a jenom kulila oči.
Vukčič zavrčel: „Zřejmě jsou přesvědčeni, že mají důkaz. Těch sedm chyb na jeho seznamu omáček. Jak sakra k tomu mohlo dojít?“
„Nemám tušení. Ty si, Marko, myslíš, že to Berin udělal?“
„Ne. Nemyslím.“ Vukčič si opět prohrábl vlasy. „Je to pekelná situace. Nějakou chvíli podezírali mě. Mysleli si, že když jsem tančil s Dinou, začala se mi vařit krev. Taky se mi vařila!“ Zaznělo to vzdorně. „To bys ty nepochopil, Nero. Takovou ženu. Má v sobě oheň, který mě kdysi hřál, a hřál by mě zase, o tom nepochybuju. Kdybych se k němu přiblížil a spálil se a ztratil hlavu, dokázal bych se do toho ohně vrhnout.“ Pokrčil rameny a najednou se zatvářil divoce. „Ale probodnout toho psa zezadu – takovou čest bych mu neprokázal! Vytahat ho za nos, to je tak všechno, co člověk udělá s takovým parchantem!
Ale teď jde o tohle, Nero –“ Vukčič potřásl hlavou. „Přivedl jsem za tebou slečnu Berinovou a pana Servana. Já jim to navrhl. Nevím, o čem bychom mohli mluvit, kdybys pokládal Berina za viníka, ale naštěstí to tak není. Skoro všichni jsme o tom diskutovali a většina se rozhodla složit se na Berinovu obhajobu protože je tady v cizí zemi – a já jim řekl, že určitě nejlepší způsob, jak ho obhájit, je angažovat tebe –“
„Ale prosím vás,“ vpadl mu do řeči Servan vážným tónem, „prosím vás, pane Wolfe, chápejte, jak nesmírně nás mrzí nevyhnutelnost tohohle kroku jste náš host, můj host, a já vím, že je to neodpustitelné, když se za daných okolností odvažujeme požádat vás –“
„Ale fakt je,“ ujal se znovu slova Vukčič, „že se všichni projevili při té sbírce docela štědře, když jsem jim vysvětlil, na jaké honoráře jsi zvyklý –“
Constanza si poposedla na krajíček sedadla a vyrukovala se svou troškou do mlýna: „Bude chvíli trvat převést sem těch jedenáct tisíc franků, co jsem slíbila, protože jsou v bance v Nizze –“
„Zatraceně!“ Wolfe musel skoro zařvat, aby je překřikl. Zašermoval na Servana prstem. „Vidím, pane, že Marko vás informoval o mé chamtivosti. Měl pravdu – potřebuju spoustu peněz a mé klienty to obvykle stojí pěknou paletu. Ale mohl vám povědět, že jsem taky nevyléčitelný romantik. Vztah mezi hostitelem a hostem je mi posvátný. Host je klenot, který spočívá na podušce pohostinnosti. Hostitel je ve svém salónu a ve své kuchyni král a neměl by se snižovat k

menší roli. Takže nebudeme diskutovat –“
„Čert vzal slovíčkaření!“ Vukčič netrpělivě zagestikuloval. „Co tím chceš říct, Nero? Ze nic pro Berina neuděláš?“
„Ne. Chci tím říct, že nebudeme diskutovat o sbírkách a honorářích. Rozhodně pro Berina něco udělám, k tomu jsem se rozhodl, ještě než jste přišli, ale nevezmu za to peníze od svých hostitelů. A taky nemáme času nazbyt a já tady potřebuju zůstat sám, abych tu věc uvážil. Ale když už jste tady „ Upřel pohled na Constanzu. „Slečno Berinová, vy jste zřejmě přesvědčená, že váš otec pana Laszia nezabil. Proč?“
Vykulila na něj oči. „No přece… vy o tom jste přesvědčený taky. Sám jste to řekl. Tatínek by to neudělal.“
„Mne teď nechte stranou. Ale před zákonem, se kterým máme co dělat, jaké máte důkazy? Máte nějaké?“
„No přece… jenomže… to je absurdní! Každý…„
„Aha. Nemáte žádné. Máte nějakou představu nebo důkaz, kdo Laszia zabil?“
„Ne! A nezáleží mi na tom! Jenomže každý ví –“
„Prosím vás, slečno Berinová. Upozorňuji vás, že před sebou máme těžký problém a málo času. Navrhuju vám, až odtud odejdete, abyste šla do svého pokoje, uklidnila se a v duchu si zrekapitulovala znovu prošla všechno, co jste tady viděla a slyšela, všechno od vašeho příjezdu do lázní Kanawha. Udělejte to důkladně. Napište si všechno, co se vám bude zdát mít sebemenší význam. Pamatujte si, že je to úkol, jediný úkol, který můžete splnit a který má naději pomoct vašemu otci.“
Znovu změnil směr svého pohledu. „Pane Servane. Především tytéž otázky jako slečně Berinové. Důkaz Bednový neviny, nebo předpoklad či důkaz viny někoho jiného. Máte nějaký?“
Servan pomalu zavrtěl hlavou.
„To je mrzuté. Musím vás upozornit, pane, že pravděpodobně jediný způsob, jak Berina ospravedlnit, bude zjistit, kam vina skutečně patří, a připíchnout ji tam. Nemůžeme ospravedlnit každého, Laszio je fakticky mrtvý. Jestli víte něco, co by vrhalo podezření jinam, a zamlčujete to, nemůžete předstírat, že pomáháte Berinovi.“
Doyen kuchařských mistrů znovu zavrtěl hlavou. „Nevím nic, co by poukazovalo na kohokoli.“
„No dobrá. Pokud jde o Berinův seznam omáček. Odevzdal vám ho sám?“
„Ano, okamžitě, jakmile vyšel z jídelny.“
„Byl na něm jeho podpis?“
„Ano. Podíval jsem se na každý lístek, než jsem jej strčil do kapsy, abychom je mohli bezpečně identifikovat.“
„Jakou máte jistotu, že nikdo neměl příležitost zaměnit Berinův seznam potom, co jej odevzdal vám, a než jste jej vy dal panu Tomanovi?“
„Naprostou. Absolutní. Měl jsem ty seznamy neustále ve vnitřní náprsní kapse. Samozřejmě jsem je nikomu neukazoval.“
Wolfe na něm chvilku ulpěl pohledem, povzdechl si a obrátil se k Vukčičovi. „Ty, Marko. Co víš ty?“
„Sakra nic.“
„To tys požádal paní Lasziovou o tanec?“
„Já… co to s tím má co dělat?“
Wolfe se na něj podíval a zamumlal: „No tak, Marko. Nemám v téhle chvíli nejmenší tušení, jak rozlousknout, co je třeba rozlousknout, a musím mít volnou ruku, abych kladl jakékoli otázky, pokud nejsou vyloženě urážlivé. Požádal jsi paní Lasziovou o tanec ty, nebo ona tebe?“
Vukčič nakrabatil čelo a mlčel. Konečně zabručel: „Myslím, že to navrhla ona. Kdyby to byla neudělala, požádal bych ji asi sám.“
„Požádal jsi ji, aby pustila rádio?“
„Ne.“
„Takže rádio i tanec v tom okamžiku byly její nápady?“
„Krucinál!“ Vukčič se na svého starého přítele zamračil. „Namouduši nechápu, Nero –“
„Ovšemže nechápeš. Já taky ne. Ale někdy člověk žasne, jak hluboko je v zamotaném klubku konec niti. Říká se, že jsou dvě neklamné cesty, jak přijít o přítele: půjčit mu peníze, nebo pochybovat o upřímnosti gesta, kterým si ho předchází nějaká žena. Já o tvoje přátelství přijít nechci. Je docela možné, že paní Lasziová nemohla odolat touze zatančit si s tebou. – Ne, Marko, prosím tě, nechci nijak frivolně vtipkovat. A teď, jestli ti to nevadí… Slečno Berinová? Pane Servane? Musím ten problém uvážit.“
Vstali. Servan se ještě jednou pokusil zmínit se delikátně o honoráři, ale Wolfe to odmávl stranou. Constanza k Wolfovi přistoupila, podala mu ruku a podívala se na něj s výrazem, který snad byl či nebyl upřímný, ale rozhodně byl úpěnlivý. Vukčič se sice úplně nepřestal kabonit, ale připojil se k díkům ostatních a zdálo se, že to myslí opravdu. Šel jsem s nimi do předsíně otevřít jim dveře.
Když jsem se vrátil, sedl jsem si a pozoroval jsem Wolfa, jak uvažuje. Opíral se dozadu ve své oblíbené pozici se zavřenýma očima, třebaže zdaleka ne tak pohodlně jako ve svém křesle doma. Vypadal, jako když spí, až na to, že zlehka pohyboval rty. Pustil jsem se trochu do uvažování na vlastní pěst, ale. připouštím, že mé úvahy byly omezené. Pořád mi to vypadalo na Berina, ale byl jsem ochoten dát příležitost Vukčičovi nebo Blankovi, kdyby moc naléhali. Pokud jsem viděl, všichni ostatní byli naprosto z obliga. Byla tu ovšem pořád ta možnost, že Laszio se z jídelny vzdálil jenom dočasně během Vukčičova sezení s omáčníky, že se později vrátil a Vallenko nebo Rossi ho omylem považovali za zapichovací jehelníček, ať už před ochutnáváním či po něm, ale to nějak nemělo žádnou fazónu. Sám jsem byl celý včerejší večer ve velkém salónu, a teď jsem se snažil upamatovat se, jestli jsem někdy během večera viděl někoho vcházet do vedlejšího salónku nebo lépe řečeno, jestli bych mohl odpřisáhnout, že tam nikdo nevešel. Zdálo se mi, že to bych mohl. Po víc než půlhodině přetěžování mozku mi to pořád ještě vypadalo na Berina a říkal jsem si, jak je dobře, že Wolfe odmítl dvojí nabídku honoráře, poněvadž se nezdálo zvlášť pravděpodobné, že by si ho mohl vydělat aspoň

jednou.
Wolfe sebou zavrtěl. Otevřel ústa, ale ne oči.
„Archie. Ti dva černoši, co měli včera večer službu v hlavní hale pavilónu Pocahontas. Zjistěte, kde jsou.“
Šel jsem do svého pokoje k telefonu a rozhodl jsem se, že nejrychlejší bude, když zastihnu přítele Odella a nechám to zjistit jeho. Za necelých deset minut jsem byl zpátky s referátem.
„Nastoupili zase v Pocahontas v šest hodin. Titíž dva. Teď je 6.07. Jmenují se –“
„Ne, děkuju. Jména nepotřebuju.“ Wolfe se napřímil a podíval se na mě. „Stojíme proti nepříteli, který se obehnal hradbou ze všech stran. Myslí si, že na něho nemůžeme, a má možná pravdu žádné dveře, žádné brány, žádná okna v jeho hradbách nebo v jejích. Dost možná v jejích. Ale je tu jedna trhlina, a my se ji musíme pokusit rozpáčit.“ Povzdechl si. „Podivuhodná hradba, ta trhlinka je všechno, co vidím. Jestli ta nás klame…“ Pokrčil rameny. Pak zatrpkle poznamenal: „Jak víte, na dnešní večeři se musíme převléknout do večerního. Rád bych se dostal do pavilónu co možná nejdřív. Co jazyk slíbil, tomu se tělo musí podřídit.“
A začal s přípravami, aby povstal z křesla.

7

Když jsme dorazili do pavilónu Pocahontas, zbývalo ještě dvacet minut do sedmi. Wolfe si poradil s černobílým vystrojením docela dobře, když uvážíme, že Fritz Brenner byl půldruhá tisíce kilometrů daleko, a já se mohl dát najmout za manekýna do výlohy.
Přirozeně jsem projevil určitou zvědavost, proč se Wolfe zajímá o ty zelenokabátníky, ale má zvědavost nebyla ukojena. Když nám v hlavní hale pomohli od klobouků, poslal mě Wolfe napřed do salónu a sám zůstal pozadu. Všiml jsem si, že Odellova informace byla správná, oba černoši byli titíž, co měli službu večer předtím.
Do večeře zbývalo ještě přes hodinu a ve velkém salónu nebyl nikdo než mamá Mondorová, která pletla a srkala šery, a Vallenko s Keithem, mezi nimiž na divanu seděla Lisette Puttiová, a drbali spolu. Pozdravil jsem, doloudal jsem se k mamá Mondorové a pokusil jsem se jí zeptat, jak se francouzsky řekne pletení, ale zůstávala na moje posunky hluchá a začala se rozčilovat, až se zdálo, že to skončí střetnutím, a tak jsem radši odrazil od mola.
Wolfe vešel z haly a na očích mu bylo vidět, že nepustil ze zřetele tu trhlinku, o které se prve zmínil. Uštědřil všem pozdravení, zeptal se na pár věcí a byl informován, že Louis Servan dohlíží v kuchyni na přípravu večeře. Pak přistoupil ke mně a tichým hlasem mi stručně nastínil jednu naléhavou pochůzku. Pomyslel jsem si, kde bere tu nestydatost, aby počkal, až se převléknu do večerní parády, a pak mě prohánět do zapocení, zvlášť když z toho nekouká žádný honorář, ale došel jsem si pro klobouk, aniž jsem zareptal.
Vzal jsem to zkratkou přes trávník na hlavní cestu a vykročil jsem k hotelu Cestou jsem se rozhodl zapřáhnout znovu Odella, abych nemusel navazovat nové kontakty, a naštěstí jsem na něho narazil v chodbě u výtahů, aniž jsem se po něm musel ptát. Podíval se na mne potěšené a nadějně.
„Řek jste to Wolfovi? Mluvil už s Liggettem?“
„Ne, zatím ne. Nespěchejte tak na nás. Ale žádné strachy, starouši. Zrovna teďka potřebuju nahonem něco zařídit. Potřebuju polštářek s razítkovou barvou, nejradši nový, a padesát či šedesát listů hladkého bílého papíru, nejradši hlazeného, a nějakou lupu.“
„Krindypindy!“ Vyvalil na mě oči. „Pro koho to pracujete, pro J. Edgara Hoovera a jeho FBI?“
„Ne. Všechno je v pořádku, pořádáme party. Liggett tam možná bude. A dupněte na plyn, jo?“
Řekl mi, abych počkal na místě, a zmizel za rohem. Za pět minut byl zpátky se vším, oč jsem ho žádal. Když jsem to od něho bral, řekl mi:
„Tu razítkovou barvu a ten papír budu muset připsat k účtu. Lupu vám půjčuju osobně, tak nezapomeňte a nezdrhněte mi s ní.“
Ujistil jsem ho, že nemusí mít žádné obavy, poděkoval jsem mu a mazal jsem. Zpátky jsem se pustil cestičkou kolem Upshuru, kde jsem se zastavil v apartmá číslo 60. Vzal jsem si z koupelny lahvičku mastkového pudru po holení, strčil jsem ji do kapsy, vzal jsem si pero a poznámkový blok, pak jsem vyhledal výtisk Kriminologického časopisu, který jsem si přivezl s sebou, a nalistoval jsem v něm pár fotografií ilustrujících nové způsoby třídění otisků prstů. Vyřízl jsem nožem jednu stránku magazínu, sroloval jsem ji do papíru, který mi dá! Odell, a odklusal jsem zpátky do pavilónu Pocahontas. Celou tu dobu jsem se snažil uhodnout, jakou to asi trhlinu zamýšlí Wolfe rozpáčit s touhle kolekcí rekvizit.
Wolfe mi to nijak neosvětlil. Zřejmě zatím zapracoval, protože ačkoli jsem nebyl pryč víc než patnáct minut, našel jsem ho usazeného v největším křesle malého salónku, u téhož stolu, kterým se Tolman zabarikádoval před útokem Constanzy Berinové. Naproti němu přes stůl seděl Vallenko a tvářil se skepticky, ale odevzdaně.
Wolfe dokončil větu Vallenkovi, a pak se obrátil ke mně. „Máte všechno, Archie? Výborně. Polštářek s barvou a papír sem na stůl, prosím. Vysvětlil jsem panu Servanovi, že jestli se mám ujmout vyšetřování tohohle případu, budu muset všem položit pár otázek a vzít jim otisky prstů. Pana Vallenka nám poslal jako prvního. Všech deset prstů, prosím.“
Tohle byla bomba. Nero Wolfe sbírá otisky prstů, zvlášť potom, co poldové prosmejčili celou jídelnu a ta pak byla znovu zpřístupněna veřejnosti! Věděl jsem sakra dobře, že jde o podfuk, ale dosud jsem tu Wolfovu šarádu neprokoukl, takže jsem zase jednou musel sledovat jeho koncové světlo po neznámé silnici. Sňal jsem Vallenkovi otisky na dva listy papíru, označil jsem je a Wolfe ho s díky propustil.
Když jsme byli sami, zeptal jsem se: „Co má tahle informační kancelář co –“
„Ale, ale, Archie! Posypte otisky pana Vallenka práškem.“
Zůstal jsem na něho koukat. „Proč, proboha? Prášek se nesype –“
„Bude to vypadat víc profesionálněji a záhadněji. Udělejte to. Ukažte mi tu stránku z toho magazínu. Dobrá.

Uspokojivé. Použijeme jenom horní poloviny; odřízněte ji a schovejte ji do kapsy. Položte na stůl tu lupu ach, madame Mondor? Asseyez-vous, s'il vous plaît."
Přinesla si s sebou svoje pletení. Wolfe jí položil pár otázek, o jejichž překlad jsem ho nikdy neurgoval, potom ji svěřil mé péči a já ji zařadil do rejstříku. Nikdy v životě jsem si nepřipadal pošetileji, než když jsem zasypával práškovým mastkem ty zřetelné čerstvé vzorky. Naším třetím zákazníkem byla Lisette Puttiová a po ní následovali Keith, Blanc, Rossi, Mondor… Wolfe dal každému z nich pár otázek, ale poněvadž jsem tak dobře znal jeho hlas i způsoby, připadala mi jeho role právě tak falešná jako moje. A rozhodně to nevypadalo, že by se mu tím dařilo rozpáčit nějakou trhlinu.
Pak přišla na řadu čínská manželka Lawrence Coyna. Byla k večeři oblečená do červeného hedvábí, v černých vlasech měla snítku horského vavřínu a se svou štíhlou postavou a drobnou tvářičkou vypadala jako reklama na plavbu kolem světa. Okamžitě mi něco řeklo, že tady číháme právě na ni, poněvadž Wolfe mě ostře vyzval, abych si vzal poznámkový blok, což u nikoho z ostatních neudělal, ale potom jí kladl tytéž otázky a poučil ji o otiscích prstů, které jsem jí pak sňal. Zdálo se však, že ještě něco přijde. Když jsem jí podal svůj kapesník, už dostatečně zničený, aby si utřela konečky prstů, Wolfe se opřel dozadu.
„Mimochodem, paní Coynová," zamumlal, „pan Tolman mi řekl, že když jste byla včera večer venku, neviděla jste nikoho, jen jednoho ze zřízenců na cestičce v parku. Zeptala jste se ho, co je to za ptáka, kterého jste slyšela, a on vám řekl, že lelek. To jste nikdy předtím lelka neslyšela?"
Nejevila žádné oživení dříve, a neprojevila je ani teď. „Ne, v Kalifornii žádné nemáme."
„Zřejmě ne. Myslím, že jste šla ven krátce předtím, než začalo ochutnávání omáček, a vrátila jste se do salónu krátce po tom, co pan Vukčič odešel do jídelny. Mám pravdu?"
„Šla jsem ven, než s tím začali. Nevím, kdo byl v jídelně, když jsem se vrátila."
„Já to vím. Pan Vukčič." Z Wolfova hebkého a nezaujatého tónu jsem poznal, že na ni šije boudu. „Taky jste řekla panu Tomanovi, že jste byla venku celou tu dobu. co jste byla pryč. Je to tak?"
Přikývla. „Ano."
„Když jste po večeři odešla ze salónu, nezašla jste si do svého pokoje, než jste šla ven?"
„Ne, nebylo chladno a nepotřebovala jsem žádný přehoz."
„Dobrá. Jenom se ptám. Ale když jste byla venku, vešla jste možná do chodby v levém křídle přes tu přilehlou terásku a dostala jste se do svého pokoje tudy?"
„Ne." Odpovídala klidně a monotónně. „Celou tu dobu jsem byla venku."
„Nebyla jste tedy vůbec ve svém pokoji?"
„Ne."
„Ani někde jinde?"
„Jenom venku. Manžel vám řekne, že ráda chodím v noci ven."
Wolfe se zašklebil. „A když jste se vracela, prošla jste rovnou hlavní halou do velkého salónu?"
„Ano, byl jste u toho. Viděla jsem vás tam se svým manželem."
„Tak jste mě viděla. Ale teď se vám, paní Coynová, musím přiznat, že jste mě trochu zmátla. Snad mi to můžete,vysvětlit. Vzhledem k tomu, co jste mi teď právě řekla a co souhlasí s vaší výpovědí panu Tomanovi, ve kterých dveřích jste si poranila ten prst?"
Odpověděla mu jaksepatří netečným výrazem. Ani nemrkla. Přimhouřila možná trochu oči, ale já to nepostřehl. Nebyla však natolik pohotová, aby nezaváhala. Asi po desíti vteřinách s tou kamennou maskou řekla: „Ach, vy myslíte můj prst." Podívala se dolů na zmíněný prst a zase zdvihla oči. „Chtěla jsem na manželovi, aby mi ho políbil."
„To jsem sám slyšel," přikývl Wolfe. „Ve kterých dveřích jste si ho přiskřípla?"
Mezitím si připravila odpověď: „V těch velkých dveřích hlavního vchodu. Víte, jak těžko se otevírají, a když se zavíraly –"
Ostře jí skočil do řeči: „Ne, paní Coynová, takhle by to nešlo. Dveřník i zřízenec v hale byli vyslechnuti a jejich výpověď zaznamenána. Pamatují se, jak jste odešla i jak jste se vrátila vyslýchal je o tom v úterý večer pan Toman. A oba jsou si úplně jisti, že vám ty dveře otevřel dveřník, zase je za vámi zavřel a žádný prst jste si tam nepřiskřípla. Ani ve dveřích z haly do salónu, protože jimi jsem vás viděl vcházet já sám. Které dveře to byly?"
Nasadila si masku permanentně. Odpověděla klidně: „Ten dveřník lže, poněvadž nedával pozor a způsobil, že jsem se poranila."
„To si nemyslím."
„Já to vím. Lže." Rychle a nehlučně vstala. „Musím to povědět manželovi."
A už si to metelila pryč. Wolfe vybafl: „Archie!" Obeplul jsem stůl a zastoupil jsem jí cestu ke dveřím. Nepokusila se mi vyhnout, jenom se zastavila a vzhlédla mi do obličeje. „Pojďte zpátky a sedněte si!" vyzval ji Wolfe. „Vidím, že umíte jednat rezolutně, ale já taky. Pan Goodwin by vás dokázal zadržet jednou rukou. Třeba byste zaječela a někdo by sem přišel, ale zase by odešel, a my bychom zůstali trčet, kde jsme. Posaďte se, prosím."
Poslechla a řekla mu: „Nemám, proč bych ječela. Chtěla jsem jenom říct manželovi…"
„Že dveřník lhal. Jenže on nelhal. Ale není třeba, abychom vás zbytečně trápili. – Archie, ukažte mi fotografii těch otisků ze dveří do jídelny!"
Zatraceně, pomyslel jsem si, jednou stiskneš knoflík zvonku, až má duchapřítomnost bude na dovolené, a pak se aspoň naučíš upozorňovat mě na věci předem. Ale na tohleto byla samozřejmě jenom jedna odpověď. Sáhl jsem do kapsy pro fotografii, kterou jsem vyřízl ze stránky magazínu, a podal jsem mu ji. Potom, když jsem konečně věděl, oč kráčí, jsem mu přisunul list s otisky, které jsem právě sňal Lio Coynové. Wolfe si vzal lupu a začal porovnávat. Dal si na čas, držel oba listy papíru vedle sebe, mžoural na ně střídavě zblízka lupou a ve vhodných intervalech uspokojivě pokyvoval hlavou.

Nakonec prohlásil: „Tři jsou si úplně podobné. Ty by nejspíš stačily. Ale levý ukazováček je naprosto totožný a neobyčejně zřetelný. Podívejte se sám, Archie, co tomu říkáte?“
Vzal jsem otisky i lupu a sehrál jsem patřičnou roli. Otisky z časopisu náhodou pocházely od nějakého krátkoprstého mechanika a jaktěživ jsem neviděl dvě sady, které by si byly méně podobné. Ale sehrál jsem to porovnávání svědomitě, dokonce jsem si při tom nahlas počítal, a vrátil jsem otisky Wolfovi.
„Jistě, pane,“ prohlásil jsem důrazně. „Jsou určitě shodné. To by poznal každý.“
Wolfe se obrátil na paní Coynovou mírně, skoro něžně. „Vidíte, madam? Něco vám musím vysvětlit. Otisky prstů zná samozřejmě každý, ale některé novější metody jejich snímání nejsou známé dost široce. Tady pan Goodwin je expert. Prozkoumal mezi jiným i dveře z jídelny na terasu, vyvolal skryté otisky, které místní policie zjistit nedokázala, a pořídil jejich fotografie. Jak vidíte, moderní metody vyhledávání důkazů přinášejí někdy plodné výsledky. Nám poskytly nezvratný důkaz, že jste si v úterý večer přiskřípla prst právě ve dveřích z terasy do jídelny. Měl jsem to podezření už dřív, ale o tom se teď nemusíme šířit. A vy mi nic nemusíte vysvětlovat. Budete přirozeně muset podat vysvětlení policii, až jí odevzdám tenhle důkaz společně s výpovědí o vašem falešném tvrzení, že jste si přiskřípla prst ve dveřích hlavního vchodu. A mimochodem, varuju vás, abyste od policie nečekala mnoho zdvořilosti. Koneckonců jste panu Tomanovi nepověděla pravdu, a to oni nemají rádi. Když se vás ptal na ten váš noční výlet, bývalo by rozumnější, kdybyste byla upřímně přiznala, že jste z terasy vešla do jídelny.“
Nevzpomínám si, že bych byl kdy viděl někoho, kdo by dokázal zachovat nehybnější tvář než ona. Člověk by byl přísahal, že jestli jí to vůbec myslí, nemyslí na nic světobornějšího, než kde ztratila jednu hůlčičku ze svého příboru. Nakonec se ozvala: „Já do jídelny nevešla.“
Wolfe pokrčil rameny. „To vykládejte policii. Po tom, jak jste lhala panu Tomanovi a jak teď lžete nám – pan Goodwin si to všechno zaznamenal – a po vašem pokusu obvinit dveřníka a především po srovnání těch otisků!“
Natáhla po nich ruku. „Ukažte mi je. Ráda bych si je prohlédla.“
„Třeba vám je ukáže policie. Když uzná za vhodné. Odpusťte, paní Coynová, ale tahle fotografie je důležitý doličný předmět a já bych rád měl jistotu, že ji odevzdám úřadům neporušenou.“
Trochu se ošila, ale ve tváři se jí nic nepohnulo. Po další odmlce prohlásila: „Zašla jsem do chodby v levém křídle. Přes tu přilehlou terásku. Šla jsem do svého pokoje a poranila jsem si prst v koupelně. Když našli pana Laszia zavražděného, dostala jsem strach a nechtěla jsem říkat, že jsem vůbec byla vevnitř.“
Wolfe pokýval hlavou a zamumlal: „Můžete to zkusit. Zkuste to, prosím, když si myslíte, že to za to stojí. Uvědomujete si ovšem, že vám pak zbývá vysvětlit ještě vaše otisky na dveřích do jídelny. Jste v tom zkrátka namočená, tak si dělejte, co pokládáte za nejlepší.“ Obrátil se náhle ke mně a začal stroze: „Archie, jděte do haly k telefonu a zavolejte do hotelu policii. Ať sem okamžitě přijdou!“
Zvedl jsem se bez přehnaného spěchu. Byl jsem připravený sehrát zdržovačku s poznámkovým blokem a perem, ale nebylo to nutné. Její tvář projevila známky života. Zamrkala na mne a napřáhla ruku, aby mě zadržela, načež zamrkala na Wolfa a vztáhla obě delikátní ručičky k němu.
„Pane Wolfe,“ zažadonila. „Prosím vás! Vždyť jsem neudělala nic špatného! Prosím vás, policii ne!“
„Nic špatného, madam?“ Wolfe se zatvářil neoblomně. „Lžete úřadům při vyšetřování vraždy, lžete mně, a tomu říkáte nic špatného? Archie, jděte!“
„Ne!“ Rázem byla na nohou. „Říkám vám, že jsem nic neudělala!“
„Vešla jste do jídelny pár minut, možná vteřin od okamžiku, kdy byl Laszio zavražděn. Zabila jste ho vy?“
„Ne! Nic jsem neudělala! Vůbec jsem do jídelny nevešla!“
„Dotýkala jste se těch dveří. Co jste tam dělala?“
Stála s očima upřenýma na Wolfa a já stál nakročený, celý žhavý zavolat policajty. Skoncovala s tím živým obrazem tak, že se posadila a tiše Wolfovi řekla: „Tak vám to musím povědět. Musím?“
„Buďto mně, nebo policii.“
„Ale když to povím vám… vy to stejně řeknete policii.“
„Možná. A možná ne. To záleží na tom, co to bude. Ale v každém případě budete muset povědět pravdu, ať už dřív či později.“
„Nejspíš.“ Měla ruce v klíně svých červených šatů a křečovitě si proplétala prsty. „Víte, já mám strach. Policie nemá ráda Číňany a já jsem Číňanka, ale o to teď nejde. Mám strach z toho člověka, kterého jsem v jídelně viděla, protože ten musel zabít pana Laszia…“
Wolfe se tiše zeptal: „Kdo to byl?“
„Já nevím. Ale kdybych o něm byla mluvila a on se dověděl, že jsem ho viděla a mluvila o něm… ale stejně o něm mluvím teď. Víte, pane Wolfe, narodila jsem se v San Francisku a byla jsem tam vychovaná, ale jsem Číňanka, a s námi se nikdy nezachází jako s Američany. Nikdy. Ale stejně… to, co jsem řekla panu Tomanovi, byla pravda. Byla jsem venku celou tu dobu. Jsem v noci ráda venku. Chodila jsem po trávníku mezi stromy a keři a poslouchala jsem lelka a zašla jsem přes vozovku až k fontáně. Pak jsem se vrátila vedle pavilónu – ne k levému křídlu, ale na druhou stranu – a viděla jsem skrz záclony matně do salónu, ale do jídelny vidět nebylo, protože v zasklených dveřích byly stažené rolety. Napadlo mě, že by mohlo být zábavné pozorovat je, jak ochutnávají ty omáčky, mně to připadalo hrozně hloupé, a tak jsem zašla na terasu, abych našla nějakou škvíru, kterou bych viděla dovnitř, ale rolety tak přiléhaly, že tam nebyla ani skulina. Pak jsem uslyšela žuchnuti, jako by se v jídelně něco převrhlo. Neslyšela jsem to jasně, protože tam hrálo otevřeným oknem salónu rádio. Stála jsem tam nevím jak dlouho, ale už se nic neozvalo, a mě napadlo, jaká by to byla legrace, jestli se tam dopálili a házeli omáčníky na zem, a odhodlala jsem se pootevřít štěrbinou dveře, protože jsem si myslela,.že to kvůli tomu rádiu nebude slyšet. Tak jsem je trochu pootevřela. Nedostala jsem se k tomu, abych je otevřela aspoň natolik, že bych viděla na stůl, poněvadž u plenty stál nějaký člověk, obrácený ke mně bokem. Tiskl si

prst na rty – víte, jako když na někoho děláte pst! Pak jsem si uvědomila, na koho se dívá. Dveře do přípravny byly pootevřené, jenom o pár centimetrů, a mezi nimi vykukoval obličej nějakého černocha a díval se na toho člověka u plenty. Ten u plenty se začal otáčet směrem ke mně a já chtěla honem zavřít dveře, ale uklouzla mi noha, takže jsem se přidržela drahou rukou, abych neupadla, a dveře mi přibouchly prst. Zdálo se mi hloupé, kdyby mě nachytali, jak nakukuju do jídelny, a tak jsem utekla zpátky do křoví a stála jsem tam pár minut, a pak jsem šla k hlavnímu vchodu – a vy jste mě viděl vcházet do salónu."
„Kdo byl ten člověk u plenty?" zeptal se Wolfe. Zavrtěla hlavou. „To nevím."
„No tak, paní Coynová. Nezačínejte zase znovu. Viděla jste přece jeho obličej."
„Viděla jsem ho jenom ze strany. Ale to ovšem stačilo, abych poznala, že je to černoch."
Wolfe zamrkal. Já zamrkal dvakrát. Wolfe se zeptal: „Černoch? To myslíte jeden ze zdejších zaměstnanců?" „Ano. V livreji. Jako nosí číšníci." „Byl to některý z číšníků v tomhle pavilónu?" „Ne, to určitě ne. Byl černější než oni a… určitě ne. Nebyl to nikdo, koho bych poznala."
„Černější než oni a co? Co jste to měla na jazyku?" „Že to nemohl být žádný ze zdejších číšníků, protože pak vyšel ven a odešel pryč. Řekla jsem vám, že jsem utekla zpátky do křoví. Byla jsem tam sotva pár vteřin, když se dveře do jídelny otevřely, ten člověk vyšel a odešel cestičkou směrem za budovu. Neviděla jsem samozřejmé mezi křovím dost jasně, ale řekla bych, že to byl on."
„Viděla jste jeho livrej?"
„Ano, zahlédla jsem ji, když otevřel dveře a měl světlo v zádech. Pak byla tma." „Běžel?"
„Ne. Šel krokem."
Wolfe se zamračil. „Ten druhý, co vyhlížel ze dveří přípravny, byl v livreji, nebo to byl jeden z kuchařů?"
„To nevím. Dveře byly jenom pootevřené, a viděla jsem hlavně jeho oči. Jeho bych taky nepoznala."
„Viděla jste pana Laszia?" „Ne."
„Nikoho jiného?"
„Ne. To je všechno, co jsem viděla, zrovna tak, jak jsem vám to řekla. Všechno. Teprve později, když nám pan Servan pověděl, že pana Laszia někdo zabil, teprve pak jsem si uvědomila, co jsem to vlastně slyšela. Slyšela jsem, jak pan Laszio padl, a viděla jsem člověka, který ho zabil. To jsem věděla. Věděla jsem, že je to určitě tak. Ale měla jsem strach mluvit o tom, když se mě ptali na mou procházku venku… a vůbec…" Její ručky se vznesly k hrudi a opět klesly do klina. „Samozřejmě jsem litovala, že zatkli pana Berina, poněvadž jsem věděla, že je to omyl. Chtěla jsem počkat, až budeme zpátky doma, v San Francisku, a pak jsem to chtěla povědět manželovi, a kdyby mi řekl, byla bych to všechno napsala a poslala sem."
„A zatím…" Wolfe pokrčil rameny. „Zmínila jste se o tom ještě někomu?"
„Nikomu."
„Tak to nedělejte." Wolfe se napřímil. „Abych řekl pravdu, paní Coynová, jednala jste sice sobecky, ale musím vám přiznat, že jste jednala moudře. Nebýt toho, že jste v mé přítomnosti chtěla na manželovi, aby vám políbil prst, bylo vaše tajemství v bezpečí a tím jste byla v bezpečí i vy. Vrah pana Laszia patrně ví, že ho někdo těmi dveřmi viděl, ale neví kdo, protože jste je pootevřela jenom štěrbinou a venku byla tma. Kdyby se dověděl, že jste ho viděla vy, ani San Francisco by pro vás možná nebylo dost daleko. Proto je svrchovaně radno, abyste neudělala nic, co by mu dovolilo dovědět se to nebo co by vzbudilo jeho podezření. Neříkejte to nikomu. Kdyby byl někdo zvědavý, proč jsme vás tu zdržovali tak dlouho, zatímco ostatní pohovory se odbyly krátce, a ptal se vás na to, řekněte mu nebo jí že pociťujete rasový odpor k braní otisků prstů, a že jsem musel vynaložit svou veškerou trpělivost, abych ho překonal.
Právě tak předpokládám, že vás prozatím nebude vyslýchat policie, ba ani se na vás neobrátí, poněvadž by to mohlo vyvolat podezření. A mimochodem –"
„Vy to policii nepovíte."
„To jsem neřekl. Musíte důvěřovat mému úsudku. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli se vás někdo mimo policii a mne nějak zvlášť vyptával na vaši noční procházku. Někdo ze zdejších hostů?"
„Ne."
„Jste si tím docela jistá? Nikdo o to ani nezavadil?"
„Ne, nevzpomínám si." Nakrčila čelo nad přimhouřenýma očima. „Samozřejmě manžel –"
Zaklepání na dveře ji přerušilo. Wolfe mi pokynul a já šel otevřít. Byl to Louis Servan. Pustil jsem ho dovnitř. Pokročil vpřed a řekl Wolfovi omluvně: „Nerad vás ruším, ale večeře… je pět minut po osmé…"
„Ach!" Wolfe se postavil na nohy rychleji než normálně. „Na tohle se těším už šest měsíců! Děkuju vám, paní Coynová. – Archie, doprovodíte paní Coynovou? Mohl bych vás na slovíčko zdržet, pane Servane? Vyřídím to tak stručně, jak to jen půjde."

8

Večeře doyena patnácti mistrů, která se tradičně konala vždycky druhý den shromáždění jednou za pět let, byla hojná a vytříbená co do masných hrnců, ale trochu pokaňhaná, pokud šlo o slavnostní náladu. Konverzace při hors d'oeuvres byla nervózní a přerývaná, a když Domenico Rossi něco hlasitě poznamenal francouzsky, tři nebo čtyři stolovníci se rozesmáli, ale pak rázem zmlkli a v nastalém tichu se všichni podívali jeden na druhého.
K mému překvapení tam byla i Constanza Berinová, ale ne po mém boku jako minulý večer. Seděla na druhé straně, mezi Servanem, jenž předsedal v čele, a nějakým komickým kačírkem s nezvládnutelným knírem, kterého jsem dosud neznal. Leon Blanc po mé pravici mi prozradil, že je to francouzský velvyslanec. Bylo tam i několik dalších přizvaných hostů, mezi nimi potenciální budoucí zaměstnavatel mého přítele Odella, Raymond Liggett z hotelu Churchill, Clay Ashley, ředitel lázní Kanawha, a Albert Malfi. Malfiho černé oči šmejdily sem tam kolem stolu, a když se střetly s

pohledem nějakého mistra, Malfi se zářivě usmál. Leon Blanc na něho ukázal vidličkou a řekl mi: „Vidíte toho Malfiho? Agituje, aby sehnal na zítra ráno hlasy jako jeden z Les Quinze Maîtres. Pchá! Nemá žádnou tvůrčí schopnost, žádnou imaginaci! Berin ho vycepoval, to je všechno!“ Mávl vidličkou, aby Malfiho opovržlivě smetl, a pak si tou vidličkou nabral plná ústa pěny ze speciálních jiker.
Svůdná bludička, nyní svůdná vdova, tam nebyla, ale jinak byli přítomni všichni, samosebou až na Berina. Na Rossiho zřejmě zavraždění jeho zetě nezapůsobilo přílišným dojmem, stále byl ochoten chytit se s někým do křížku a překypoval osobními i nacionalistickými poznámkami. Mondor si ho nevšímal. Vukčič se chmuřil a jedl tak, jako by měl jenom deset minut času na zhltnutí oběda v automatu. Ramsey Keith měl pořádnou špičku a každých pět minut dostal záchvat hihňání, které by bylo docela na místě, kdyby jeho původkyní byla jeho neteř. Při předkrmu mi Leon Blanc řekl: „Ta malá Berinová je dobrá. Vidíte, jak se drží? Louis ji posadil mezi sebe a velvyslance, aby udělal gesto vůči Berinovi. To děvče otce ospravedlňuje, reprezentuje ho jaksepatří.“ Blanc si povzdechl. „Slyšel jste, co jsem tam řekl panu Wolfovi, když se mě vyptával. Od Filipa Laszia se dalo čekat, že se mu jeho hříchy vymstí zrovna při téhle příležitosti. Měl tu infámii v krvi. Kdyby byl naživu, měl bych tisíc chutí zabít ho teď – jenomže já nezabíjím. Jsem kuchař, ale nemohl bych být řezník.“ Polkl sousto dušeného králíka a znovu si vzdechl. „Podívejte se na Louise. Pro něho je to dnes velký svátek a jeho civet de lapin je fakticky perfektní, až na ten trochu silný bouquet garni, snad proto, že ti králíci byli mladí a měli tak křehké maso. Louis by si zasloužil k téhle večeři a k tomu holdu jeho kuchyni veselejší náladu, ale podívejte se na nás!“ A znovu se pustil do králíka.
Večer pro mne vyvrcholil, když byla podána káva a likéry a Louis Servan povstal, aby pronesl svou řeč o tajemstvích chuti, na které pracoval dva roky. Měl jsem hřejivý pocit plnosti a usrkával jsem koňak, který mě nutil zavírat oči, když mi stékal do hrdla a to prosím nejsem žádný kulinářský znalec, aby nezůstal zbytečně otevřený žádný tělesný otvor, jímž by mohlo vyprchat jeho aroma, a byl jsem připraven, že se v klidu pobavím, ba možná do jisté míry i poučím. A pak Servan začal: „Mesdames et messieurs, mes confreres des Quinze Maîtres! Il y a plus que cent ans un homme fameux, Brillat-Savarin, le grand…(“ A takhle pokračoval dál. Byl jsem v troubě. Kdybych byl znal doyenovy jazykové zámysly předem, byl bych se už nějak zařídil, ale teď jsem nemohl prostě vstát a ztratit se. No co, láhev s koňakem byla ze dvou třetin plná a můj základní problém byl udržet otevřené oči, a tak jsem se pohodlně usadil, abych pozoroval jeho gestikulaci a práci úst. Byla to myslím dobrá řeč. Během půldruhé hodiny svého trvání se setkávala s pochvalnými projevy, s přikyvováním, s úsměvy a s vyhrnováním obočí, tu a tam i s potleskem a Rossi občas vykřikl „Bravo!“, a když Ramsey Keith dostal záchvat hihňání, Servan se odmlčel a zdvořile počkal, dokud Lisette Puttiová Keithe neukonejšila. Jednou jedna pasáž uvedla posluchače do rozpaků, aspoň mne, když se Servanovi na konci jedné věty zadrhl hlas, pomalu se rozhlédl kolem stolu a nemohl dál, a z očí mu vytryskly dvě velké slzy a koulely se mu po lících. Ozval se šepot, Leon Blanc se vysmrkal, já si dvakrát odkašlal a sáhl jsem po koňaku. Když Servan skončil, všichni opustili svá místa, nahrnuli se kolem něho, potřásali mu rukou a pár hostů ho políbilo.
Pak se po skupinách vytratili do salónu. Rozhlížel jsem se po Constanze Berinové, ale zřejmě pro ten večer vyčerpala všechnu svou statečnost, poněvadž zmizela. Otočil jsem se, když mi na rukávě spočinula nějaká ruka a ozval se mužský hlas:
„Promiňte, že jste pan Goodwin? Odkázal mě na vás pan Rossi. Viděl jsem vás…dnes odpoledne u pana Wolfa…“
Přiznal jsem všechno. Byl to Albert Malfi, ten specialista na předkrmy bez imaginace. Poznamenal pár slov o večeři a o řeči pana Servana, a pak pokračoval: „Pokud tomu dobře rozumím, pan Wolfe změnil názor. Dal se přesvědčit, aby vyšetřoval tu… myslím tu vraždu. Předpokládám, že to udělal kvůli zatčení pana Berina?“
„Ne, to bych nemyslel. Udělal to prostě proto, že je tady hostem. Host je klenot, který spočívá na podušce pohostinnosti.“
„Nepochybně. Samozřejmě.“ Korsičanovy oči šmejdily kolem mne a zpátky. „Něco bych myslím panu Wolfovi měl povědět.“
„Tamhle ho máte.“ Ukázal jsem hlavou na Wolfa, který se bavil s triem mistrů. „Běžte a povězte mu to!“
„Ale ne, netroufám si ho vyrušovat. Je čestným hostem sboru Les Quinze Maîtres.“ Z Malfiho tónu zaznívala posvátná bázeň. „Myslel jsem jen, že se zeptám vás… snad bych za ním mohl přijít zítra ráno? Třeba to není vůbec důležité. Ale mluvili jsme dnes s paní Lasziovou – pan Liggett a já – a já jí o tom říkal –“
„Tak?“ Změřil jsem si ho pohledem. „Vy jste přítel paní Lasziové?“
„Ne přítel. Taková žena nemá přátele, jenom otroky. Znám ji, samozřejmě. Řekl jsem jí o tom Zelotovi a ona i pan Liggett si mysleli, že by o tom měl vědět pan Wolfe. To bylo ještě před Berinovým zatčením, když se mělo za to, že někdo mohl vejít do jídelny z terasy a zabít Laszia. Ale jestli má pan Wolfe zájem na ospravedlnění Berina, měl by to rozhodně vědět.“ Malfi se na mne usmál. „Vy se mračíte, pane Goodwine? Říkáte si, že jestliže Berin nebude ospravedlněn, přijde to mé ctižádosti vhod, a divíte se, že jsem tak nesobecký? Nejsem nesobecký. Stát se šéf kuchařem v hotelu Churchill by pro mě byl vrchol životní kariéry. Ale Jerome Berin poznal můj talent v jedné malé hospůdce v Ajacciu, ukázal mi cestu do světa, vedl mě svým géniem, a já nechci platit za svou slávu jeho neštěstím. Mimoto ho dobře znám, nebyl by Laszia zabil tímhle způsobem, zezadu. Proto si myslím, že bych měl panu Wolfovi povědět o tom Zelotovi. Paní Lasziová a pan Liggett v tom se mnou souhlasí. Pan Liggett říká, že by nikam nevedlo povídat to policii, protože ta je ráda, že má Berina.“
Zamyslel jsem se nad tím. Snažil jsem se upamatovat, kde už jsem slyšel Zelotovo jméno, a najednou mě to napadlo.
„Aha,“ řekl jsem. „To myslíte Zelotu z Tarragony. Laszio mu něco ukradl v roce 1920.“
Malfi se zatvářil překvapeně. „Vy o Zelotovi víte?“
„Tak trochu. Pár věcí. Copak má teďka za lubem? Nebo radši počkáte a povíte o tom Wolfovi ráno?“
„To nebude nutné. Zelota je v New Yorku.“
„No, to je ve společnosti spousty lidí,“ usmál jsem se. „Pobyt v New Yorku není ještě zločin. Je tam plno lidí, co Laszia

nezabili. Jo, kdyby byl v lázních Kanawha, to by možná bylo něco jiného.“
„Ale třeba tady je.“
„Na dvou místech zároveň být nemůže. Tomu by nevěřila ani porota.“
„Ale mohl sem přijet. Nevím, co všechno o Zelotovi víte, ale nenáviděl Laszia víc než „ Malfi pokrčil rameny.
„Nenáviděl ho strašně. Berin mi o tom často vykládal. A před takovým měsícem se Zelota objevil v New Yorku. Přišel za mnou, abych mu dal zaměstnání. Neudělal jsem to, protože z něho zbyla jen troska, zruinovalo ho pití, a taky jsem si vzpomněl, co mi o něm říkal Berin, a napadlo mě, že možná hledá zaměstnání v Churchillu jenom proto, aby se mohl dostat na kůži Lasziovi. Potom jsem slyšel, že ho Vukčič zaměstnal jako polévkáře u Rustermana, ale že tam vydržel jenom týden.“ Znovu pokrčil rameny. „To je všechno. Zmínil jsem se o tom paní Lasziové a panu Liggettovi a oni mi řekli, že bych to měl povědět panu Wolfovi. Nic víc o Zelotovi nevím.“
„Tak vám tedy mockrát děkuju. Já to Wolfovi povím. Budete ráno ještě tady?“
Přisvědčil, oči mu začaly zase šmejdit kolem a odplaval, zřejmě agitovat pro svoje zvolení. Potloukal jsem se chvíli kolem a vyhledával jsem příležitosti k nevinnému odposlechu útržků cizích rozhovorů, a pak jsem uviděl Wolfův zahnutý ukazováček, který mě přivolával. Oznámil mi, že je čas k odchodu.
Což mi přišlo docela vhod. Byl jsem připraven zalehnout. Vyšel jsem do haly, vyzdvihl jsem ze šatny naše klobouky, čekal jsem s nimi a zíval, zatímco Wolfe končil s přáním dobré noci. Pak se připojil ke mně a vykročili jsme, ale na prahu se zastavil a řekl mi: „Abych nezapomněl, Archie. Dejte těm lidem každému dolar. Jako uznání za dobrou paměť.“
Vyklopil jsem dvěma zelenokabátníkům po zeleném papírku z roličky na vydání.
V našem apartmá číslo 60 naproti v pavilónu Upshur jsem nejdřív rozsvítil a zavřel okno, aby větříček neofoukl Wolfovu jemnou kůžičku při svlékání, a pak jsem se uprostřed jeho pokoje protáhl a vychutnal jsem pořádné zívnutí.
„Já mám divnou náturu. Když se někdy dostanu do hajan opravdu pozdě, jako dneska ve čtyři ráno, nejsem ve své kůži, dokud to nedohoním. Už jsem se bál, že tam zůstaneme trčet a klábosit. Stejně je už pomalu půlnoc –“
Zarazil jsem se, poněvadž mi jeho chování připadlo podezřelé. Ani si nerozepnul vestu. Místo toho se usazoval do velké lenošky takovým způsobem, že tam zřejmě hodlal nějakou dobu setrvat. Zeptal jsem se ho:
„To se chystáte v tuhle noční dobu nastartovat mozek? Neudělal jste toho za jeden večer dost?“
„Jistě.“ Řekl to ponuře. „Ale je třeba udělat víc. Zařídil jsem s panem Servanem, aby k nám přišli kuchaři a číšníci z pavilónu Pocahontas, hned jak skončí práci. Za čtvrt hodinky tady budou.“
„Propánakrále!“ Sedl jsem si. „Odkdy jsme přešli na noční šichtu?“
„Od té doby, co jsme našli pana Laszia s nožem v zádech.“ To řekl ještě ponuřeji. „Máme hrozně málo času. Možná ne dost, když uvážíme sdělení paní Coynové.“
„A to ti černí kosové přiletí v celém hejnu? Aspoň tucet?“
„Jestli těmi kosy myslíte lidi s tmavou pletí, tak ano.“
„Myslím Afričany.“ Opět jsem vstal. „Poslechněte, šéfe, to jste nějak ztratil orientaci, namouduši. Na Afričany nebo na ty kosy, nebo jak jim chcete říkat, nemůžete jít tímhle způsobem. Zřejmě nechtějí nic říct, jinak by to byli řekli při výslechu tomu šilhavému šerifovi. Čekáte snad, že z té party něco vymlátím plácačkou na koberce? Jediná možnost je dostat sem hned ráno Tomana a šerifa, aby si poslechli vyprávění paní Coynové a vyšli z toho při dalším vyšetřování.“
Wolfe zamručel: „Přijedou sem v osm. Poslechnou si, co paní Coynová řekla, a buďto tomu budou věřit, nebo taky ne je to koneckonců Číňanka. Budou ji sáhodlouze vyslýchat, a i když jí uvěří, nepustí Berina okamžitě, protože svědectví paní Coynové nevysvětluje omyly v jeho seznamu. V poledne začnou s těmi černochy, budou brát jednoho po druhém. Bůhví, jak si budou počínat nebo kolik jim to zabere času, ale vypadá to, že ve čtvrtek o půlnoci, kdy odjíždí náš vlak do New Yorku, nebudou s černochy ještě hotovi a nepřijdou třeba na nic.“
„Mají s černochy větší zkušenosti než vy. Varuju vás, sám se přesvědčíte. Těmi černouši nehnete, jsou na to zvyklí. Vy paní Coynové věříte?“
„Rozhodně, bylo to očividné.“
„Prozradil byste mi laskavě, jak jste věděl, že si ten prst přiskřípla ve dveřích do jídelny?“
„To jsem nevěděl. Z toho, co řekla Tomanovi, jsem věděl, že šla rovnou ven, zůstala venku a vrátila se pak rovnou do salónu. A. taky jsem věděl, že si poranila prst v nějakých dveřích. Když mi pak řekla, že si ho přiskřípla ve dveřích hlavního vchodu, což nebyla pravda, bylo mi jasné, že něco tají, a využil jsem doličného materiálu, který jsme si připravili.“
„Který jsem připravil já.“ Znovu jsem si sedl. „Jednou se pokusíte podfouknout nějakým trikem stromy o jejich listy. A prozradil byste mi teď, jaký by mohl mít některý z těch černoušů motiv, aby oddělal Laszia?“
„Nejspíš ho někdo najal.“ Wolfe se zašklebil odporem. „Nemám rád vrahy, i když z nich mám živobytí. Ale zvlášť se mi protiví vrazi, kteří si svůj mord kupují. Takový zabiják si aspoň potřísní krví svoje vlastní ruce. Ale kdo za vraždu platí – fuj! To je víc než odporné, to je nečestné. Předpokládám, že ten černoch byl najatý. A pro nás je to přirozeně mrzutá komplikace.“
„Tak zlé to zase není.“ Mávl jsem rukou. „Co nevidět tady budou. Já vám je srovnám do řady. Vy jim pak promluvíte do duše o občanských povinnostech a o desateru přikázání, a vysvětlíte jim, že je proti zákonu odkrouhnout někoho za peníze, i když vrah dostane zaplaceno předem, a pak požádáte, aby ten, kdo Laszia zapíchl, zvedl ruku, a jeho ruka vyletí, a pak už se ho jenom zeptáte, kdo mu zaplatil a kolik –“
„To stačí, Archie.“ Povzdechl si. „Sám se divím, s jakou trpělivostí a shovívavostí jsem toleroval – ale už jsou tady. Jděte jim otevřít!“
To byl příklad, jak sám Wolfe dospěl k ukvapenému a nepodloženému závěru, z kteréhožto zločinu často obviňuje mne. Když jsem totiž prošel předsíní a otevřel dveře na chodbu, nenašel jsem tam čekající Afričany, nýbrž Dinu Lasziovou. Chvíli jsem na ni zůstal zírat, abych se z toho překvapení vzpamatoval. Upřela na mne své podlouhlé ospalé oči a řekla:

„Promiňte, že ruším tak pozdě, – ale mohla bych mluvit s panem Wolfem?“
Vyzval jsem ji, aby počkala, a vrátil jsem se do pokoje.
„Nejsou to lidé s tmavou pletí, ale jedna žena. Chtěla by s vámi mluvit paní Lasziová.“
„Cože? Ona?“
„Ano, pane. V tmavém plášti a bez klobouku.“
Wolfe se zašklebil. „Zatracená ženská! Přiveďte ji sem.“

9

Seděl jsem a hleděl a poslouchal a měl jsem cynické pocity. Wolfe si třel tvář špičkou ukazováčku, pomalu a rytmicky, což znamenalo, že je podrážděný, ale vnímá pozorně. Dina Lasziová seděla v křesle proti němu s pláštěm napůl vysvlečeným, její hladké hrdlo se tyčilo nad prostými černými šaty bez límečku, tělo měla uvolněné a její oči ve stínu byly temné.
„Nemusíte se omlouvat, madam,“ řekl Wolfe. „Prostě mi řekněte, co máte na srdci. Čekám návštěvu a mám málo času.“
„Týká se to Marka,“ odpověděla.
„Neříkejte. Jak se to týká Marka?“
„Jste tak strohý.“ Trochu se usmála a úsměv jí ulpěl v koutcích úst. „Měl byste vědět, že od ženy nemůžete čekat takovou přímost. Nechodíme rovnou silnicí, ale oklikami. To přece víte. Jenom bych ráda věděla, kolik toho víte o ženách, jako jsem já.“
„Těžko říct. Jste snad něco extra?“
Přikývla. „Myslím, že jsem. Ano, vím, že jsem. Ne že bych to chtěla nebo se o to snažila, ale…“ Udělala drobné gesto. „Naplňuje to můj život vzrušením, ale není to nijak pohodlné. Nakonec to skončí… Nevím, jak to skončí. Právě teď si dělám starosti o Marka, poněvadž si myslí, že ho podezíráte z vraždy mého manžela.“
Wolfe si přestal třít tvář. „Nesmysl!“ řekl jí.
„Ba ne. Myslí si to.“
„Proč? Řekla jste mu něco takového?“
„Ne. A nelíbí se mi –“ Zarazila se. Předklonila se, s hlavou trochu na stranu, s maličko pootevřenými rty, a podívala se na něho. Pozoroval jsem ji s potěšením. Měla nejspíš pravdu, když prohlásila, že se nesnaží být něčím extra, ale ani se o to snažit nemusela. Bylo v ní něco – nejen v obličeji, vyzařovalo to přímo skrz šaty – co k ní člověka instinktivně přitahovalo. Nepřestal jsem si připadat cynicky, ale nebylo těžké vytušit, že by mohla nastat chvíle, kdy člověk s cynismem nevystačí.
Vydechla tiše svou otázku: „Pane Wolfe, proč do mě pořád ryjete? Co proti mně máte? Včera, když jsem vám pověděla, co mi řekl Filip o tom arseniku… a teď, když vám říkám o Markovi…“
Zaklonila se v křesle. „Marko mi jednou řekl, kdysi dávno, že nemáte rád ženy.“
Wolfe zavrtěl hlavou. „Řeknu jenom, že je to zase jeden nesmysl. Proti tak nestoudnému nařčení se nemůžu ani bránit. Ze nemám rád ženy? Ženy jsou udivující a úspěšná stvoření. Protože mi to konvenuje, zachovávám pouze zdání, že jsem vůči nim imunní, jak jsem si to před lety osvojil pod tlakem nezbytnosti. Ale přiznávám se, že jsem speciálně zaujatý vůči vám. Marko Vukčič je můj přítel; vy jste byla jeho manželkou a opustila jste ho. Vás rád nemám.“
„Po tolika letech!“ Zatřepetala rukou. Pak pokrčila rameny. „Buď jak buď, teď jsem tady v Markově zájmu.“ „Chcete tím říct, že vás za mnou poslal?“
„Ne. Ale kvůli němu jsem přišla. Samozřejmě se ví, že jste se rozhodl zbavit Berina obvinění ze zabití mého manžela. Ale jak to můžete dokázat, jestli neobžalujete Marka? Berin tvrdí, že když odcházel z jídelny, Filip tam byl živý. Takže jestli to neudělal Berin, musel to udělat Marko. A pak jste se dneska Marka ptal, jestli mé požádal o tanec nebo navrhl, abych pustila rádio. Na to jste se ho mohl ptát jenom z jednoho důvodu: poněvadž ho podezíráte, že chtěl, aby rádio hrálo a přehlušilo tak každý hluk z jídelny, až bude… kdyby tam k něčemu došlo.“
„Tak Marko vám řekl, že jsem se ho ptal na to rádio.“
„Ano.“ Maličko se usmála. „Myslel si, že bych to měla vědět. Vidíte, odpustil mi, co vy mi odpustit nechcete –“
Zbytek jejích slov mi ušel, protože se ozvalo klepání na dveře. Vyšel jsem do předsíně, zavřel jsem za sebou dveře Wolfova pokoje a otevřel vnější dveře. Pohled do haly mnou otřásl, i když jsem jej čekal předem. Vypadalo to, jako by se tam sešla půlka Harlemu. Čtyři či pět z nich byli zelenokabátníci, kteří nás přede dvěma hodinami obsluhovali při doyenově večeři, kdežto ostatní, kuchaři a pomocníci, byli ve svých civilních šatech. Ten světle hnědý postarší člověk vpředu s useknutým lalůčkem jednoho ucha byl vrchní z pavilónu Pocahontas, k němuž jsem cítil sympatii, poněvadž právě on mi nechal na stole tu flašku koňaku rovnou před nosem. Pozval jsem je dál a ustoupil jsem stranou, aby mě neušlapali, ukázal jsem jim cestu ke svému pokoji a následoval jsem je tam.
„Budete muset počkat tady, mládenci. Pan Wolfe tam má návštěvu. Posaďte se někam. Sedněte, si na postel, je to moje postel a zdá se, že v ní stejně dneska ležet nebudu. Jestli usnete, schrupněte si pořádně taky za mě.“
Nechal jsem je tam a vrátil jsem se, abych viděl, jak Wolfe vychází se ženou, kterou nemá rád. Nikdo z nich se neobtěžoval, aby se na mne podíval, když jsem si sedal. Ona právě říkala:
„… ale já o tom nevím nic jiného než to, co jsem vám řekla už včera. Jistě chápu, že jsou tu i jiné možnosti kromě Berina a Marka. Jak říkáte, někdo se mohl do jídelny dostat z terasy. Na to právě myslíte, ne?“
„Možné to je. Ale abychom se o kousek vrátili, paní Lasziová, Chcete mi tvrdit, že Marko Vukčič vám pověděl o mé otázce stran toho rádia a projevil strach, že ho podezírám z puštění rádia proto, aby mu to umožnilo zabít vašeho manžela?“
„No…“ Zaváhala. „Tak doslova to nebylo. Marko by strach neprojevil. Ale podle toho, jak o tom se mnou mluvil, to měl zřejmě na mysli. Proto jsem přišla za vámi, abych zjistila, jestli ho podezíráte.“

„Přišla jste ho hájit? Nebo si zajistit, aby mé tuposti neušel právě tenhle vývod z načasování toho rádia?“
„Ani jedno, ani druhé.“ Usmála se na něho. „Mne nemůžete rozzlobit, pane Wolfe. Copak, vyvozujete z toho snad něco jiného? Vyvozujete toho hodně?“
Wolfe zavrtěl netrpělivě hlavou. „Takhle na mě nechoďte, madam. Nechte toho. Myslím té své afektované bezstarostnosti. Nevadí mi šermovat s někým, když je na to čas, ale je půlnoc a ve vedlejším pokoji na mě čekají další lidé. Nechte mě laskavě dokončit. A rozptýlit trochu mlhy. Připustil jsem, že jsem proti vám zaujatý. Znal jsem Marka Vukčiče, než si vás vzal, i potom. Viděl jsem, jak se změnil. Proč jsem tedy vděčně neuvítal, když jste si najednou našla jiné pole působnosti? Protože jste po sobě zanechala spoušť. Není slušné navyknout někoho na kokain, ale je monstrózní udělat z někoho narkomana, a pak ho zčistajasna odříznout od přísunu jeho drogy. Příroda jasně směřuje k tomu, aby muž poskytoval výživu ženě a žena muži, fyzicky i spirituálně, jenomže ve vás není žádný zdroj výživy pro nikoho. Fluidum, které z vás vychází, z vašich očí, z vašich rtů, z vaší hebké pleti, z vašich linií a z vašich pohybů, není blahodárné, ale zhoubné. Přiznávám vám všechno: byla jste plná života, měla jste svoje instinkty a choutky, uviděla jste Marka a chtěla jste ho. Obestřela jste ho svou nakažlivinou – udělala jste z ní jediné ovzduší, které chtěl dýchat – a pak jste mu je z rozmaru a bez varování vzala a nechala jste ho lapat po dechu.“
Nemrkla ani brvou. „Ale já vám říkala, že jsem něco extra –“
„Dovolte. Ještě jsem neskončil. Využívám příležitosti, abych formuloval, co proti vám mám. Vyjádřil jsem se špatně, když jsem řekl, že jste to udělala z rozmaru, bylo to z chladné vypočítavosti. Odešla jste k Lasziovi, k muži dvakrát tak starému, jako jste byla sama, protože to byl krok nahoru, ne citově, ale hmotně. Pravděpodobně jste taky zjistila, že Marko je pro vaše gusto příliš charakterní. Jenomže čert ví, proč jste si v tak rozsáhlém lovišti, jako je New York, nenamířila někam výš než k Lasziovi, který byl – koneckonců z vašeho hlediska jenom šéf kuchař ve mzdě –, ale byla jste samozřejmě mladá, mezi dvacítkou a třicítkou – kolik je vám vlastně teď?“
Usmála se na něho.
Pokrčil rameny. „Taky to nejspíš byla otázka inteligence. Té moc mít nemůžete. Jste vlastně v podstatě vyšinutá, jestli vyšinutost znamená, že nějaký jedinec je nebezpečně nepřizpůsobený přirozenému a zdravému prostředí svého biologického druhu – poněvadž lidské schopnosti zahrnují například schopnost osobního přilnutí a ochotu přiškrtit sobecké a dravci impulsy provazem společenské slušnosti. Proto říkám, že jste vyšinutá.“ Napřímil se a zahrozil na ni prstem: „A teď poslouchejte. Nemám čas na šermování. Nepodezírám Marka, že zabil vašeho manžela, třebaže připouštím možnost, že to udělal. Uvážil jsem všechny přijatelné vývody z časové shody s tím rádiem, pořád o nich uvažuju, ale nedošel jsem k žádnému závěru. Co ještě chcete vědět?“
„To všechno, co jste říkal…“ Její ruka se zatřepetala a opět spočinula na opěradle křesla. „To všechno vám o mně řek! Marko?“
„Marko nevyslovil vaše jméno už pět let. Co ještě chcete vědět?“
Zavrtěla se. Viděl jsem, jak se jí vzedmula a zase klesla ňadra, ale nebylo slyšet ani tichý vzdech. „K ničemu by to nebylo, když jsem vyšinutá. Ale chtěla jsem se vás zeptat, jestli vám Malfi řekl o tom Zelotovi.“
„Ne. Co s ním má být? Kdo to je?“
Vpadl jsem do toho. „Řekl to mně.“ Sjeli po mně očima a já pokračoval: „Neměl jsem příležitost referovat vám o tom. Malfi mi pověděl po večeři v salónu, že Laszio kdysi dávno něco ukradl nějakému Zelotovi, Zelota tenkrát přísahal, že Laszia zabije, a asi před měsícem se objevil v New Yorku a přišel za Malfim, aby ho zaměstnal. Malfi to odmítl, ale Vukčič ho zaměstnal u Rustermana. Zelota tam vydržel jenom týden, a pak se ztratil. Malfi řekl, že se o tom zmínil Liggettovi a paní Lasziové, a ti si mysleli, že by to měl povědět vám.“
„Díky. – Ještě něco, madam?“
Seděla a dívala se na něho. Víčka měla tak spuštěná, že jsem neviděl výraz jejích očí, a pochybuju, že ho viděl Wolfe. Pak beze slova vyrukovala s bombou. Vstala, dala si na čas, nechala plášť na opěradle křesla, přistoupila k Wolfovi, položila mu ruku na rameno a popleskala ho. Trhl sebou a div si nevyvrátil mohutný krk, aby k ní vzhlédl, ale ona ustoupila zpátky s úsměvem v koutku úst a sáhla po plášti. Přiskočil jsem, abych jí ho podržel, doufaje, že mě třeba taky popleská, ale zřejmě nevěřila na rozmazlování služebnictva. Dala Wolfovi dobrou noc, ani sladce, ani kysele, prostě jen dobrou noc, a obrátila se k odchodu. Vyšel jsem za ní do předsíně, abych ji pustil ven.
Vrátil jsem se a zazubil jsem se na Wolfa. „Tak jak se cítíte? Označovala si vás na porážku? Nebo vás chtěla uřknout? Nebo takhle začíná rozestírat tu nakažlivinu?“ Zamžoural jsem mu na rameno, kde ho popleskala. „Pokud jde o toho Zelotu, chystal jsem se vám to povědět, když nás vyrušila. Všiml jste si, že podle Malfiho mu řekla ona, aby to pověděl vám. Zdá se, že Malfi a Liggett s ní dnes odpoledne byli, aby ji utěšili.“
Wolfe přikývl. „Ale jak vidíte, ona je neutěšitelná. Přiveďte sem ty lidi!“

10

Připadalo mi to beznadějné. Byl bych vsadil aspoň deset proti jedné, že nás Wolfova bezmezná ješitnost bude stát většinu nočního spánku bez nejmenšího zisku, který bychom za to zaznamenali. Zdálo se mi to křiklavě pošetilé a byl bych šel dokonce tak daleko, že bych byl jeho pokus vypořádat se s tím zástupem Afričanů v jednom šiku označil za projev nebezpečného nepřizpůsobení přirozenému a zdravému prostředí detektiva. Jen si to představte: Lio zahlédla nějakého zelenokabátníka,kterého nemohla poznat, jak stál u plenty s prstem na rtech, a tvář nějakého jiného sluhy, jehož rovněž nepoznala, hlavně jeho oči, nahlížející štěrbinou v pootevřených dveřích, které vedly do přípravny mezi jídelnou a kuchyní. To byla všechna naše fakta. A sluhové už vypověděli šerifovi, že nic neviděli a neslyšeli. Náramná šance.
Nějakou nepatrnou šančičku bychom snad mohli mít, kdybychom je brali po jednom, ale takhle v kupě, za to bych nedal ani zlámanou grešli.

Zasedací problém byl vyřešen tím, že byli usazeni na zem. Celkem čtrnáct lidí. Wolfe se jim za to omluvil tónem, jehož užíval mezi námi muži. Pak se jich zeptal na jména a ujistil se, že slyšel všechna; to zabralo deset minut. Byl jsem zvědavý, jak ten mač rozehraje, ale bylo třeba podniknout ještě další předběžné kroky – zeptal se jich, co chtějí pít. Mumlali, že nechtějí nic, ale on prohlásil, že je to nesmysl, že tam pravděpodobně strávíme většinu noci, což je zřejmě zarazilo a vyvolalo to jisté reptání. Skončilo to tak, že mě Wolfe poslal k telefonu, abych objednal kolekci piva, kukuřičné whisky, bourbonu, zázvorové limonády a sodovky, sklenice, citróny, mátu a led. Takováto marnotratnost znamenala, že Wolfe to míní smrtelně vážně. Když jsem se vrátil do shromáždění, mluvil právě k malému naducanému ouřezku s hotovou roklí místo důlku v bradě, který nebyl v zeleném kabátě.
„Jsem rád, že mám tuhle příležitost, abych vám vyjádřil svůj obdiv, pane Crabtree. Pan Servan mi řekl, že tu pěnu ze speciálních jiker jste připravoval osobně vy. Každý šéfkuchař by na ni mohl být hrdý. Všiml jsem si, že pan Mondor si vzal dvakrát. V Evropě takové jikry nemají."
Ouřezek vážně, ale rezervovaně pokýval hlavou. Všichni byli náramně rezervovaní, když už nemluvím o jejich rozpacích, podezíravosti a zamlklosti. Většina z nich se nedívala na Wolfa ani na mnoho jiného. Seděl proti nim a prohlížel si jednoho po druhém. Nakonec si povzdechl a začal:
„Víte, pánové, mám velice málo zkušeností s černochy. To vám může připadat jako beztaktní prohlášení, ale ve skutečnosti to tak není. Je jistě pravda, že se všemi lidmi se nedá jednat stejným způsobem. Ve zdejším kraji se obecně předpokládá, že bílí zaujímají určitý vyhraněný postoj při jednání s černými, právě tak jako černí při jednání s bílými. Do určité míry je to nepochybně pravda, ale podléhá to nesmírné proměnlivosti, jak vám dokáže vaše vlastní zkušenost. Dejme tomu, že například tady v lázních Kanawha chcete požádat o nějakou laskavost a obracíte se buďto na ředitele, na pana Ashleyho, nebo na pana Servana. Ashley je buržoa, podrážděný, konvenční a dost nabubřelý. Servan je jemný, velkodušný, sentimentální, a je to umělec – a taky je románského původu. Váš přístup k panu Ashleymu bude docela jiný než k panu Servanovi.
Ale ještě podstatnější než individuální rozdíly jsou rozdíly rasové, národnostní a kmenové. To jsem měl na mysli, když jsem se zmínil o svých omezených zkušenostech v jednání s černochy. Myslím tím s černými Američany. Před mnoha lety jsem měl různá řízení s lidmi tmavé pleti v Egyptě, v Arábii a v Alžíru, ale to se vás ovšem nijak netýká. Vy, pánové, jste Američani, daleko víc Američani než já, poněvadž já jsem se tady nenarodil. Vy jste ve své rodné zemi. A lidé jako vy a vaši bratři, černí i bílí, mě sem nechali přijít a žít tady, a doufám, že mi dovolíte beze vší sentimentality vyslovit, že jsem vám za to vděčný."
Někdo něco zamumlal. Wolfe to přešel a pokračoval: „Požádal jsem pana Servana, aby vás sem dnes večer pozval, poněvadž se vás chci na něco zeptat a něco zjistit. Na tom jediném mám zájem, na té informaci, kterou chci získat. Řeknu vám upřímně: kdybych si myslel, že ji získám tím, že na vás budu pouštět hrůzu a vyhrožovat vám, ani na moment bych před tím nezaváhal. Neužil bych tělesného násilí, i kdybych to mohl udělat, protože k mým romantickým představám patří přesvědčení, že tělesné násilí je pod lidskou důstojnost a že to, co člověk tělesným násilím získá, nestojí za to, co za to zaplatí. Ale přiznávám se vám, že kdybych si myslel, že od vás dosáhnu svého výhružkami nebo nějakými triky, neváhal bych jich použít. Ale po uvážení téhle situace jsem přesvědčen, že by to k ničemu nevedlo, takže jsem momentálně v koncích. Slyšel jsem od bílých Američanů, že jediný způsob, jak něco dostat z černých Američanů, jsou hrozby, triky nebo násilí. Především pochybuju, že je to pravda, a i kdyby to byla pravda všeobecně, jsem přesvědčen, že to není pravda v tomhle případě. Neznám žádnou hrozbu, která by mohla zapůsobit, nemůžu přijít na žádný trik, který by vedl k cíli, a násilí použít nemůžu."
Wolfe k nim vztáhl ruce dlaněmi vzhůru. „Tu informaci potřebuju. Tak jak to uděláme?"
Někdo se uchechtl a ostatní se na něj podívali – dlouhý hubeňour, který dřepěl u zdi, s vysokými lícními kostmi a s tmavohnědou pletí. Ouřezek, jemuž Wolfe složil poklonu kvůli jeho pěně ze speciálních jiker, přejel všechny planoucím pohledem jako seržant při proslovu k řadovým vojínům. Nejtišší mezi všemi byl zelenokabátník s nejrozplesklejším nosem, mladý, velký a svalnatý, kterého jsem si všiml už v pavilónu, protože nikdy neotevřel ústa, aby na něco odpověděl. Vrchní číšník s useknutým ušním lalůčkem se ozval tichým hedvábným tónem:
„Prostě se nás zeptáte a my vám to povíme. Pan Servan nám řekl, abychom vám vyšli vstříc."
Wolfe mu přikývl. „Připouštím, že se to zdá samozřejmé. A nejjednodušší. Ale obávám se, že narazíme na potíže."
„Možná, pane. Na jaký druh potíží?"
Nějaký drsný hlas zaburácel: „Zkrátka se nás zeptáte a my vám povíme všechno." Wolfe se zaměřil pohledem na zdroj toho hlasu.
„Doufám, že povíte. Dovolíte mi jednu osobní poznámku? Váš hlas působí překvapivě od člověka, který se jmenuje Hyacint Brown. Nikdo by ho od vás nečekal. Pokud jde o ty potíže – Archie, tady máme občerstvení. Snad byste někdo panu Goodwinovi pomohl?"
To trvalo dalších deset minut, možná i víc. Čtyři či pět z nich šli se mnou pod vedením vrchního číšníka, přinesli jsme zásoby dovnitř a rozložili jsme je na stole u zdi. Wolfe dostal svoje pivo. Já si zapomněl zařadit do objednávky mléko, takže jsem se spokojil s bourbonem se sodou. Ten svalnatý mládenec s rozplesklým nosem, jménem Paul Whipple, si vzal čistou zázvorovou limonádu, ale všichni ostatní přijali ostřejší povzbuzení. Když se rozdaly nápoje a všichni se usadili zase na podlaze, uvolnili se trochu a padlo pár poznámek, ale jakmile Wolfe odložil prázdnou sklenici a znovu se ujal slova, rozhostilo se hrobové ticho.
„Pokud jde o ty potíže, snad je nejlíp osvětlí příklad. Víte samozřejmě, že máme co dělat se zavražděním pana Laszia. Jsem si vědom toho, co jste řekli šerifovi, že o tom nic nevíte. Ale já od vás potřebuju některé podrobnosti a kromě toho si snad vzpomenete na nějakou maličkost, která vám vypadla z mysli, když jste mluvili se šerifem. Začnu třeba u vás, pane Moultone. Byl jste v úterý večer v kuchyni?"
„Ano, pane. Celý večer. Měli jsme podávat oeufs au cheval, až budou hotovi s těmi omáčkami."

„Já vím. O to jsme přišli. Pomáhal jste prostírat stůl s těmi omáčkami?“
„Ano, pane.“ Vrchní číšník byl uhlazený a nasládlý. „Pomáhali jsme panu Lasziovi tři. Já osobně přivezl omáčky na servírovacím vozíku. Když bylo všechno připraveno, zazvonil na mě jenom jednou, abych odstranil z vody led. S tou jedinou výjimkou jsem byl v kuchyni pořád. Jako my všichni.“
„V kuchyni nebo v přípravně?“
„V kuchyni. Do přípravny jsme neměli proč chodit. Někteří kuchaři pracovali na těch oeufs au cheval, chlapci dělali pořádek a někteří jsme dojídali, co zbylo z kachen a z ostatních chodů. Pan Servan nám to dovolil.“
„Jistě. Ty kachny byly znamenité.“
„Ano, pane. Všichni ti pánové umějí vařit jedna báseň. Rozhodně umějí vařit.“
„Jsou taky nejlepší na světě. Jsou to největší žijící mistři toho nejjemnějšího a nejlaskavějšího umění.“ Wolfe si povzdechl, otevřel si pivo, nalil si, pozoroval, jak stoupá pěna, a pak se náhle zeptal: „Takže jste z té vraždy neviděl a neslyšel nic?“
„Ne, pane.“
„Naposledy jste pana Laszia viděl, když jste šel vyndat led z vody?“
„Ano, pane.“
„Pokud vím, byly na stole dva nože na krájení holoubat. Jeden z nerezu se stříbrnou rukojetí a druhý kuchyňský kráječi nůž. Byly na stole oba, když jste vyndával ten led z vody?“
Zelenokabátník zaváhal jenom na okamžik. „Ano, pane, myslím, že byly. Podíval jsem se po stole, jestli je všechno v pořádku, protože jsem za to cítil zodpovědnost, a byl bych si všiml, kdyby jeden z těch nožů chyběl. Zkontroloval jsem i číslice na omáčnících.“
„Myslíte na těch očíslovaných kartičkách?“
„Ne, pane, číslice křídou přímo na omáčnících, aby se nepopletly v kuchyni, nebo když jsem je vezl do jídelny.“
„Těch jsem si nevšiml.“
„Ne, pane, taky jste nemohl, protože ty číslice byly malé, pod okrajem omáčníků na druhé straně od vás. Když jsem omáčníky stavěl k očíslovaným kartičkám, obrátil jsem je tak, aby číslice křídou byly vzadu, proti panu Lasziovi.“
„A ty číslice křídou byly v náležitém pořadí, když jste vyndával ten led z vody?“
„Ano, pane.“
„Ochutnával někdo omáčky, když jste byl v jídelně?“
„Ano, pane, pan Keith.“
„Pan Laszio tam byl živý?“
„Ano, pane, náramně živý. Vynadal mi, že jsem toho ledu dal do džbánu s vodou moc. Ze prý to zmrazuje patro.“
„To je pravda. Nemluvě ani o žaludku. Když jste tam byl, nepodíval jste se náhodou za některou z těch dvou zástěn? Nejspíš ne.“
„Ne, pane. Odstrčili jsme ty zástěny stranou, když jsme uklízeli po večeři.“
„A pak už jste do jídelny nevkročil, teprve potom, až bylo objeveno tělo pana Laszia?“
„Ne, pane, nevkročil.“
„Ani jste se do jídelny nepodíval?“
„Ne, pane.“
„Jste si tím jistý?“
„Ovšemže jsem si tím jistý. Hádám, že si pamatuju každý svůj krok.“
„Nejspíš pamatujete.“ Wolfe se zamračil, zatápal po sklenici s pivem, zdvihl ji k ústům a lokl si. Vrchní číšník, který se stále plně ovládal, si usrkl whisky se sodou, ale jak jsem si všiml, nespustil z Wolfa oči.
Wolfe odložil sklenici. „Děkuju vám, pane Moultone.“ Upřel pohled na Moultonova souseda po levici, muže střední postavy s prošedivělými kučerami a s vrásčitým obličejem. „Vy, pane Grante. Vy jste kuchař?“
„Ano, pane.“ Promluvil ochraptěle, odkašlal si a opakoval znovu: „Ano, pane. Mám naproti v hotelu na starosti drůbež a zvěřinu, ale tady pomáhám Crabbymu. Nás všechny nejlepší pan Servan poslal sem, aby to udělalo dojem.“
„Kdo je to Crabby?“
„To myslí mne,“ ozval se ten naducaný ouřezek s roklí v bradě, ten seržant.
„Aha, pan Crabtree. Tak to jste pomáhal s tou pěnou ze speciálních jiker?“
„Ano, pane,“ přisvědčil pan Grant. „Crabby měl jenom dozor. Pracoval jsem na ní já.“
„Neříkejte. To vám patří všechna čest. V úterý večer jste byl tedy v kuchyni?“
„Ano, pane. Můžu to vzít stručně, šéfe. Byl jsem v kuchyni, z kuchyně jsem neodešel a v kuchyni jsem zůstal. Snad to odpovídá na vaši otázku.“
„Nejspíš. Nezašel jste do jídelny nebo do přípravny?“
„Ne, pane. Zrovna jsem mluvil o tom, že jsem zůstal v kuchyni.“
„Tak jste tam zůstal. Nic ve zlém, pane Grante. Jenom jsem se chtěl ujistit.“ Wolfovy oči postoupily dál. „Pane Whipple. Vás samozřejmě znám. Jste bystrý a pohotový číšník. Uhodl jste při večeři předem, co bych rád. Zdáte se mladý na to, abyste si vypěstoval takovou schopnost. Kolik je vám let?“
Svalnatý mládenec s rozplesklým nosem se zadíval přímo na Wolfa a odpověděl: „Jednadvacet.“
Moulton, vrchní číšník, po něm loupl očima a napomenul ho:
„Řekni pane!“ Pak se obrátil k Wolfovi: „Paul chodí na vysokou školu.“
„Aha. Na jakou, pane Whipple?“
„Na Howardovu universitu. Pane.“
Wolfe na něho zašermoval prstem. „Jestli se vzpíráte tomu ‚pane, tak si to radši odpusťte. Vynucená zdvořilost je horší

než žádná zdvořilost. Studujete nějaký kulturní obor?“
„Zajímá mě antropologie.“
„Neříkejte. Setkal jsem se s Franzem Boasem, mám doma jeho knihy s jeho podpisem. Vy jste měl, jak si vzpomínám, ve čtvrtek večer službu. Obsluhoval jste mě při večeři.“
„Ano, pane. Po večeři jsem pomáhal v jídelně sklízet ze stolu a připravit ten pokus s těmi omáčkami.“
„Váš tón naznačuje nesouhlas.“
„Ano, pane. Když se mě ptáte, pro dospělé lidi je to dětinské hračičkářství, utrácet takhle čas a talent i čas druhých lidí –“
„Buď zticha, Paule!“ okřikl ho Moulton.
„Jste mladý, pane Whipple,“ řekl mu Wolfe. „Kromě toho každý z nás má svou zvláštní stupnici hodnot, a jestli čekáte, že já budu respektovat vaši, musíte vy respektovat moji. Taky bych vám rád připomněl, že Paul Lawrence Dunbar jednou prohlásil: ‚To nejlepší, co dokáže vačice, je nacpat si prázdné břicho.“
Student se na něj překvapeně podíval: „Vy znáte Dunbara?“
„Zajisté. Nejsem barbar. Ale abychom se vrátili k úternímu večeru. Když jste skončil s výpomocí v jídelně, šel jste do kuchyně?“
„Ano, pane.“
„A odešel jste odtamtud –“
„Vůbec ne. Ne dřív, než jsme se doslechli, co se stalo.“
„Byl jste v kuchyni celou tu dobu?“
„Ano, pane.“
„Děkuju vám.“ Wolfův pohled se přesunul na jeho souseda. „Pane Daggette . . .“
Pokračoval tak dál a dovídal se stále totéž. Dopil jsem svou whisky, opřel jsem se lenochem židle o zeď a zavřel jsem oči. Hlasy, otázky a odpovědi mi jenom šuměly v uších. Nechápal jsem, jaký to všechno má smysl, a nezdálo se mi, že to vůbec nějaký smysl může mít. Wolfovo prohlášení, že nebude zkoušet žádné triky, poněvadž o žádných neví, mělo samozřejmě asi takovou platnost, jako by žirafa tvrdila, že nemůže dosáhnout na strom pro listí, poněvadž má krátký krk. Ale zdálo se mi, že jestli pokládá za dobrý trik tohle jednotvárné kolo kolo mlýnské, měl by ve svém vlastním zájmu co nejdřív vypadnout z horského ovzduší Západní Virgínie a vrátit se na úroveň mořské hladiny. Otázky a odpovědi se táhly dál; nikoho nevynechal a nepřestával být osobní; dokonce, že Hyacintoví Brownovi utekla manželka a nechala mu na krku tři černoušky. Tu a tam jsem otevřel oči, abych se podíval, jak daleko v řadě pokročil, a zase jsem je zavřel. Moje náramkové hodinky ukazovaly tři čtvrtě na dvě, když jsem otevřeným oknem slyšel zdálky zakokrhat kohouta. Když jsem najednou uslyšel svoje jméno, spustil jsem židli na všechny čtyři nohy. „Archie. Pivo, prosím!“
Měl jsem trochu dlouhé vedení a Moulton vstal a předběhl mě. Zase jsem se posadil. Wolfe vyzval ostatní, aby si znovu nalili, a spousta jich poslechla. Jakmile pak vyprázdnil sklenici a osušil si rty, opřel se dozadu a jezdil očima po celé tlupě, pomalu sem a tam, až v nich ve všech vyvolal napjaté očekávání.
Pak se ozval novým křepkým tónem: „Pánové, řekl jsem vám, že vám osvětlím na příkladu potíže, o kterých jsem se zmínil. Teď jsme se do nich dostali. Navrhli jste mi,.abych se zeptal na informaci, kterou potřebuju. To jsem udělal. Všichni jste slyšeli všechno, co tu bylo řečeno. Rád bych věděl, kolika z vás je známo, že jeden z vás mi záměrně do očí lhal.“
Naprosté ticho. Wolfe to ticho nechal pět vteřin působit, a pak pokračoval.
„Nepochybně všichni víte, že v úterý večer uplynulo nějakých osm nebo deset minut od okamžiku, kdy pan Berin vyšel z jídelny, do chvíle, kdy tam vstoupil pan Vukčič, a víte také, že podle prohlášení pana Berina byl pan Laszio při odchodu z jídelny naživu, a podle výpovědi pana Vukčíče nebyl pan Laszio při jeho příchodu v jídelně vůbec. Pan Vukčič se samozřejmě nedíval za zástěny. Během toho intervalu osmi až devíti minut někdo pootevřel dveře z terasy do jídelny, nahlédl dovnitř a viděl dva muže tmavé pleti. Jeden z nich, v livreji, stál vedle zástěny s prstem na rtech. Druhý pootevřel o pár centimetrů dveře z přípravny, vyhlížel jimi a hleděl přímo na muže u zástěny. Nemám tušení, kdo byl ten člověk u zástěny. Ale ten, kdo vyhlížel z přípravny, byl jeden z vás, kteří teď sedíte tady přede mnou. Je to ten, který mi lhal.“
Další mlčenlivá pauza. Přerušilo ji hlasité uchechtnutí, zase od toho dlouhého hubeňoura, který pořád dřepěl zády ke zdi. Tentokrát si ještě navíc odfrkl: „Jen jim to dejte, šéfe!“ Půl tuctu černých hlav se k němu prudce obrátilo a Crabtree ho znechuceně napomenul: „Boney, ty opilče pitomá!“ Pak se omluvil Wolfovi. „Je to šašek mizerná, ten mládenec.
Ano, pane. Pokud jde o to, co jste právě řekl, všechny nás mrzí, že jednoho z nás pokládáte za lháře. To máte nějakou špatnou informaci.“
„Ne. Musím vám odporovat. Moje informace je správná.“
Moulton se otázal tím hedvábným muzikálním hlasem: „Smím se zeptat, kdo se to díval těmi dveřmi a viděl tohle všechno?“
„Ne. Řekl jsem vám, co ta osoba viděla, a vím, že to opravdu viděla.“ Wolfe přeletěl očima jejich tváře. „Pusťte z hlavy myšlenku, vy všichni, že mou informaci uvedete v pochybnost. Ti z vás, kdo o té scéně v jídelně nic nevědí, jsou tak jako tak z obliga, a ti, kdo o ní vědí, vědí docela dobře, že moje informace pochází od očitého svědka. Jak jinak bych například věděl, že ten člověk u zástěny měl prst na rtech? Ne, pánové, naše situace je prostá: já vím, že přinejmenším jeden z vás. lhal, a on ví, že to vím. Ptám se, jestli nemáme naději vypořádat se s tak prostou situací prostým způsobem a mít to z krku. Zkusme to. Pane Moultone, díval jste se vy těmi dveřmi – dveřmi z přípravny do jídelny a viděl jste u zástěny toho člověka s prstem na rtech?“
Vrchní číšník s useknutým ušním lalůčkem pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, pane.“
„Pane Grante, byl jste to vy?“

„Ne, pane.“
„Pane Whipple, byl jste to vy?“
„Ne, pane.“
Probral je tak všechny dokola a sklidil ze čtrnácti možností čtrnáct záporných odpovědí. Ale pořád se nevzdával. Když skončil tohle kolo, nalil si sklenici piva, seděl a mračil se na pěnu. Nikdo nepromluvil a nikdo se nepohnul. Nakonec se Wolfe opřel dozadu, aniž se piva napil, a trpělivě si povzdechl. Téměř šeptem se znovu ujal slova:
„Bál jsem se, že tady zůstaneme většinu noci. Taky jsem vám to řekl. A řekl jsem vám taky, že vám nebudu vyhrožovat, a nijak vám vyhrožovat nehodlám. Jenomže jste svým jednomyslným popřením prostou situaci zkomplikovali, a já vám musím vysvětlit jak.
Především dejme tomu, že na svém popírání setrváte. V tom případě mi nezbývá nic jiného než informovat úřady a nechat je vyslechnout tu osobu, která nahlížela do jídelny z terasy. To je přesvědčí, stejně jako to přesvědčilo mne, o správnosti té informace, a s tím vědomím začnou vyslýchat vás, pánové. Budou mít jistotu, že jeden z vás toho člověka u zástěny viděl. Nepředstírám, že vím, co s vární udělají, nebo jak dlouho vydržíte zapírat, ale taková situace nastane a já z toho budu venku.“
Wolfe si znovu povzdechl a přeměřil si jejich obličeje. „V opačném případě, ať se to týká kohokoli z vás, dejme tomu, že zapírání necháte a povíte mi pravdu. Co se stane pak? Podobně jako v prvním případě budete mít dřív či později co dělat s místními úřady, ale za docela rozdílných okolností Mluvím Teď k tomu. jednomu z vás vy víte ke komu, kdežto já to nevím. Zdá se mi, že nikomu neuškodí, když řeknu panu Tomanovi a šerifovi, že jste za mnou na mou žádost přišel se svými kolegy a dobrovolně mě informoval o tom, co jste viděl v jídelně. Jestliže řeknete pravdu, nebude důvod, aby v tom vůbec figurovala ona osoba, která mi tu informaci svěřila první třebaže se můžete spolehnout, že jsem připraven povolat ji v případě potřeby. Úřadům se samozřejmě nebude líbit, že jste tak důležitý fakt zatajil v úterý v noci, ale myslím, že dokážu zařídit předem, aby to brali shovívavě. Rozhodně se o to postarám. A nikdo z vás ostatních do toho nebude nijak zatažen.
Jenomže…“ Wolfe se po nich znovu rozhlédl, „… teď přijde to nejtěžší. Ať jste kdo jste, chápu vaše zapírání a sympatizuju s vámi, Podíval jste se mezi dveřmi bezpochyby vás přilákal hluk, který jste zaslechl viděl jste u zástěny člověka vaší rasy, a o nějakých čtyřicet minut později, jakmile jste se dověděl, k čemu došlo, vám bylo jasné, že, ten člověk Laszia zavraždil. Nebo jste ho aspoň silně podezíral. A nejenže jste věděl, že vrah je černý, ale pravděpodobně jste ho poznal, poněvadž měl na sobě livrej lázní Kanawha a byl tudíž váš kolega, a byl k vám obrácený tváří, když jste se těmi dveřmi podíval. Z toho nám vyplývá další komplikace. Jestli je vám ten člověk blízký a. hodně vám na něm záleží, předpokládám, že budete trvat na svém zapírání bez ohledu na všechno, co tu říkám a co řekne šerif. V tom případě tady vaši kolegové s vámi budou sdílet spoustu nepříjemností, ale zřejmě se proti tomu nedá nic dělat.
Ale jestli vám ten člověk osobně blízký není, jestli ho odmítáte odhalit jenom proto, že je to váš bližní – nebo přesněji řečeno, že má stejnou barvu pleti jako vy, v tom případě bych k tomu měl pár připomínek. Nejdřív k tomu bližnímu. To je nesmysl. Už před věky se přišlo na to, že je nemožné, aby se jednotlivec sám uchránil před vraždou, poněvadž zabít člověka je naprosto snadné. Došlo tedy k dohodě, že lidé budou chránit jeden druhého. Ale jestliže já pomáhám chránit vás, vy musíte pomáhat chránit mne, ať se vám líbím nebo ne. Jestliže svou roli nesplníte, vymykáte se z té dohody, stojíte mimo zákon.
Jenže vrah byl černý právě tak jako vy. Přiznávám, že tím se dostáváme do choulostivé situace. K předpokladům existence lidské společnosti náleží nejen ochrana před vraždou, ale i tisíce dalších zásad, a nepochybně je pravda, že v Americe nemluvě ani o jiných světadílech běloši černochům zabránili, aby se na některých z těch výhod podíleli. Je známo, že tahle výluka se někdy týkala i vraždy že v některých oblastech Spojených států běloch může zabít černocha, ne-li zcela beztrestně, tak aspoň s nadějnou vyhlídkou, že unikne trestu, který uvedené zásady ukládají. Je to politováníhodný fakt a já nezazlívám černochům, že jsou s tímto stavem věcí nespokojení. Jenomže jde o fakt, ne o teorii, a jak ten fakt hodláte změnit?
Obracím se na toho z vás, kdo viděl toho člověka u zástěny. Jestliže ho kryjete proto, že je vám drahý, nebo z nějakého jiného platného osobního důvodu, nemám už, co bych řekl, poněvadž nemám rád plané mluvení, a pak si to musíte vyřídit se šerifem. Ale jestliže toho muže kryjete proto, že má stejnou barvu pleti jako vy, pak k tomu mám hodně co říct. Své rase tím prokazujete velice špatnou službu. Poskytujete živnou půdu právě pro to omezení, které právem odmítáte. Ideální dohoda lidské společnosti nepřihlíží k rozdílu rasy, barvy pleti či náboženství, a každý, kdo tyto rozdíly pomáhá zachovávat, brání uskutečnění tohoto ideálu. A vy ty rozdíly nepochybně zachovat pomáháte. Jestliže došlo k vraždě a vy se ve svém rozhodování necháváte ovlivnit barvou pleti pachatele, bez ohledu na to, jestli jste sám bílý nebo růžový nebo černý –“
„Nemáte pravdu!“
Ten výkřik explodoval z úst toho svalnatého mládence s rozplesklým nosem, toho studenta. Někteří z ostatních vyskočili, já se vylekal a všichni se na něho podívali.
„Myslím, že své stanovisko dokážu ospravedlnit, pane Whipple,“ řekl Wolfe. „Kdybyste mě nechal domluvit –“
„Nemyslím vaše stanovisko. Na vaši logiku vám nesahám. Myslím vaše fakty. Jeden z nich.“
Wolfe vyhrnul obočí. „Který?“
„Barvu vrahovy pleti.“ Student se Wolfovi zadíval přímo do očí. „Nebyl to černoch. Já ho viděl. Byl to běloch.“

11

Hned nato jsem zažil další šok. Ozvala se další exploze tentokrát něco zadunělo o podlahu. Odvedlo to naši pozornost od studenta, až jsem si uvědomil, že to byl Boney, ten dlouhý hubeňour u zdi, kterého Wolfův proslov uspal, a když ho napůl probudil elektrický výboj Whipplova oznámení, trhl sebou, ztratil rovnováhu a svalil se. Začal remcat, ale

Crabtree ho umlčel hrozivým pohledem. Nastal všeobecný rozruch.
Wolfe se tiše zeptal. „Vy jste toho člověka u zástěny viděl, pane Whipple?“
„Ano.“
„Kdy?“
„Když stál u zástěny. To já pootevřel ty dveře a podíval se jimi.“
„Neříkejte. A tvrdíte, že byl bílý?“
„Ne.“ Whipple nespustil z Wolfa oči, neotočil se ani, když se Boney svalil. „Neřekl jsem, že byl bílý, ani že to byl černoch. Když jsem ho viděl, byl černý, protože se načernil.“
„Jak to víte?“
„Protože jsem ho viděl. Myslíte si, že nepoznám spálený korek od opravdové kůže? Jsem sám černoch. Ale to není všechno. Jak jste řekl, tiskl si prst na rty, a ruce měl jiné. Na to člověk nemusel být černoch, aby to poznal. Měl na rukou těsné černé rukavice.“
„Proč jste šel do přípravny a podíval se těmi dveřmi?“
„Zaslechl jsem z jídelny nějaké žuchnuti. Grant potřeboval na svoje oeuf au cheval nakládané papriky, ale konzerva byla prázdná. Proto jsem šel do skříně v přípravně pro novou plechovku. Tak se stalo, že jsem zaslechl to žuchnuti. V kuchyni dělali kravál, takže tam neslyšeli nic. Já stál zrovna na štaflích a hledal jsem tu papriku, a když jsem ji našel, slezl jsem dolů, pootevřel jsem trochu dveře, abych se podíval, co to vedle žuchlo.“
„Vešel jste do jídelny?“
„Ne.“
Wolfe na něj pomalu zašermoval prstem. „Smím vám připomenout, pane Whipple, že pravda je zpravidla dobrá a lži jsou občas výborné, ale směsice toho dvojího je nesnesitelná?“
„Říkám vám pravdu a nic než pravdu.“
„Prve jste ji neříkal. Proč ne, když vrah nebyl černoch?“
„Protože jsem se naučil nemíchat se do záležitostí vyšší rasy. Kdyby to býval černoch, řekl bych to. Černoši musí přestat se zneuctíváním své barvy a nechat to bělochům. Vidíte, jak dobrá byla vaše logika.“
„Ale pane drahý! To mou logiku nevyvrací, jenom to dokazuje, že se mnou souhlasíte. Jednou si o tom musíme pohovořit. Takže jste ten fakt zamlčel, poněvadž jste ho považoval za záležitost bělochů, a ne svoji, a poněvadž jste věděl, že kdybyste to prozradil, dostal byste se do maléru.“
„Do jaksepatří maléru. Vy jste ze severu –“
„Jsem člověk, nebo se o to aspoň snažím. A vy mě právě studujete; jste přece antropolog. Chcete se stát vědcem. Odpovězte mi po zralé úvaze: jakou máte jistotu, že to byl běloch?“
Whipple to uvážil. Po chvíli řekl: „Vůbec žádnou jistotu. Spálený korek by tak vypadal i na světle hnědé kůži nebo dokonce na tmavší kůži, a kdekdo si samozřejmě může natáhnout černé rukavice. Ale tím spáleným korkem nebo něčím podobným jsem si jistý, právě tak jako těmi rukavicemi, a nevím, proč by se nějaký černoch měl načerňovat. Proto jsem pokládal za samozřejmé, že to byl běloch, ale jistotu o tom přirozeně nemám.“
„To zní jako spolehlivá dedukce. Co dělal, když jste ho viděl?“
„Stál u té plenty a otáčel se. Musel mě zpozorovat náhodou, slyšet mě nemohl. Ty dveře jsou nehlučné a já je pootevřel jenom o pár centimetrů, a ze salónu tam řvalo rádio, třebaže dveře do salónu byly zavřené.“
„Měl na sobě livrej lázní Kanawha?“
„Ano.“
„Co jeho vlasy?“
„Měl na hlavě čepici od livreje. Zezadu jsem ho neviděl.“
„Popište mi ho, jak byl velký, kolik mohl vážit…“
„Byl prostřední postavy. Řekl bych tak metr třiasedmdesát nebo pětasedmdesát a takových osmašedesát nebo sedmdesát kilo. Moc jsem. si ho neprohlížel. Viděl jsem hned, že je načerněný, a když si položil ukazováček na rty, myslel jsem, že je to někdo z hostí a že má za lubem nějaký kanadský žertík. A ten hluk, co jsem slyšel, jsem připisoval tomu, že strkal tou plentou, nebo něčemu podobnému. Pustil jsem dveře, aby se zavřely, a šel jsem pryč. Zrovna, když jsem odcházel, se začal obracet.“ „Ke stolu?“
„Řekl bych, že ke dveřím na terasu.“
Wolfe našpulil rty. Pak je otevřel a promluvil: „Tak vy jste myslel, že je to jeden z hostů a má za lubem nějaký kanadský žertík. Kdybyste se byl pokusil určit, kdo to je, kterého hosta byste si vybral?“ „To nevím.“
„No tak, pane Whipple. Mám na mysli jenom celkovou charakteristiku. Byl dlouholebý nebo kulatolebý?“
„Ptal jste se mě na jméno. Jméno toho člověka neznám. Nemohl bych dosvědčit jeho totožnost. Byl načerněný a čepici měl staženou do čela. Myslím, že měl světlé oči. Obličej neměl kulatý ani dlouhý, ale prostřední. Viděl jsem ho jenom na okamžik.“
„Ale jaký jste z něho měl pocit? Nepřipadalo vám, že jste ho už někdy viděl?“
Student zavrtěl hlavou. „Měl jsem jenom jeden pocit, a to ten, že jsem se nechtěl plést do bělochových žertíků. A potom jsem se nechtěl zaplést do bělochovy vraždy.“
Pěna na Wolfové pivu klesla. Wolfe vzal sklenici, zamračil se na ni, donesl ji k ústům, pětkrát si lokl a prázdnou sklenici postavil.
„Hm.“ Znovu upřel oči na Whippla. „Musíte mi prominout, pane, když vám připomenu, že jsem z vás vaše sdělení musel vytáhnout proti vaší vůli. Doufám, že jste je nepřičernil ani nenabílil. Když jste se vrátil do kuchyně, pověděl jste někomu, co jste viděl?“ „Ne, pane.“
„Něco tak neobvyklého, jako že se v jídelně objevil načerněný cizí člověk v livreji lázní Kanawha a v černých

rukavicích, jste nepokládal za hodno zmínky?“ „Ne, pane.“
„Paule, ty blázne zatracená!“ To se ozval podrážděným tónem Crabtree. „Myslíš si, že jsme míň chlapi než ty?“ Obrátil se k Wolfovi. „Ten kluk je hroznej ješita. Srdce má ze zlata, i když to nechce dát najevo, ale hlavu hrozně namyšlenou. Chtěl by to vzít všechno na sebe. Ale to ne, pane. Vrátil se do kuchyně a rovnou nám to vyklopil, přesně stejně, jako teď tady. Všichni jsme to slyšeli a mluvili o tom mezi sebou. A na jednu speciální podrobnost byste se mohl zeptat tady Moultona.“
Vrchní číšník s useknutým ušním lalůčkem se k němu prudce otočil. „Tak ty mluvíš, Crabby?“
Ouřezek opětoval jeho upřený pohled. „Slyšíš mě, ne? Paul to tady vyklopil, ne? Tak nevím, proč by si tebe měl někdo uložit stranou, aby tě zachoval pánubohu.“
Moulton zabručel. Chvíli se ještě na Crabtreeho díval, pak pokrčil rameny, obrátil se k Wolfovi a promluvil zase uhlazeně a nasládle: „Má na mysli něco, o čem jsem se chtěl zmínit, až domluví Paul. Já toho člověka viděl taky.“
„Toho člověka u zástěny?“
„Ano, pane.“
„Jak to?“
„Zdálo se mi, že Paul nějak moc dlouho hledá ty papriky, a šel jsem do přípravny za ním. Když jsem tam vkročil, odvracel se zrovna ode dveří, ukázal palcem do jídelny a řekl, že tam někdo je. Nechápal jsem, co tím myslí, věděl jsem samozřejmě, že je tam pan Laszio, a tak jsem ty dveře trochu pootevřel, abych se podíval. Ten člověk byl ke mně zády, šel ke dveřím na terasu, takže jsem mu neviděl do obličeje, ale viděl jsem ty černé rukavice a samozřejmě livrej, kterou měl na sobě. Pustil jsem dveře, aby se zavřely, a zeptal jsem se Paula, kdo to byl, a on mi řekl, že neví, že snad nějaký host, co se načernil. Poslal jsem Paula s paprikou do kuchyně, znovu jsem pootevřel dveře, ale ten člověk už byl z dohledu, tak jsem dveře otevřel víc a chtěl jsem se zeptat pana Laszia, jestli něco nepotřebuje. U stolu nestál, a tak jsem prošel do jídelny, ale nikde jsem ho neviděl. Připadalo mi to divné, poněvadž jsem věděl, jak se má při ochutnávání postupovat, ale tak moc mě to zase nepřekvapilo.“
„Proč ne?“
„Inu, pane . dovolíte snad, abych poznamenal, že se tihle hosti chovali jaksepatří svérázně hned od začátku.“
„Jistě, to vám připouštím.“
„Ano, pane. Tak jsem si prostě myslel, že pan Laszio odešel do salónu nebo tak někam.“
„Podíval jste se za zástěnu?“
„.Ne, pane. Neviděl jsem žádný důvod k poplachu.“ „V jídelně nebyl nikdo?“ „Ne, pane. Nikdo v dohledu.“ „Co jste udělal pak, vrátil jste se do kuchyně?“ „Ano, pane. Nepočítal jsem –“
„Ještěs to nedopovídal!“ To se varovně ozval naducaný ouřezek. „Pan Wolfe tady je hodnej člověk, tak proč mu to nevyklopit všecko? Všichni si dobře pamatujeme, jaks nám to vylíčil.“ „Jo, Crabby, pamatujete?“ „Však to víš.“
Moulton pokrčil rameny a obrátil se zase k Wolfovi. „Myslí tím jednu věc, kterou jsem měl zrovna na jazyku. Než jsem se vrátil do kuchyně, podíval jsem se na stůl, poněvadž jsem ho měl na starosti.“
„Na stůl s omáčkami?“ „Ano, pane.“
„Chyběl snad jeden z nožů?“
„Tohle nevím. Nejspíš bych si toho byl všiml, ale možná taky ne, protože jsem se nedíval pod pokličku na holoubata a jeden nůž mohl zůstat tam. Ale všiml jsem si něčeho jiného. Někdo něco prováděl s těmi omáčkami. Všechny byly zpřeházené.“
Bezděčně jsem si hvízdl. Wolfe mě sjel ostrým pohledem, pak se znovu podíval na Moultona a zamumlal: „Ale? Jak jste to poznal?“
„Podle těch čísel křídou na omáčnících. Když jsem je předtím dával na stůl, postavil jsem omáčník s křídovou jedničkou ke kartičce číslo jedna, dvojku ke dvojce atakdál. Když jsem se podíval teď, nestály v tom pořadí. Někdo je pomíchal.“
„Kolik jich stálo jinak?“
„Všechny, až na dva. Čísla 8 a 9 byla v pořádku, ale všechna ostatní byla přemístěná.“
„Můžete to odpřisáhnout, pane Moultone?“ „Vypadá to, že budu muset.“ „A můžete?“ „Můžu, ano, pane.“
„A co kdybyste měl zároveň odpřisáhnout, že jakmile jste zpozoroval přemístění omáčníků, postavil jste je zase na patřičná místa?“
„Ano, pane. To jsem udělal. Proto taky nejspíš dostanu vyhazov. Neměl jsem co dávat do pořádku, já vím. Ale jestli mě pan Servan vyslechne, tak jsem to udělal kvůli němu. Nechtěl jsem, aby prohrál sázku. Věděl jsem, že se s panem Keithem vsadil, že ochutnávání dopadne na osmdesát procent správně, a když jsem viděl ty zpřeházené omáčníky, myslel jsem, že na něho někdo šije boudu, a tak jsem je postavil zpátky na místa. Pak jsem koukal honem vypadnout.“
„Nejspíš si nevzpomínáte, jak byly zpřeházené například kam bylo přemístěno číslo l?“
„Ne, pane, to říct nemůžu.“
„Nevadí.“ Wolfe si povzdechl. „Děkuju vám, pane Moultone, i vám, pane Whipple. Je už pozdě. Bohužel se mnoho nevyspíme, protože budeme muset jednat s panem Tolmanem a se šerifem, hned jak je seženeme. Předpokládám, že bydlíte tady kolem?“
Potvrdili mu to.
„Dobrá. Pošlu pak pro vás. Nemyslím, že přijdete o místo, pane Moultone. Nezapomínám, že jsem se zavázal zařídit to s úřady předem, a taky to dodržím. Děkuju vám všem, pánové, za vaši trpělivost. Klobouky máte nejspíš v pokoji pana Goodwina?“
Pomohli mi sklidit láhve i sklenice a naskládat je v předsíni, a s takovou odbornou pomocí to netrvalo dlouho. Student nám nepomáhal, poněvadž zůstal ještě na slovíčko s Wolfem. Klobouky a čepice byly konečně rozebrány, já otevřel dveře do haly a naši návštěvníci vypochodoval: husím pochodem. Hyacint Brown vedl Boneyho v podpaždí a Boney

dosud remcal, když jsem za nimi zavíral.
Ve Wolfově pokoji svítalo, i když se světlo muselo prodírat hustým křovím hned za oknem. Prožíval jsem tak už druhé svítání a říkal jsem si, že bych se klidně mohl přihlásit do odborové organizace mlékařů, aby to mělo aspoň nějaký smysl. Měl jsem pocit, jako by mi někdo natřel oční víčka tekutým cementem a nechal ho zasychat. Wolfe měl oči otevřené a dosud seděl v lenošce.
„Gratuluju," řekl jsem mu. „Teď už potřebujete jenom křídla, aby z vás byla sůva. Mám nás nechat vzbudit v poledne? To by vám zbylo do večera osm hodin a pořád byste měl předstih proti plánu."
Zašklebil se. „Kde mají pana Berina ve vězení?
„Nejspíš v okresním městě, v Quinby."
„Jak je to daleko?"
„Takových třicet kilometrů."
„Pan Tolman bydlí tam?"
„To nevím. Ale musí tam mít kancelář, když je okresní prokurátor."
„Zjistěte to laskavě a zatelefonujte mu. Potřebujeme ho tady i se Šerifem v osm ráno. Řekněte mu… ne. Až dostanete spojení, promluvím si s ním sám."
„Teď hned?"
„Teď."
Rozhodil jsem rukama. „Je půl páté ráno. Nechte člověka –"
„Archie. Prosím vás. Snažil jste se mé poučovat, jak mám jednat s černochy. Chcete mě ještě poučovat, jak mám jednat s bělochy?"
Odkráčel jsem k telefonu.

12
Šilhavý šerif Pettigrew zavrtěl hlavou a protáhl: „Díky, jako by se stalo. Zapadl jsem do bláta a musel jsem se v něm plácat, takže bych vám to křeslo umazal. Já stejně rád postojím."
Ani můj přítel Barry Tolman nevypadal dvakrát úpravně, ale zablácený nebyl, takže neváhal nabízené křeslo přijmout.
Bylo 8.10 ve čtvrtek ráno. Připadal jsem si jako poslední pětník vsazený do hry v kostky, poněvadž jsem byl takový blázen, že jsem se pár minut po páté odstrojil a zalehl jsem s příkazem, aby mě vzbudili v 7.30, a když jsem pak musel po dvou hodinách z postele zase vylézt, rozladilo mě to nadobro. Wolfe snídal ve své lenošce s přitaženým skládacím stolkem, na sobě měl žlutý župan a byl oholený i učesaný. Vlastnil pět žlutých županů a na tenhle výlet jsme vzali jeden lehký vlněný s hnědými klopami a s hnědým páskem. Dokonce měl na krku kravatu.
„Jak jsem vám už řekl do telefonu," poznamenal Tolman, „v 9.30 mám být u soudu. V případě nutnosti zařídí můj asistent odklad, ale jestli to bude možné, radši bych to stihl. Můžete to urychlit?"
Wolfe usrkával kakaa, aby rozmělnil ukousnuté sousto rohlíku. Když je polkl, odpověděl: „To záleží do značné míry na vás, pane. Z očividných důvodů jsem nemohl do Quinby zajet sám. Ale dělám všechno, co je v mých silách, abych to uspíšil. Vůbec jsem nespal –"
„Říkal jste, že máte nějakou informaci –"
„To mám. Ale okolnosti si vyžadují, abych něco předeslal. Pokládám za fakt, že jste pana Berina zatkl jenom na základě svého přesvědčení o jeho vině. Netoužíte nijak zvlášť najít v něm oběť. Jestliže se dá o jeho vině silně pochybovat –"
„Jistě," přisvědčil netrpělivě Tolman. „Řekl jsem vám –"
„Já vím, co jste mi řekl. Ale teď něco předpokládejme. Předpokládejme, že pro pana Berina byl zjednán právní zástupce a já že byl angažován, abych objevil důkazy pro Berinovu obhajobu. Předpokládejme dále, že jsem takový důkaz objevil, tak závažný, že nevyhnutelně povede k Berinovu osvobození, jestliže ho postavíte před soud, ale že prozatím považuju za neprozřetelné prozradit jej vám jakožto odpůrci. Předpokládejme ještě, že vy mě požádáte, abych vám ten důkaz dal k dispozici hned teď. Nemám pravdu, když tvrdím, že mě k tomu podle zákona nemůžete nijak donutit? Že takový důkaz zůstává naším majetkem, dokud nebudeme pokládat za vhodné uplatnit jej – pokud jej ovšem neobjevíte nezávisle na vás vy sám?"
Tolman se mračil. „Máte pravdu, samozřejmě. Ale slíbil jsem vám sakra, že když se ty důkazy proti Berinovi podaří vysvětlit –"
„Já vím. A taky vám teď nabízím vysvětlení, které ho ospravedlní; ale nabízím vám je za určitých podmínek."
„Za jakých podmínek?"
Wolfe si usrkl kakaa a utřel si rty. „Nejsou nijak tíživé. Za prvé – jestli moje vysvětlení uvede Berinovu vinu silně v pochybnost, bude okamžitě propuštěn."
„Kdo rozhodne o síle té pochybnosti?"
„Vy."
„V pořádku, souhlasím. Soud právě zasedá, takže se to dá zařídit v pěti minutách."
„Dobrá. Za druhé musíte panu Berinovi sdělit, že důkaz, který mu vrací svobodu, jsem objevil já a jedině já, a že by to s ním dopadlo bůhvíjak, kdybych to byl neudělal."
Dosud zamračený Tolman už otvíral ústa, ale šerif ho předešel. „Tak počkat, Barry! Přitáhni uzdu!" Zašilhal dolů na Wolfa. „Jestli opravdu nějaký důkaz máte, musí být někde po ruce. Máme tady v Západní Virgínii nejspíš pořádně dlouhé vedení –"
„Pane Pettigrewe, prosím vás. Nemluvím o veřejném uznání, to mě nezajímá. Novinářům si řekněte, co chcete. Ale pan Berin se musí naprosto nedvojsmyslně dovědět, že jsem to udělal já, a pan Tolman mu to musí povědět."
„Tak co, Same?" zeptal se Tolman.

Šerif pokrčil rameny. „Vzal to čert!“
„V pořádku,“ odpověděl Tolman Wolfovi. „S tím taky souhlasím.“
„Dobrá.“ Wolfe postavil šálek s kakaem. „Za třetí jsme domluveni, že odjíždím dnes po půlnoci v 0.40 do New Yorku, a za žádných okolností – ledaže bych upadl v podezření, že jsem pana Laszia zabil sám nebo byl spoluviníkem – mě nesmíte zadržet!“
„Jeďte si třeba k čertu!“ poznamenal Pettigrew dobromyslně.
„Ne k čertu.“ Wolfe si povzdechl. „Do New Yorku.“
Tolman se ohradil: „Ale co jestli z vás ten důkaz dělá důležitého a stěžejního svědka?“
„Nedělá, v tom se musíte spolehnout na moje slovo. Já jsem taky ochoten spolehnout se v řadě věcí na vaše. Dávám vám slovo, že za třicet minut budete o té záležitosti v jídelně znát všechno podstatné, co o ní vím já. Chci mít záruku, že mě tady nebudete zdržovat a že nezmeškám vlak jenom proto, že by se vám moje přítomnost mohla zdát užitečná. V každém případě vás ujišťuju, že bych vám za těch okolností nebyl vůbec nijak užitečný, ale projevil bych se naopak jako nesnesitelné břemeno. Nuže, pane?“
Tolman zaváhal, ale nakonec přikývl. „V tom smyslu, jak jste to formuloval, souhlasím.“
Jestli je nějaký způsob, jak si povzdechne kanárek, když ho pustíte z klece, Wolfe si tak povzdechl. „A teď, pane. Čtvrtá a poslední podmínka je trochu mlhavější než ty ostatní, ale dá se myslím definovat. Důkaz, který vám chci poskytnout, vyplývá ze svědectví dvou mužů. Pokusil .jsem se o jeho odhalení metodami, v jejichž účinnost jsem doufal, a skutečně se mi to podařilo. Nebude se vám líbit, že ti pánové nesdělili ona fakta vám, když k tomu měli příležitost, ale proti tomu nemůžu nic dělat. Nemůžu vám brát vaše pocity, ale můžu vás požádat, abyste je drželi na uzdě a slíbili mi, že to uděláte. Chci na vás ujištění, že na ty pány nebude nikdo pouštět hrůzu, tyranizovat je nebo je urážet, že nebudou zbaveni svobody ani jakýmkoli způsobem perzekvováni.
Tenhle požadavek opírám o předpoklad, že jsou pouze svědky, kteří se na té vraždě nepodílejí vůbec žádnou vinou.“
„Sakra, člověče, my tady nikoho netyranizujeme,“ zavrčel šerif.
„Pouštění hrůzy, tyranizování, urážení, zbavení svobody, jakákoli perzekuce, to všechno se vylučuje. Samozřejmě si je vyslechnete, jak dalece vám bude libo.“
Tolman zavrtěl hlavou. „Budou to stěžejní svědci. Mohli by opustit území našeho státu. A taky to udělají. Vy sám dnes v noci odjíždíte.“
„Můžete na nich žádat záruku, že tu zůstanou.“
„Až do přelíčení.“
Wolfe na něj zašermoval prstem. „Ne do přelíčení s panem Berinem.“
„Nemyslím s Berinem. Jestli totiž ten váš důkaz je tak pádný, jak říkáte. Ale můžete vzít jed na to, že k nějakému přelíčení dojde.“
„V to upřímně doufám.“ Wolfe si ulomil sousto rohlíku a namazal si je máslem. „Tak co, pane? Chcete to přece stihnout k soudu. Nežádám tak moc, jenom slušnou zdrženlivost vůči mým svědkům. Jinak si je budete muset objevit na svou vlastní pěst, a čím déle zatím budete držet pana Berina ve vazbě, tím víc se nakonec znemožníte.“
„No dobrá.“ Modrooký sportovec přikývl. „Souhlasím.“
„S tou podmínkou, jak jsem ji formuloval?“
„Ano.“
„V tom případě končím s preambulí. – Archie, přiveďte je.“
Potlačil jsem zívnutí, zvedl jsem se a šel jsem pro ně do svého pokoje. Čekali tam a sledovali vývin událostí už prve, když jsem se oblékal. Wolfe si totiž dal už předtím přepojit telefon do svého pokoje a povolal si účastníky ranní schůzky sám, zatímco já jsem si dával dvacet. Dostavili se v livrejích. Paul Whipple vypadal bděle a vzdorně, kdežto Moulton, vrchní číšník, působil sklesle a nervózně. Oznámil jsem jim, že scéna je připravena, a pustil jsem je před sebou.
Wolfe mě vyzval, abych uspořádal sezení, a Moulton přiskočil, aby mi pomohl. Tolman zůstal koukat. Pettigrew zvolal: „Ať se propadnu! Párek negrů! Hej vy, sedněte si támhle!“ Pak se dotčeně obrátil na Wolfa: „Tak poslechněte, všechny tyhle umouněnce jsem vyslýchal, a namouduši, jestli –“
Wolfe odsekl: „Tohle jsou moji svědci. Pan Tolman pospíchá k soudu. Upozornil jsem vás, že se vám to nebude líbit, ne snad? Poslužte si, ale nechte si to pro sebe.“ Otočil se k tomu studentovi. „Pane Whipple, vaši výpověď bychom si poslechli jako první. Opakujte tady pánům, co jste mi pověděl na dnešek v noci.“
Pettigrew pokročil vpřed s hrubým výrazem. „U nás v Západní Virgínii neříkáme negrům pane, a nepotřebujeme, aby nám sem někdo jezdil a učil nás –“
„Mlč, Same!“ Tolman se ozval rovněž příkře. „Ztrácíme čas. – Vy se jmenujete Whipple? Co děláte?“
„Ano, pane.“ Chlapec promluvil nevzrušeným tónem. „Dělám číšníka, Pan Servan mi v úterý v poledne určil službu v pavilónu Pocahontas.“
„Co máte co říct?“
Dopadlo to tak, že Tolman ten soud včas nestihl, poněvadž odjel z lázní Kanawha až po půl desáté. Dovědět se všechny podrobnosti obou výpovědí trvalo sice jenom čtvrt hodiny, ale potom se pustili dál, nebo přesněji řečeno zpátky, a probírali všechno pořád dokola. Tolman se při výslechu docela osvědčil, ale Pettigrew se tak vztekal, že nebyl skoro k ničemu. V jednom kuse mlel, ať se Whipple moc nevytahuje se svým vzděláním, že on, šerif, by ho jinak naučil. Tolman šerifa ustavičně krotil a sám si vedl při křížovém výslechu tak zdatně, že Wolfe, který beze spěchu dojídal snídani, dvakrát či třikrát projevil nepatrným pokynutím hlavy uznání Tolmanově obratnosti. Whipple se nedal vyvést ze svého klidného tónu, ale viděl jsem, že se při šerifových poznámkách o svém vzdělání a o lekcích, jaké by potřeboval, má co držet. Moulton začal nervózně, a vyplašeně, ale postupně nabyl své obvyklé uhlazenosti a stačilo

mu, aby se při odpovídání Tomanovi držel fakt, poněvadž Pettigrew se soustředil na Whippla.
Tolman konečné vyčerpal řetěz svých otázek. Podíval se na Wolfa s vyhrnutým obočím, pohlédl na šerifa, vrátil se očima k Moultonovi a zamyšleně svraštil čelo.
„Kde máte čepice, mládenci? Musíme vás vzít s sebou do Quinby," ozval se Pettigrew.
Wolfe byl okamžitě ve střehu. „To zase ne! Pamatujte na naše ujednání. Zůstanou tady a budou pokračovat ve své práci. Domluvil jsem to s panem Servanem."
„To mě čerta zajímá, i kdybyste se domluvil přímo s Ashleym. Půjdou do basy, dokud nebudou mít povoleno složit záruku."
Wolfe zúžil oči. „Pane Tomane?"
„No. dohodli jsme se, že na nich tu záruku můžeme žádat." „Jenže to bylo ve chvíli, kdy jste měl za to, že jde o osoby, u kterých se dá čekat, že se vzdálí z vaší pravomoci. Tihle lidé tu pracují, tak proč by se vzdalovali? Pan Moulton tu má manželku a děti. Pan Whipple studuje na universitě." Podíval se na šerifa. „Váš samolibý předpoklad, že umíte jednat s černochy, kdežto já ne, je impertinentní nesmysl. Vyslýchal jste ty lidi v úterý v noci jako představitel zákona, pověřený vyšetřováním zločinu, v čemž se pokládáte za odborníka, ale nepodařilo se vám zjistit vůbec nic. Nic dokonce nevzbudilo ani vaše podezření. V noci na dnešek jsem si s nimi promluvil já a odhalil jsem o tom zločinu svrchovaně důležitou informaci. Máte jistě dost inteligence, abyste chápal, jak dokonale jste se zdiskreditoval. Chcete snad, aby se o tom dověděl celý ten váš zatracený okres? Fuj!" Obrátil se k oběma zelenokabátníkům. „Vy teď běžte na svoje místa a dejte se do práce. Je vám ovšem jasné, že pan Tolman bude vaše svědectví potřebovat, a podřídíte se jeho oprávněným požadavkům. Když bude chtít, abyste složili kauci, zařídí to každý advokát. A teď běžte!"
Paul Whipple byl už na cestě ke dveřím. Moulton na chviličku zaváhal a podíval se na Tolmana, ale pak Whippla následoval. Vstal jsem a vyloudal jsem se, abych se přesvědčil, že za sebou zavřeli vnější dveře.
Když jsem se vrátil, Pettigrew se právě rozohňoval a házel slovy, jaká mu přinesla slina na jazyk, aby zdiskreditoval kmenové obyčeje i osobní návyky černých domorodců. Tolman se opíral zády o lenoch křesla s rukama vraženýma do kapes a Wolfe pečlivě sbíral drobečky a dával je na talíř od ovoce. Ani jeden z nich si šerifa nevšímal, až Pettigrew konečně dobublal. Wolfe vzhlédl. „Nuže, pane?"
Tolman přikývl. „No jo, nejspíš jste vyhrál. Zdá se, že říkají pravdu. Dokážou si vymyslet pěkné pohádky, když se jim zachce, ale tohle mi na jejich fantazii nevypadá." Jeho modré oči se maličko zúžily. „Musíme samozřejmé uvážit ještě jednu okolnost. Pokud vím, byl jste požádán, abyste Berina ospravedlnil, a taky jsem slyšel, že vám byla nabídnuta pěkná provize, abyste Berina získal za šéf kuchaře místo Laszia. Dověděl jsem se to od Claye Ashleyho, který to zase má od svého přítele Liggetta z hotelu Churchill. To přirozeně vyvolává otázku, jak daleko jste vy sám schopen zajít, abyste objevil důkaz na Berinovo ospravedlnění."
„Říkáte to delikátně." Wolfe se trochu usmál koutky úst. „Myslíte tím, jestli jsem schopen, abych ten důkaz zfalšoval. Nejsem ani tak stupidní, ani v tak zoufalé situaci, abych podplácel cizí lidi a naváděl je k vypovídání komplikovaných lží. Kromě toho by mi nestačilo podplatit dva lidi, musel bych jich podplatit čtrnáct. Ty výpovědi jsem tady v noci na dnešek získal za přítomnosti všech kuchařů a číšníků, kteří měli službu v pavilónu Pocahontas. Všechny si je můžete vyslechnout. Kdepak, pane; ty výpovědi jsou bona fide." Zdvihl ruku dlaní vzhůru. „Ale to konečně víte sám, pořádně jste jim sáhl na zoubek. A teď když jste měl tak naspěch, abyste se vrátil do Quinby a přišel včas k soudu –"
„Já vím," přisvědčil Tolman, ale nepohnul se. „Jsme teď s tou vraždou v pěkné kaši. Jestli ti negři mluví pravdu, a to nejspíš mluví, uvědomujete si, co to znamená? Mezi jiným taky to, že celá ta kuchařská parta je z obliga, až na toho Blanka, který říká, že byl ve svém pokoji. Jenže ten je tady cizí a jak by sakra přišel k uniformě lázní Kanawha? Jestli ho vynecháme, zbývá nám už jenom celý širý svět."
„Ano, je to pěkný problém," zamumlal Wolfe. „Chválabohu, že ho nemusím řešit já. Ale pokud jde o naše ujednání já svůj závazek splnil, ne? Uvedl jsem vinu pana Berina silně v pochybnost?"
Šerif si odfrkl. Tolman stručně přisvědčil. „Ano. Tím faktem, že ty omáčníky někdo zpřeházel. Ale kdo to sakra mohl udělat?"
„To nemůžu říct. Snad vrah, nebo možná sám pan Laszio, aby zesměšnil Berina." Wolfe pokrčil rameny. „Budete s tím mít pěknou práčičku. Propustíte Berina ještě dnes dopoledne?"
„Co můžu jinak dělat? Teď už ho držet nemůžu."
„Dobrá. Tak jestli vám to nevadí. když máte tak naspěch a já ještě nespal…"
„No jo." Tolman se však nepohnul. Zůstal sedět, pořád s rukama v kapsách, s nohama nataženýma před sebe, a špičkami střevíců opisoval ve vzduchu kroužky. „Zatracená patálie," prohlásil po chvíli mlčení. „Až na toho Blanka nemám kde začít. Popis, co nám dal ten negr, se může hodit skoro na každého. A je samozřejmě možné, že to udělal opravdu nějaký negr a načernil si obličej a vzal si černé rukavice, jenom aby nás svedl ze stopy, ale který negr tady kolem by zase měl důvod, aby Laszia zabil?" Znovu se odmlčel. Konečně se prudce napřímil. „Podívejte se. Nemrzí mě, že jste z toho Berina dostal, ať už jste to zamotal sebevíc. A dodržím všechny podmínky, na které jsem přistoupil, včetně toho, že vám nebudu dnes v noci bránit v odjezdu. Ale když už jste mi přihrál tohle svědectví, co víte ještě? Přiznávám, že jste machr a že jste mě v Berinově případě pěkně zkoupal a to ani nemluvím tady o šerifovi. Ale třeba můžete vyrukovat ještě s něčím podobným. Na co jste přišel ještě?"
„Vůbec na nic."
„Máte nějakou představu, koho to ti negři mohli v jídelně vidět?"
„Nemám."
„Myslíte si, že to udělal ten Francouz? Ten Blanc?"
„Nevím. Ale pochybuju o tom."
„Ta Číňanka, co byla venku na procházce myslíte si, že je do toho zapletená?"

„Ne.“
„Myslíte, že s tím mělo co dělat zapnutí toho rádia zrovna v tom okamžiku?“
„Určitě. Přehlušilo to Lasziův pád – a jeho výkřik, jestli náhodou vykřikl.“
„Ale bylo tedy rádio zapnuto záměrně – za tímhle účelem?“
„To nevím.“
Tolman se zamračil. „Když jsem měl Berina, nebo jsem si myslel, že ho mám, byl jsem přesvědčen, že to s tím rádiem byla náhoda nebo shoda okolností, které vrah jenom využil. Teď se ta otázka otevírá znovu.“ Naklonil se k Wolfovi. „O něco bych vás rád požádal. Neplatím zrovna za hlupáka, ale přiznávám se, že mám trochu málo zkušeností, kdežto vy jste nejenom starý mazák, ale uznávaně jeden z nejlepších detektivů. Nestydím se křičet o pomoc, když to potřebuj u. Zdá se, že příští krok bude důkladné posezení s Blankem, a rád bych vás měl u toho. Nebo ještě lip, vyřiďte to s ním sám a nechte mě u toho poslouchat. Uděláte mi to kvůli?“
„Ne, pane.“
Tolman se zarazil. „Nechcete?“
„Ne. Nechci o tom ani mluvit. Zatraceně, přijel jsem si sem odpočinout!“ Wolfe se zašklebil. „V pondělí v noci jsem se ve vlaku nevyspal. V úterý v noci jste mě do čtyř ráno zdržoval vy. V noci na dnešek mi závazek ospravedlnit pana Berina nedovolil lehnout si vůbec. Dnes večer mám proslovit důležitou přednášku ke společnosti vynikajících lidí, přednášku z jejich vlastního oboru. Potřebuju se osvěžit spánkem a tamhle mám postel. Pokud jde o váš pohovor s panem Blankem, připomínám vám, že jste slíbil propustit pana Berina okamžitě, jakmile vám dám k dispozici svůj důkaz.“
Jeho hlas i výraz vyjadřovaly nezvratné rozhodnutí. Šerif něco začal vrčet, ale mne odvolalo zaklepání na dveře. Vyšel jsem do předsíně a říkal jsem si, že ať je to kdokoli, kdo mi bude ještě chvíli upírat osvěžení spánkem, vrazím mu jednu do brady a nechám ho na místě ležet.
Což bych byl možná udělal Vukčičovi, ať byl sebevětší pořez, ale nikdy bych z pouhé ospalosti neuhodil ženu, a Vukčič přišel v doprovodu Constanzy Berinové. Otevřel jsem dveře dokořán a Constanza překročila práh. Vukčič se chystal přednést ústní žádost, ale ona se neobtěžovala žádnými zdvořilůstkami a rázovala si to rovnou dál.
Sáhl jsem po ní a minul jsem ji. „Tak počkat! Momentek! Máme společnost. Je tam váš přítel Barry Tolman.“
Otočila se ke mně jako na obrtlíku. „Kdo?“
„Slyšela jste. Tolman.“
Znovu se obrátila, otevřela dveře do Wolfova pokoje a vpadla dovnitř. Vukčič se na mne podíval, pokrčil rameny a vešel za ní. Následoval jsem je a v duchu jsem si říkal, že jestli budu potřebovat koště a lopatku na smetí, seženu je taky později.
Když ji Tolman uviděl, vyskočil do vztyku. Dvě vteřiny byl bílý, pak začal rozkošně růžovět a potom k ní vykročil.
„Slečno Berinová! Chválabohu –“
Ledová smršť ho přimrazila na místě, že zůstal s ústy dokořán. Constanza nepotřebovala použít žádných hlasových efektů, její výraz se obešel bez doprovodu. Když zmrazila Tolmana, obrátila se s jiným, ale prakticky stejně zničujícím pohledem na Nera Wolfa:
„A vy jste sliboval, že nám pomůžete! Že zařídíte, aby tatínka pustili!“ Takové pohrdání by si zasloužil leda nějaký podčerv. „A právě vy jste jim poradil podívat se na ten seznam – na ty omáčky! Myslel jste nejspíš, že se to nikdo nedoví –“
„Drahá slečno Berinová –“
„Jenže to ví už kdekdo! To vy jste proti němu navrhl ten důkaz! Takový důkaz! A nám, panu Servanovi, panu Vukčičovi a mně, jste předstíral do očí –“
Zachytil jsem Wolfův pohled a viděl jsem, že mi něco říká, ale neslyšel jsem ho. Vykročil jsem, chytil jsem ji za paži a otočil jsem ji. „Poslechněte, dejte mu přece příležitost –“
Škubala se, ale udržel jsem ji. Wolfe ostře prohlásil: „Je hysterická. Odveďte ji pryč!“
Cítil jsem, jak se jí paže uvolňuje, pustil jsem ji, a ona se otočila zpátky k Wolfovi.
„Nejsem hysterická,“ řekla mu klidně.
„Samozřejmě jste. Všechny ženské jsou. Vydrží v klidu, jenom aby se vzpamatovaly mezi jednotlivými výbuchy. Něco vám chci povědět. Budete poslouchat?“ Stála a jenom se na něho dívala.
Wolfe kývl hlavou. „Děkuju. Vysvětlím vám to, protože si nechci znepřátelit vašeho otce. Navrhl jsem, aby se ty seznamy porovnaly se správným seznamem, ale ve snu mě nenapadlo, že to skončí obviněním vašeho otce naopak, čekal jsem, že ho to pomůže ospravedlnit. Bohužel to dopadlo jinak, takže jsem musel odčinit, co jsem bezděčně způsobil. Jediný způsob, jak toho dosáhnout, bylo objevit jiný důkaz, který by prokázal jeho nevinu. To jsem taky udělal. Váš otec bude během hodiny na svobodě.“
Constanza na něho vykulila oči, zbělela skoro stejně jako Tolman, když prve uviděl ji, a pak se jí vrátila krev do tváří podobně jako jemu. Zakoktala se. „Ale – ale – tomu já nevěřím. Zrovna teď jsem tam byla – ale ani mě k němu nepustili –“
„Už tam jezdit nemusíte. Shledáte se s ním ještě dnes dopoledne tady. Slíbil jsem vám, panu Servanovi a panu Vukčičovi, že vašeho otce z toho směšného obvinění očistím, a to jsem splnil. Důkaz jsem dal k dispozici panu Tomanovi. Nerozumíte mi, co vám říkám?“
Zřejmě tomu právě začala rozumět a vyžádalo si to drastické vnitřní přizpůsobení. Oči se jí začaly sbíhat, od nozder ke koutkům úst jí vyvstaly úhlopříčné rýhy, pomalu se jí nakrabatily tváře a brada se jí roztřásla. Chystala se propuknout v pláč a zdálo se, že to bude stát za to. Takové půl minuty zřejmě doufala,, že se jí ten příval podaří zadržet, ale pak si náhle uvědomila, že to nepůjde. Otočila se a rozběhla se ke dveřím. Podařilo se jí otevřít a byla tatam. Do Tolmana jako když tím vjel elektrický proud. Nezdržoval se ani loučením, skočil ke dveřím, které nechala Constanza otevřené, a zmizel

taky.
Podívali jsme se s Vukčičem jeden na druhého. Wolfe si povzdechl.
Šerif se pohnul. „Neříkám, že nejste práskanej," protáhl na Wolfa, „to teda všecka čest, ale kdybych byl na místě Barryho Tolmana já, neodjel byste odtaď žádným půlnočním ani jiným vlakem, dokavaď by se nevyjasnilo pár podrobností."
Wolfe pokýval hlavou a zamumlal: „Dobrý den, pane."
Šerif vyšel a práskl za sebou dveřmi v předsíni tak prudce, až jsem nadskočil. Posadil jsem se a prohlásil jsem: „Mám už nervy jako žížaly na udici." Vukčič si sedl taky.
Wolfe se na něj podíval a zeptal se: „Copak, Marko? Snad bychom si taky mohli popřát dobrýtro. Přišel jsi kvůli tomu?"
„Ne." Vukčič si prohrábl kštici. „Připadlo mi víceméně, abych držel ochrannou ruku nad Berinovou dcerou, a když chtěla zajet do Quinby – tam je to okresní vězení – musel jsem ji tam dovézt. Nechtěli ji k němu pustit. Kdybych byl věděl, že jsi mezitím našel důkaz pro jeho ospravedlnění…" Oklepal se. „Mimochodem, co je to za důkaz? Jestli to není tajnost."
„Nevím, jestli to je tajnost, nebo ne. Mně už ten důkaz nepatří. Postoupil jsem ho úřadům, a teď je nejspíš na nich, aby rozhodly, jestli ho zveřejní. Ale řeknu ti něco, co není žádná tajnost: Nedostal jsem se na dnešek v noci do postele."
„Vůbec ne?"
„Ne."
Vukčič zamručel: „Nevypadáš nijak utahaně." Znovu si prohrábl prsty hřívu. „Poslechni, Nero. Rád bych se tě na něco zeptal. Včera v noci za tebou přišla Dina. Viď?"
„Přišla."
„Co ti chtěla? Jestli se totiž sluší, abys mi to pověděl."
„Jestli se to sluší, to si posuď sám. Řekla mi, že ona je mezi ženami něco extra, a ty že si podle jejího názoru myslíš, že tě podezírám ze zabití Laszia." Wolfe se ušklíbl. „A poplácala mě po rameni."
„Je to ženská bláznivá," vyhrkl Vukčič vztekle.
„Nejspíš. Ale hodně nebezpečně bláznivá. Díra v ledu samozřejmě hrozí jen tomu, kdo jde bruslit. Mně do toho nic není, Marko, začal jsi s tím sám."
„Já vím, že začal. Co ji to sakra napadlo? Proč bych si myslel, že mě podezíráš z vraždy na Lasziovi?"
„Tys jí nic takového neřekl?"
„Ne. Ona snad říkala, že ano?"
Wolfe zavrtěl hlavou. „Nešla rovnou silnicí, ale oklikami. Ale umínila se mi, žes jí řekl o mých otázkách na to rádio a vyzváni k tanci."
Vukčič ponuře pokýval hlavou a odmlčel se. Nakonec se oklepal. „Ano, měl jsem s ní rozhovor. Dva rozhovory. Je bezpochyby nebezpečná. Dostává… musíš si uvědomit, že byla pět let mou ženou. A včera jsem ji měl znovu blízko sebe. Držel jsem ji v náručí. To nejsou žádné její triky, všechny její triky jsem dávno prokoukl, jde prostě o to, jaká je. Ty to nemůžeš pochopit, Nero, ani pocítit, na tebe by to nepůsobilo, protože ses ohradil barikádou. Jak říkáš, díra v ledu je nebezpečná jen pro toho, kdo jde bruslit. Ale na čem sakra v životě záleží, když se má člověk bát sáhnout po –"
„Marko!" okřikl ho nerudně Wolfe. „Kolikrát jsem ti říkal, že tohle je tvůj nejhorší zlozvyk. Když se musíš hádat sám se sebou, vyřiď si to v duchu a netvař se, že přesvědčuješ mne, a nepokřikuj na mne banality. Sám víš dobře, na čem v životě záleží, na lidskosti, a k té patří i přiměřené a inteligentní ovládání choutek, které máme společné se psy. Člověk nehltá zdechliny a nevyje od večera do rána na měsíc; živí se dobře připravenou stravou v rozumně uvážených dávkách, když ji může dostat; a ve svých vášních se řídí moudrým vědomím, co je mu prospěšné."
Vukčič vstal. Zaškaredil se a zavrčel na svého starého přítele: „Tak já teda vyju, co?" „Vyješ, a dobře to víš." „Tak odpusť… Mockrát mi to odpusť!" Otočil se na patě a vyrazil z pokoje.
Vstal jsem a přistoupil jsem k oknu, abych narovnal záclonu, kterou průvan z otevřených dveří strhl ven. V hustém křoví zrovna před oknem zpíval nějaký pták, kterého jsem vyplašil. Vrátil jsem se a postavil jsem se před Wolfa. Měl zavřené oči, a když jsem ho tak upřeně pozoroval, jeho masivní hruď se zvedla hlubokým povzdechem a zase klesla.
Zívl jsem si a prohlásil jsem: „Aspoň zaplaťpánbůh, že se všichni rychle odporoučeli. Táhne na desátou a vy se potřebujete vyspat, abych už nemluvil o sobě."
Otevřel oči. „Archie, mám Marka Vukčiče rád. Chytávali jsme spolu v horách vážky. Uvědomujete si, že ten blázen chce nechat toho blázna, aby si z něho zase dělala blázny?"
Zívl jsem. „Poslouchejte se, jak mluvíte. Kdybych řekl takovou větu já, pošlete mě za dveře. Nejste ve formě. Povídám vám, že se oba potřebujeme vyspat. Myslel jste to vážně, když jste Tomanovi řekl, že pokud jde o tuhle vraždu, tak už nehrajete?"
„Rozhodně. Pan Berin je na svobodě. Nemáme už na věci žádný zájem. Dnes v noci odjíždíme."
„Výborně. Tak si už proboha pojďme lehnout!"
Zavřel oči a znovu se povzdechl. Zdálo se, že si chce ještě chvíli posedět a lámat si hlavu Vukčičem, s čímž jsem mu nemohl nijak pomoct, a tak jsem se obrátil k odchodu, zamýšleje nejen vyvěsit za dveře varování NERUŠIT, ale dát jasné instrukce i zelenokabátníkovi v hlavní hale. Ale právě v okamžiku, kdy jsem sahal po knoflíku kliky, mě jeho hlas zastavil.
„Archie. Vy jste se vyspal víc než já. Zrovna jsem měl na jazyku, že jsme se od příjezdu sem nedostali k tomu, abychom si prošli tu mou řeč. Chci si ji zopakovat aspoň dvakrát. Víte, ve kterém je zavazadle? Vytáhněte ji laskavě."
Kdybychom byli v New Yorku, byl bych dal okamžitě výpověď.

13

V deset hodin jsem seděl na židli u otevřeného okna a zíval jsem, s očima zahleděnýma do strojopisu, který jsem vlastnoručně zhotovil. Propracovali jsme se zatím na stránku 9.
Wolfe seděl v posteli, tváří ke mně, záda měl podložená čtyřmi polštáři a stavěl na odiv půl hektaru žlutého hedvábného pyžama. Na nočním stolku vedle stály dvě prázdné láhve od piva a prázdná sklenice. Zdálo se, že se upřeně mračí na moje ponožky, když pokračoval v odříkávání:
„… ale nepopsatelná chuť nejjemnější georgijské šunky, její kvalita, která ji podle mého názoru rozhodně staví nad nejlepší šunku evropskou, nevyplývá vůbec ze zpracování masa po porážce. Odborná znalost a bedlivá péče při uzení jsou zajisté podstatné, ale s nimi se v takové Čenstochové nebo ve Vestfálsku setkáme dokonce ještě častěji než v Georgii. Poláci i Vestfálci mají k dispozici právě tak prasata jako odborné znalosti i fortel, ale nemají burské oříšky.“
Odmlčel se, aby se vysmrkal. Já si poposedl. Pak se znovu ujal slova. „Šunka z prasete, které je vykrmeno z padesáti až sedmdesáti procent burskými oříšky, je neuvěřitelně lahodná a delikátně šťavnatá, a jestliže je správně vyuzena, správně uskladněna a správně uvařena, předčí každou jinou šunku na světě. Uvádím to jako příklad jednoho ze zdrojů amerických přínosů, o nichž tu mluvím, a jako další doklad toho, že americké příspěvky k čestné listině vynikajících pokrmů se zdaleka neomezují na plody, které se najdou zralé na stromě, takže je stačí jenom utrhnout. Indiáni jedli krocany i brambory dřív, než do Ameriky přišli běloši, ale nejedli prasata krmená burskými oříšky. Zmíněná nezapomenutelná šunka není dar přírody, je produktem vynálezcovy iniciativy, experimentátorovy vytrvalosti a znalcovy vyběravosti. Podobných výsledků bylo dosaženo krmením mladých kuřat borůvkami, které začíná zpravidla –“
„Počkat! Ne kuřat, ale drůbeže.“ „Kuřata jsou drůbež.“ „Řekl jste mi, abych vás zarazil.“ „Ale ne, abyste se se mnou hádal.“ „Hádat jste se začal vy, ne já.“
Vztáhl proti mně dlaň. „Pojďme dál… Které začíná zpravidla v prvním týdnu jejich věku. Chuť čtyřměsíčního kohoutka, navyklého od útlého mládí zobat velká množství borůvek, a připraveného na houbách, estragonu a bílém víně, nebo, chcete-li přidat další americkou specialitu, použitého k přípravě kuřecí a kukuřičné paštiky s cibulkou, petrželkou a s vejci, chuť takového kohoutka je nejen výrazná, ale přímo jedinečná a patří rozhodně do labužnické kuchyně. Tohle dokonce ilustruje moji tezi lépe než příklad se šunkou. Evropané totiž nemohli krmit prasata burskými oříšky, poněvadž burské oříšky neměli. Jenomže kuřata – kuřata, Archie?“ „Drůbež.“
„Na tom nezáleží. Kuřata i borůvky měli, ale nikoho za celá století nenapadlo obojí spojit a oblažit nás výsledkem. Je to další doklad vynalézavosti –“
„Moment, počkat! Vynechal jste celý odstavec. ‚Namítnete možná –“
„No dobrá. Nemůžete sedět zticha? Pořád vržete tou židlí. Namítnete možná, že tohle všechno nepatří do diskuse o vaření, ale doufám, že po další úvaze uznáte, že to tam patří. Vatel měl svůj vlastní statek a osobně dohlížel na způsob hospodaření. Escoffier odmítal drůbež z jistého okresu, ať byla sebevzrostlejší a sebevykrmenější, kvůli minerálům obsaženým v tamější pitné vodě. Brillat-Savarin složil mnoho poklon…“
Byl jsem na nohou. Při sezení mě brnělo v pažích i v nohách a nemohl jsem vydržet sedět zticha. S očima na strojopise jsem došel ke stolu, chopil jsem se karafy, nalil jsem si sklenici vody a napil jsem se. Wolfe pokračoval v jednotvárném odříkávání textu. Rozhodí jsem se, že si už nesednu, zůstal jsem stát uprostřed pokoje a rozháněl jsem mravenčí stahování a uvolňování nožních svalů.
Nevím, co mě to vlastně najednou vyburcovalo. Vidět jsem nic nemohl, protože jsem byl zahleděný do strojopisu a otevřené okno jsem měl po levici, aspoň čtyři metry daleko a v pravém úhlu ke směru svého pohledu. Nezdá se mi taky, že jsem něco zaslechl. Něco mě přinutilo prudce otočit hlavu, ale i potom jsem zahlédl jenom nějaký pohyb v křoví za oknem, takže vlastně nemám nejmenší tušení, proč jsem najednou hodil strojopisem. Ale hodil jsem jím, mrštil jsem jím přímo do okna. Zároveň vyšla střelná rána, pořádně hlasitá. Současně vnikl oknem dým a pach strefného prachu, strojopis se zatřepetal a spadl na podlahu a za mnou se ozval Wolfův hlas:
„Podívejte, Archie!“
Podíval jsem se a viděl jsem, že mu stéká po tváři krev. Na okamžik jsem strnul. Můj první popud byl vyskočit oknem a chytit toho parch… toho ostrostřelce a osobně si to s ním vyřídit. Wolfe nebyl mrtev, pořád ještě seděl. Ale krev se z něho jen lila. Přiskočil jsem k jeho posteli.
Měl pevně stisknuté rty, ale otevřel je, aby se mě zeptal: „Kam jsem to dostal? Do lebky?“ Otřásl se. „Do mozku?“
„Ne, sakra.“ Ohledal jsem ránu a samou úlevou mi až přeskočil hlas. „Kde by se tady vzal mozek? Dejte tu ruku pryč a seďte tiše. Počkejte, až přinesu ručník.“ Hnal jsem se do koupelny a zpátky, jeden ručník jsem mu omotal kolem krku a druhým jsem osušoval krev. „Lícní kosti se to myslím vůbec nedotklo, jenom to proletělo kůží a masem. Je vám mdlo?“
„Ne. Přineste mi zrcátko na holení.“
„Počkejte, až –“
„Přineste mi zrcátko!“
„Proboha! Přidržte si ten ručník!“ Znovu jsem skočil do koupelny pro zrcátko, podal jsem mu je a vrhl jsem se k telefonu. Dívčí hlas mi líbezné popřál dobré ráno.
„Jo. Náramný ráno. Máte tady někde doktora?… Ne, počkejte, nechci s ním mluvit, pošlete ho okamžitě sem, do apartmá číslo 60 v pavilónu Upshur, je tu postřelený člověk. Říkám postřelený, tak dupněte na plyn, pošlete sem doktora a toho vašeho detektiva, Odella, a nějakého policajta, jestli se tam někde potlouká, a láhev brandy. Jasné?… Výborně, to jste zázrak.“
Vrátil jsem se k Wolfovi. Kdykoli se teď chci zasmát, stačí mi vzpomenout si, jak se tenkrát tvářil. Jednou rukou si přidržoval ručník kolem krku, druhou zdvihal zrcátko a mračil se do něho s nepopsatelným rozhořčením a znechucením. Viděl jsem, že svírá pevně rty, aby se mu nedostala krev do úst, vyhledal jsem pár jeho kapesníků a pustil jsem se do dalšího osušování.

Zdvihl trochu levé rameno a zase je spustil. „Krev mi natekla za krk.“ Zahýbal čelistí nahoru a dolů i ze strany na stranu, „Při tomhle necítím nic.“ Odložil zrcátko na postel. „Nemůžete zastavit to zatracené krvácení? Pozor, tolik zas netlačte! Co je to tamhle na zemi?“
„Vaše řeč. Myslím, že ji provrtala kulka, ale to bude v pořádku. Musíte se natáhnout a obrátit na pravý bok. Teď se sakra nehádejte, tak, počkejte, až dám pryč ty polštáře.“
Dostal jsem ho do vodorovné polohy s hlavou podloženou dvěma poduškami, zašel jsem do koupelny pro ručník namočený ve studené vodě a přiložil jsem mu obklad. Měl zavřené oči. Zrovna jsem se k němu vracel s dalším namočeným ručníkem, když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře.
Doktor, plešatý, obrejlený skrček, nesl v ruce vak s instrumenty a přivedl si ošetřovatelku. Když jsem je uváděl dál, rozlehly se halou něčí rychlé kroky a i toho návštěvníka jsem pustil dál, jakmile jsem v něm poznal Claye Ashleyho, ředitele lázní Kanawha. Začal na mě prskat: „Kdo to, jak to, kde je, co je…“ Řekl jsem mu, aby si to schoval na pozdější dobu, a šel jsem za doktorem a ošetřovatelkou dovnitř.
Plešatý doktůrek nebyl ve svém oboru žádný nekňuba. Sestra mu přitáhla židli pro vak a otevřela jej a já přistrčil k posteli stůl, zatímco doktor se skláněl nad Wolfem a na nic se mě neptal. Wolfe se začal otáčet, ale dostal příkaz, aby ležel zticha.
Wolfe zaprotestoval: „Zatraceně, musím vám vidět do obličeje!
„Proč? Chcete se přesvědčit, jestli jsem při smyslech? To jsem. Klidně držte.“
Clay Ashley se mi ozval po boku: „Co to má k čertu znamenat? Říkáte, že po něm střelili? Co se vlastně stalo?“
Doktor ho autoritativně umlčel, aniž se obrátil: „Ticho tam, dokud se nepřesvědčím, jak to vypadá.“
Ozvalo se další hlasité zaklepání. Vyšel jsem do předsíně ke dveřím a Ashley mě následoval. Byl to přítel Odell s párkem státních poldů a za nimi zelenokabátník z hlavní haly. Ashley zelenokabátníkovi přikázal:
„Zmizte odsud, a jazyk za zuby!“
„Jenom jsem vám chtěl říct, pane, že jsem slyšel nějaký výstřel, a dva hosti se ptali –“
„Řekněte jim, že o tom nic nevíte. Že to byl výfuk. Rozumíte?“
„Ano, pane.“
Zavedl jsem celý kvartet do svého pokoje. Ashleyho jsem ignoroval, poněvadž o něm Wolfe řekl, že je to buržoa, a oslovil jsem policajty:
„Nero Wolfe seděl v posteli a opakoval si řeč, kterou má proslovit dnes večer, a já stál čtyři metry od otevřeného okna a sledoval jeho text, abych mu napovídal. Něco venku upoutalo mou pozornost, nevím, jestli nějaký šramot nebo pohyb, podíval jsem se z okna, zahlédl jsem, jak se v křoví pohnula větev, nic víc jsem si v tom okamžiku neuvědomil, a hodil jsem do okna ten strojopis. Zároveň se venku ozval výstřel, Wolfe mě zavolal, já uviděl, že mu krvácí tvář a šel jsem se mu na ni podívat. Pak jsem zatelefonoval do hotelu a začal jsem utírat krev, dokud nepřišel doktor, těsně předtím, než jste se objevili vy.“
Jeden z policajtů vytáhl notes. „Jak se jmenujete?“
„Archie Goodwin.“
Zapsal si to. „Viděl jste někoho v tom křoví?“
„Ne. Jestli mi dovolíte poznámku, od výstřelu neuplynulo ještě ani deset minut. Řekl jsem vám všechno, co vím. Kdybyste s těmi otázkami, počkali a podívali se ven, zachytili byste možná čerstvou stopu.“
„Chci mluvit s Wolfem.“
„A zeptat se ho, jestli jsem po něm nestřelil já? Tak já teda ne. Dokonce vím, kdo po něm střelil. Ten člověk, co v úterý večer v pavilónu Pocahontas probodl Laszia. Jak se jmenuje, nevím, ale byl to on. Nemáte chuť toho vraha chytit, vy dva? Běžte za ním, dokud se vám ta stopa nevypaří!“
„Jak víte, že to byl vrah Laszia?“
„Protože Wolfe začal hrabat moc blízko u jeho nory a vrahovi se to nelíbilo. Spousta lidí by ráda viděla Nera Wolfa po smrti, ale ne v tomhle kraji.“
‚Je Wolfe při vědomí?“
„Jistěže. Tady naproti, přes předsíň.“
„Jdeme, Bille!“
Vykročili vpřed, já s Ashleym za nimi a Odell nás následoval. Ve Wolfově pokoji zabrala ošetřovatelka půl stolu obvazy a instrumenty a šňůra elektrického sterilizátoru byla zasunutá do zástrčky. Wolfe ležel na pravém boku, zády k nám, a doktor se nad ním skláněl s plnýma rukama práce.
„Tak co, doktore?“
„Kdo –“ Doktor po nás pootočil hlavu. „A, to jste vy, mládenci. Jenom povrchové škrábnutí v horní části tváře. Ale musím to sešít.“
Wolfův hlas se zeptal: „Kdo je to?“
„Nemluvte. Státní policie.“
„Archie? Jste tady, Archie?“
„Přímo na místě, šéfe.“ Pokročil jsem k němu. „Poldové chtějí vědět, jestli jsem po vás nestřelil já.“
„To se jim podobá. Vyhoďte je odsud. Vyhoďte všechny a zůstaňte tady jen vy s doktorem. Nemám náladu na společnost.“
Jeden z policajtů se ozval: „Chceme se vás zeptat, pane Wolfe –“
„Nemám, ‚co bych vám pověděl, leda že po mně někdo střelil oknem. Neřekl vám to už pan Goodwin? Myslíte, že toho střelce dokážete chytit? Zkuste to!“
Clay Ashley popuzeně namítl: „Takhle se chovat nemůžete, Wolfe. K celé téhle sakramentské patálii došlo jenom proto,

že jsem dovolil, aby se tu sešli lidé, kteří nepatří k mé klientele. Zdaleka ne. Zdá se mi –“
„Tohohle pána poznávám.“ Wolfe začal otáčet hlavu, ale doktor ho pevně přidržel. „Pan Ashley. Jeho klientela! Fuj! Vyhoďte ho taky! Vyhoďte všechny! Slyšíte, Archie?“
Doktor rozhodně prohlásil: „To stačí. Když mluví, začíná mu rána krvácet.“
„Tak plavte!“ vybídl jsem policajty. „Už vám utekl dost daleko, takže vám nehrozí nebezpečí.“ A Ashleyho: „Vy taky! Pozdravujte ode mne svou klientelu. Šup!“
Odell se držel vzadu u dveří, a tak byl první venku. Ashley a policajti v patách za ním. Vyšel jsem s nimi a prošli jsme předsíní do veřejné haly. Tam jsem zastavil jednoho z poldů, přidržel jsem si ho za cíp blůzy, a když si toho všiml jeho kompaňon, zdržel se taky, zatímco Ashley a Odell pokračovali v chůzi. Ashley rozzuřeně pochodoval napřed a Odell klusal v zadním voji.
„Poslechněte,“ řekl jsem poldovi. „Ten můj první návrh, abyste sebou mrskli, se vám nelíbil. Zkusím to ještě jednou. Ten chlap, co probodl Laszia a střelil po Wolfovi, se má nějak čile k světu. Třeba si vzal do hlavy, že se ještě trochu pocvičí do stejného terče. Je pěkný dubnový den, takže Wolfe nebude chtít zavřít okna a zatáhnout záclony, a mě ať vezme čert, jestli se mi tam chce prosedět celý den a hlídat to křoví. Přijeli jsme do vašeho státu živí a stejně živí bychom odsud chtěli dnes po půlnoci v 0.40 odjet. Co byste říkali tomu, kdybyste tam postavili stráž, která by dohlídla na ta okna a na to křoví zezadu? Je tam poblíž pěkná lavička, hned u potůčku.“
„Děkujeme za radu.“ Znělo to sarkasticky. „Nechtěl byste, aby za vámi přijel z Charlestonu plukovník a poslechl si vaše instrukce?“
Mávl jsem rukou. „Jsem rozčilený. Nevyspal jsem se a postřelili mi šéfa, div mu nevyrazili mozek. Divím se, že jsem ještě vůbec tak zdvořilý. Bylo by opravdu příjemné vědět, že ta okna jsou pod dohledem. Zařídíte to?“
„Jo. Podám telefonicky hlášení a pošlu sem dva muže.“ Změřil si mě pohledem. „Neviděl jste toho náhodou víc, než mi říkáte? He?“
Ujistil jsem ho, že neviděl, načež se otočil a odešel i se svým kompaňonem.
Ve Wolfově pokoji pokračovalo ošetřování rány. Stál jsem chvíli v nohách postele a přihlížel jsem, a když jsem se pak odvrátil, padl mi pohled na strojopis, dosud ležící na podlaze. Sebral jsem jej a prozkoumal. Namouduši, kulka projela naskrz a vyrvala jednu kovovou svorku, která držela listy pohromadě. Uhladil jsem strojopis, odhodil jej na psací stolek a vrátil jsem se na své místo v nohách postele.
Doktor byl trochu pomalý, ale schopný a důkladný. Začal ránu sešívat a Wolfe, který ležel se zavřenýma očima, mi šeptem sdělil, že odmítl místní umrtvení. Ruku na pokrývce měl zaťatou v pěst a pokaždé, když jehla projela masem, si hekl. Po několika stezích se zeptal: „Vadí vám to moje hekání?“ Doktor mu odpověděl, že nevadí, a hekání se pak ozývalo hlasitěji. Jakmile byla rána zašita, řekl mi doktor při obvazování, že rána je sice povrchová, ale bude dost bolestivá, takže pacient má odpočívat a nikdo ho nemá rušit. Doktor ho obváže tak, aby ránu až do New Yorku nebylo třeba převazovat. Pacient trvá na tom, že večer musí pronést řeč, a nedá si to vymluvit, a jestliže následkem takové nadměrné svalové námahy dojde ke krvácení, bude nutné doktora zavolat. Jinak je záhodno, aby pacient až do večeře zůstal v posteli.
Doktor skončil. Ošetřovatelka mu pomohla sebrat propriety i odpad, včetně zakrvácených ručníků. Nabídla se, že Wolfovi pomůže převléknout se z umazaného kabátu pyžama do čistého, ale odmítl to. Vytáhl jsem roličku bankovek na vydání, ale doktor řekl, že se to připíše k hotelovému účtu, potom obešel postel, aby Wolfa viděl tváří v tvář, a uštědřil mu ještě pár připomínek na rozloučenou.
Doprovodil jsem je až do hlavní haly, abych tam řekl zelenokabátníkovi, že v apartmá číslo 60 nejsou žádoucí žádné návštěvy. Po návratu do Wolfova pokoje jsem pacienta zastihl dosud ležícího na pravém boku a se zavřenýma očima. Zamířil jsem k telefonu. „Haló, centrála? Poslyšte, doktor říká, že pan Wolfe musí mít ticho a klid. Zařídila byste laskavě, aby jeho telefon nezvonil? To je jedno, kdo – „Archie! Zrušte to!“
Řekl jsem do mluvítka: „Okamžik Ano, pane?“ Wolfe se nepohnul, ale opakoval: „Zrušte ten příkaz o telefonu.“
„Ale vy – „Zrušte ho.“
Řekl jsem centrále, aby tedy zachovala status quo ante, zavěsil jsem a přistoupil jsem k pacientovi: „Promiňte. Ani za nic se nechci plést do vašich osobních záležitostí. Jestli chcete, aby vám tady ten telefon vyzváněl –“
„Nechci to.“ Otevřel oči. „Ale bez spojení se světem máme svázané ruce. Říkáte, že kulka proletěla mou řečí? Ukažte mi ji, prosím vás.“
Požádal o to takovým tónem, že jsem vzal strojopis z psacího stolku a podal mu ho bez námitek. Zamračeně jím zalistoval, a když uviděl rozsah škody, zakabonil se ještě víc. Pak mi strojopis vrátil. „Doufám, že to dokážete rozluštit. Proč jste tím vlastně hodil?“
„Protože jsem to držel v ruce. Kdyby to bylo tu kulku neodvrátilo, mohla vás trefit naplno – nebo vás taky úplně minout, to připouštím. Podle toho, jak dobrý je to střelec.“
„Nejspíš. Ten člověk je hňup. Už jsem si z toho případu umyl ruce. Měl ohromnou příležitost uniknout odhalení, ale teď je s ním konec. Dostaneme ho.“
„Ach! To dostaneme.“
„Rozhodně. Bůh je mi svědkem, že mám velikou trpělivost, ale nemám rád, když se do mne někdo strefuje ze střelných zbraní. Zatímco mě obvazovali, uvažoval jsem o různých pravděpodobnostech, a máme zatraceně málo času, abychom něco podnikli. Podejte mi to zrcátko. Je na mě nejspíš pohled!“
„Vyštafírovali vás pěkně.“ Podal jsem mu zrcátko a on se v něm prohlížel se sevřenými rty. „Pokud jde o chycení toho ptáčka, jsem pro, ale podle toho, jak vypadáte a co říkal doktor –“
„Nedá se nic dělat. Zavřete okna a stáhněte rolety.“
„Bude tady ponuro. Řekl jsem policajtům, aby venku postavili stráž –“

„Udělejte laskavě, co vám říkám. Na stráže není žádné spolehnutí. Kromě toho bych se na to okno pořád musel dívat a nechci, aby něco rušilo můj duševní proces. Ne, stáhněte to až dolů, světla tu bude dost. Tak je to lepší. Ty druhé taky. Správně. Teď mi přineste prádlo, čistou košili a župan ze skříně…“
„Máte zůstat v posteli.“
„Nesmysl. Když člověk leží, hrne se mu do hlavy víc krve, než když sedí. Kdyby sem někdo přišel, nebudu sice s tímhle zatraceným hrbolem toho obvazu vypadat nijak reprezentativně, ale nemusím aspoň urážet slušnost. Přineste mi to prádlo!“
Sháněl jsem jednotlivé kusy oděvu, zatímco přesunoval svou hmotu, nejdřív do sedu na kraji postele a pak do stoje na nohou, přičemž ustavičně hekal. Znechuceně se zamračil na zakrvácený kabát pyžama, z něhož se právě vysvlékl, a já mu přines! čisté ručníky, mokré i suché. Jak operace pokračovala, instruoval mě o podrobnostech dalšího programu.
„Zatím nemůžeme dělat nic jiného než zkusit štěstí s různými možnostmi, dokud nezjistíme nějaký fakt, který se dá vyložit jenom jedním způsobem. Protiví se mi alternativy, ale prozatím nemáme jiné východisko. ‚Víte, jak se člověk načerní spáleným korkem? – Tak to můžete zkusit. Sežeňte nějaké zátky – můžeme je nejspíš opálit zápalkami a livrej lázní Kanawha, střední velikosti, i s čepicí. Ale především musíme zatelefonovat do New Yorku. – Ne, tyhle ponožky ne, černé, třeba se mi už nebude chtít převlékat si je před večeří. Musíme si najít čas, abychom dokončili tu řeč. – Předpokládám, že znáte čísla Saula Panzera a inspektora Cramera. Ale pro případ, že ten svůj fakt zjistíme od nich, bylo by nežádoucí, aby se ten darebák dověděl, že jsme se jich na to ptali. Tomu musíme zabránit…“

14

Můj přítel Odell stál vedle sloupu v hotelové hale s obrovským palmovým listem nad hlavou a hleděl na mne s pochybovačným leskem v očích, což jsem si nezasloužil.
„Nechci si sjednat ani tajné rande,“ argumentoval jsem, „ani vám tady čenichat. Pověděl jsem vám už na rovinu, že prostě chci zajistit, aby jistý soukromý telefonický rozhovor zůstal soukromý. Nedělám to z podezíravosti, ale prostě z opatrnosti. A jestli říkáte, že se musíte poradit s ředitelem, co jste to sakra za domácího tajného, když nemáte volnou ruku ani ve svém vlastním revíru? Můžete jít se mnou, zůstat se mnou, a když si začnu s něčím, co se vám nebude líbit, můžete po mně házet kamením. Což mi připomíná, že ty vaše lázně Kanawha mají pro hosty dost nezdravé klima. Když člověka nebací kámen, složí ho kulka.
Co?“
Pochybnost mu z tváře nevymizela, ale vykročil. „Oukej. Až budu někomu příště vypravovat anekdoty, tak jenom o malém Mórickovi. Tak pojď, Vikingu!“
Vedl mě halou a kolem zdviží hezky daleko od úzké postranní chodby. Bylo tam plno dveří zasklených mléčným sklem. Odell jedny z nich po pravé straně otevřel a pokynul mi, abych vstoupil. Octl jsem se v malé místnosti, jejíž veškeré zařízení se skládalo ze zapoj ovací desky, táhnoucí se po celé délce místnosti, takových pěti metrů, potom ze šesti dívčin v jedné řadě, zády k nám, a ze šesti židlí s rovnými lenochy, které ty dívčiny obývaly. Odell přistoupil k jedné z nich na konci řady, chvíli s ní pohovořil a pak mi ukázal palcem na třetí dívčinu od kraje. Její krk vypadal zezadu trochu hubený, ale když se k nám otočila, měla hladkou bílou pleť a modré oči plné příslibů. Odell jí něco řekl, ona přikývla a já se ujal slova:
„Zrovna jsem vymyslel novou metodu, jak telefonovat. Pan Wolfe z apartmá číslo 60 v pavilónu Upshur chce volat New York a já tady zůstanu a budu sledovat, jak ho spojujete.“
„V čísle 60? To je ten postřelený?
„To je.“
„A to jste vy, co mi řekl, že jsem zázrak.“
„To jsem. A teď jsem si to přišel zkontrolovat. Kdybyste zavolala –“
„Promiňte.“ Obrátila se k desce, chvíli mluvila a poslouchala a manipulovala s kolíčky. Když skončila, pokračoval jsem:
„Zavolejte New York, číslo Liberty 23306 a dejte hovor do apartmá číslo 60.“
Usmála se. „Osobně řízené telefony, co?“
„Správně. Už dávno jsem nezažil takovou legraci.“
Pustila se do toho. Uvědomil jsem si nějakou činnost po svém boku a postřehl jsem, že Odell vytáhl notes a tužku a něco si zapisuje. Natáhl jsem krk, abych se mu na škrabanici mrkl, a potom jsem mu přátelsky řekl: „Mám rád lidi, co ovládají svoje řemeslo tak jako vy. Abych vám propodruhé ušetřil námahu s posloucháním, budu volat ještě Spring 73100. Newyorské policejní ředitelství.“
„Že mockrát děkuju. Vo co Wolfovi kráčí, volá vo pomoc, poněvadž ho něco kapku škráblo?“
Případně jsem odpověděl, ale myslel jsem na něco jiného, protože jsem pozoroval telefonistku při práci. Zapojovací deska byla starého typu, takže se dalo snadno zjistit, kdyby rozhovor poslouchala. Její ruce byly všude, zasunovaly a vytahovaly kolíčky, a neuběhlo snad ani pět minut, když jsem ji slyšel hlásit: „Pan Wolfe? Máte tady ten New York. Mluvte prosím.“ Letmo se na mne zazubila. „Komu jste myslel, že to prozradím? Tady panu Odellovi?“
Odpověděl jsem taky zazubením. „Tím si nelámejte hlavičku. Buď hodné, milé dítě –“
„A uvidíš, kdo bude nosit diamanty. To znám. Slyšel jste tuhletu – promiňte.“
Odell se mnou zůstal až do konce. Musel čekat dlouho, protože Wolfův rozhovor se Saulem Panzerem trval dobrou čtvrthodinu a druhý rozhovor, s inspektorem Cramerem jestli ho skutečně dostal na drát skoro stejně dlouho. Když skončil a kolíčky byly vytaženy, považoval jsem za společenskou zdvořilost zeptat se dívčiny, jestli má radši podlouhlé diamanty nebo kulaté, a ona mi odpověděla, že by radši dostala výtisk bible, poněvadž většina jejích výtisků je už ošoupaná, jak je v jednom kuse čte. Zatvářil jsem se, jako bych ji chtěl pohladit po hlavičce, ona mi uhnula a Odell mě vytáhl za rukáv pryč.

Rozloučil jsem se s ním v hale s poděkováním a s ujištěním, že jsem nezapomněl na jeho aspirace dostat se do hotelu Churchill a že to pan Wolfe u pana Liggetta vysonduje při nejbližší příležitosti.
O minutu později se ta příležitost naskytla mně, ale byl jsem příliš zaměstnaný, abych jí využil. Cesta z hlavního vchodu ve směru, mé další pochůzky mě vedla kolem stupínku, z něhož se nasedalo na koně, a pár koní se potloukalo kolem, s jezdci i bez jezdců, v doprovodu zelenokabátnických podkoní. Rád se dívám na koně ze vzdálenosti aspoň tří metrů, takže jsem cestou kolem nich zpomalil. Právě tam jsem uviděl Liggetta v patřičném kostýmu, který si podle všeho vypůjčil, jak sesedá s velkého hnědáka. Zpomalil jsem i proto, poněvadž jsem doufal, že uvidím zase nějakého podupaného hosta, ale k žádnému podupání nedošlo. Ne že bych něco měl proti hostům jakožto takovým; to se jenom projevily moje přirozené city k lidem, kteří si platí dvacet babek denně za pokoj, aby se v něm mohli vyspat, a vždycky vypadají buď zatraceně ulízaně, nebo jako by se narodili s bolením břicha. Vím jenom, že kdybych byl kůň…
Jenomže jsem měl na starosti svoje posílky. Wolfe byl v pokoji sám už přes půl hodiny, a třebaže jsem zelenokabátníkovi přísně nařídil, aby do apartmá číslo 60 nikoho nepouštěl, pod žádnou záminkou, a třebaže dveře byly zamčené, nijak zvlášť se mi ta situace nelíbila. Vzal jsem to tedy ostrým tempem k pavilónu Pocahontas. Poblíž vchodu jsem potkal Lisettu Puttiovou a Vallenka s tenisovými raketami a na verandě pletla mamá Mondorová. Na příjezdovce seděl v autě jeden státní polda s nějakým krobiánem v civilu a kouřili cigarety. V obou salónech bylo prázdno, ale v kuchyni vládlo velké hemžení kuchaři i pomocníci, zelenokabátníci i mistři míhali se jako šipky a tvářili se soustředěně. Zřejmě se připravoval další oběd za všeobecné účasti, nemluvě už o nadcházející večeři, která měla ilustrovat Wolfovu přednášku a skládat se z chodů amerického původu.
Večeře se samozřejmě chystala pod vedením Louise Servana, který se tam pohyboval v bílé čepici a zástěře, ohmatával, obhlížel, očichával, ochutnával a dával instrukce. Dovolil jsem si úsměv při pohledu na Alberta Malfiho, korsického kráječe ovoce, rovněž v čepici a zástěře, jak cupitá Servanovi v patách, a pak jsem vykročil, abych doyena oslovil, přičemž jsem se málem srazil s Domenikem Rossim, když odskakoval od plotny.
Jakmile mě Servan uviděl, jeho důstojná stará tvář se zachmuřila. „Ach, pan Goodwin! Právě jsem se dověděl o té hrozné… co potkalo pana Wolfa. Pan Ashley telefonoval z hotelu. Že můj osobní host – náš čestný host – hrůza! Zajdu za ním, jen co se mi podaří dostat se odsud. Že to není vážné? A přijde mezi nás?“
Ujistil jsem ho o tom a vzápětí naklusali dva nebo tři další a já vyslechl projevy jejich soucitu s mým šéfem a řekl jsem jim, že bude nejlepší, když na pár hodin všechny návštěvy vynechají. Pak jsem se Servanovi omluvil, jak nerad ho vytrhuji z práce, ale že s ním potřebuju promluvit pár slov, a zašli jsme spolu do malého salónku. Po chvíli rozhovoru zavolal Servan Moultona, toho vrchního číšníka s useknutým kouskem ucha, a dal mu instrukce.
Když Moulton odešel, Servan mi řekl po chvilce váhání: „Chtěl jsem za panem Wolfem zajít tak jako tak. Pan Ashley mi pověděl, že prý pan Wolfe dostal senzační výpověď ze dvou mých číšníků. Chápu, že se jim do toho nechtělo… ale sám nemůžu… můj přítel Laszio zavražděný tady v mé vlastní jídelně.“ Přejel si unaveně rukou po čele. „Mělo to být tak šťastné setkání. Je mi přes sedmdesát, pane Goodwine, a tohle je to nejhorší, co mě v životě potkalo… a teď musím zpátky do kuchyně… Crabtree je dobrý kuchař, ale je roztěkaný a není na něho spolehnutí při všem tom rozruchu tady…“
„Pusťte to z hlavy!“ Poplácal jsem ho po paži. „Myslím tu vraždu. Nechte Nera Wolfa, ať si s ní láme hlavu on, já to vždycky dělám. Zvolili jste dnes dopoledne ty čtyři nové členy?“
„Ano. Proč?“
„Jenom jsem byl zvědavý na Malfiho. Zvolili jste jeho?“
„Malfiho? Mezi Les Quinze Maîtres? Proboha, ne!“
„Dobrá. Jenom jsem byl zvědavý. Vraťte se do kuchyně a užijte si to. Vyřídím Wolfovi, co mu vzkazujete o obědě.“
Přikývl a odcupital. Byl jsem z Upshuru pryč už přes hodinu a cválal jsem zpátky nejkratší cestou.
Po návratu ze slunečního světla venku se Wolfův pokoj zdál šerý, ale byla tam mezitím pokojská, ustlala postel a všechno uklidila. Wolfe měl lenošku obrácenou čelem k oknu, seděl tam se svou řečí v ruce a mračil se na poslední stránku. Zatrylkoval jsem na něho z předsíně, aby věděl, že všechno klape, a šel jsem dál, abych se mu podíval na obvaz. Zdál se mi v pořádku a neviděl jsem žádnou známku nového krvácení.
„Všechno je připraveno,“ referoval jsem. „Servan pověřil podrobnostmi Moultona. Všichni vás pěkně pozdravují a rádi by vás viděli mezi sebou. Servan nám sem pošle pár podnosů s obědem. Venku je krásně, škoda, že jste tady zavřený jako v kleci. Váš klient toho počasí využívá k projížďkám na koni.“
„Žádného klienta nemáme.“
„Myslel jsem pana Liggetta. Pořád ještě se mi zdá, že byste mu to potěšení měl dopřát, když vám chtěl zaplatit za trochu detektivního pátrání. Nehledě na tu provizi, když pro něj získáte pana Berina. Mluvil jste se Saulem a s Cramerem?“
„Copak jste nebyl v centrále?“
„Byl, ale nevím, koho jste dostal na drát.“
„Mluvil jsem s nimi. Na té alternativě se pracuje.“ Povzdechl si. „Fuj, ta tvář mě bolí. Co chystají k obědu?“
„Bože, ani nevím. Plete se jich tam pět nebo šest. To víte, že to bolí, a nevyrazíte z toho ani pěťák,“ Posadil jsem se a položil jsem si hlavu na lenoch křesla, protože mě unavovalo držet ji vzpřímenou. „A nejen to, zřejmě to ještě posílilo váš obvyklý sklon ve všem mi odporovat; to zranění a pak nevyspání. Já vím, že ohrnujete nos nad takzvanou rutinou, ale už jsem zažil, že vám taky občas přinesla výsledky, a i kdybyste byl sebevětší génius, neuškodilo by vám zjistit si, co různí lidé dělali dnes dopoledne ve čtvrt na jedenáct. Kdybyste například zjistil, že Leon Blanc tou dobou vařil v kuchyni polévku, nemohl být zároveň tady venku v křoví a střílet po vás. Jenom vám vysvětluju, jak se to dělá.“
„Děkuju vám.“
„Děkujete mi, ale odporujete mi dál, co?“
„Nechci vám odporovat, jenom uvažuju inteligentně. Často jsem vám říkal, že shánění negativních důkazů je poslední

zoufalý krok, když se nedá najít nic pozitivního. Zjišťování a ověřování alibi je otravná a obyčejně zbytečná otročina. Ne. Lepší je najít pozitivní důkaz, a když se vám proti němu postaví alibi, vyvraťte to alibi, jestliže náš důkaz opravdu za něco stojí. Ostatně mě stejně nezajímá, kdo po mně střelil. Zajímá mě, kdo zabil Laszia."
Vytřeštil jsem na něj oči. „Co je to zase, hádanka? Sám jste přece říkal, že je to jeden a týž člověk."
„Jistěže. Ale protože ten výstřel na mne vyplynul z toho, že zavraždil Laszia, musíme mu očividně dokázat tu vraždu. Jestli nedokážeme, že zabil Laszia, jak můžeme motivovat jeho pokus zabít mne? A jestli mu neprokážeme přesvědčivý motiv, záleží čerta na tom, kde byl ve čtvrt na jedenáct. To jediné, co nám vůbec může pomoci, je přímý důkaz, že spáchal vraždu."
„No jo," mávl jsem ochable rukou. „Jestli je to všechno, tak přirozeně takový důkaz máte."
„Mám. Právě se ověřuje."
„Vyložte karty. Jaký důkaz a kdo to je?"
Začal vrtět hlavou, ale usykl bolestí a nechal toho. „To se ověřuje. Netvrdím, že je to nezvratný důkaz, zdaleka ne. Musíme počkat na ověření. Je dokonce tak málo průkazný, že jsem zařídil to představení s panem Blankem, poněvadž jsme v časové tísni a nesmíme přehlížet žádnou alternativu. A koneckonců je to docela možné, i když se mi nezdá, že by měl střelnou zbraň – Někdo klepá na dveře."
Zmíněné představení s Blankem bylo okázalé, ale naprosto k ničemu. Přineslo jen jeden klad, že mě zaměstnalo a udrželo v bdělém stavu až do oběda. Jeho výsledek mě nepřekvapil a nepřekvapil myslím ani Wolfa; ten byl prostě jen důkladný a nezanedbával žádnou možnost.
První se dostavil Moulton s Paulem Whipplem a přinesli rekvizity. Zavedl jsem je k Wolfovi, aby jim vysvětlil svůj plán, a pak jsem je umístil ve svém pokoji, kde jsem je zavřel. Pár minut nato přišel Leon Blanc.
Šéf si s ním jaksepatří popovídal. Kulinářský mistr byl samozřejmě zdrcen Wolfovým poraněním a taky to v plné míře vyjádřil. Pak se dostali k věci. Blanc, jak prohlásil, přišel na Servanovu žádost a odpoví na všechno, nač se ho pan Wolfe bude chtít zeptat. Tím na sebe vzal pořádně těžký úkol, ale zhostil se ho dobře, včetně odpovědí na vyhrocené a naléhavé dotazy na rozsah svých styků s paní Lasziovou. Blanc trval na tom, že ji znával dost dobře, když bývala paní Vukčičovou a on šéfkuchařem, v hotelu Churchill, ale za posledních pět let, od té doby, co odjel do Bostonu, ji viděl pouze dvakrát či třikrát, a vůbec nikdy se neznali důvěrně. Pak se Wolfe dostal k úterní noci a k časovému údobí, které Blanc strávil ve svém pokoji v pavilónu Pocahontas, zatímco ostatní ochutnávali sauce printemps a někdo probodával Laszia. Slyšel jsem většinu jejich rozhovoru zpovzdáli, poněvadž jsem byl v koupelně za přivřenými dveřmi a experimentoval jsem tam s opáleným korkem na hřbetě své ruky. Servan nám poslal lihový hořák a tolik zátek, že by to stačilo na celou estrádu s falešnými černými zpěváky.
Blanc se trochu vzpíral, když se Wolfe dostal k návrhu na tu maškarní zkoušku, ale nijak zvlášť tvrdošíjně, a ták jsem otevřel dveře koupelny a pozval jsem ho dál. Moc jsme si užili. Když se Blanc svlékal do spodního prádla, natřel jsem ho nejdřív vrstvou pleťového krému, a pak jsem se pustil do práce se zátkami. Neprovedl jsem to nejspíš jako expert, poněvadž jsem žádný expert nebyl, ale načernil jsem ho jedna radost. S ušima a okrajem vlasů to byl problém, a taky si stěžoval, že jsem mu vetřel něco do oka, ale to jenom proto, že tolik mrkal. Pak si oblékl zelenou livrej, včetně čepice, a vůbec to nebylo tak špatné, až na to, že Moulton nikde nesehnal černé rukavice a museli jsme se spokojit s tmavohnědými.
Předvedl jsem ho Wolfovi, aby jeho vzezření schválil, a pak jsem zavolal do pavilónu Pocahontas paní Coynové, že jsme připraveni.
Dostavila se v pěti minutách. Vyšel jsem na chodbu, abych jí stručně vysvětlil náš program, upozornil jsem ji, že nesmí otevřít ústa, jestli chce Wolfovi pomoct, aby ji do toho nemusel zatahovat, pak jsem ji pustil do předsíně, nechal jsem ji tam a vrátil jsem se, abych Blanka nařežíroval do patřičné pózy. Moje maskérské úsilí v koupelně ho jaksepatří podráždilo, ale Wolfe ho zatím zase ukonejšil. Postavil jsem ho k nohám postele v přibližně správné vzdálenosti, stáhl jsem mu čepici víc do čela a vyzval jsem ho, aby si položil prst na ústa a držel ho tam. Pak jsem šel ke dveřím do předsíně a pootevřel jsem je o patnáct centimetrů.
Po deseti vteřinách jsem Blankovi řekl, že to prozatím stačí, vyšel jsem do předsíně a vyvedl jsem Lio Coynovou zase na chodbu.
„Tak co?"
Zavrtěla hlavou. „Ne. Tenhle člověk to nebyl."
„Jak víte, že ne?"
„Má moc velké uši. Ten to nebyl."
„Mohla byste to odpřisáhnout před soudem?"
„Ale přece…" Oči se jí zúžily. „Říkali jste přece, že nebudu…"
„V pořádku, tak nebudete. Ale jak moc jste si jistá?"
„Skoro naprosto. Tenhle člověk je taky štíhlejší."
„Dobrá. Mockrát děkuju. Pan Wolfe si pak s vámi bude chtít možná promluvit."
Druzí dva řekli totéž. Napózoval jsem Blanka ještě dvakrát, jednou obličejem ke dveřím pro Paula Whippla a podruhé zády k nim pro Moultona. Whipple vyslovil ochotu odpřisáhnout, že ten člověk, kterého viděl u plenty v jídelně, nebyl ten, koho právě viděl ve Wolfově pokoji, a Moulton řekl, že přísahat by na to nemohl, protože toho člověka viděl jen zezadu, ale že si nemyslí, že by šlo o tutéž osobu. Poslal jsem je zpátky do pavilónu Pocahontas.
Pak jsem musel pomoct Blanka umýt. Dolů to šlo dvakrát hůř než načernit ho, a nevím, jestli pak ještě někdy v životě měl zase čisté uši. Když uvážíme, že nebyl vůbec žádný vrah, snášel to docela roztomile. Zato já s tou Wolfovou krví a Blankovým opáleným korkem jsem dal ten den rozhodně co proto ručníkům lázní Kanawha.
Blanc pak řekl Wolfovi: „Podřídil jsem se tomu všemu na Servanovu žádost. Já vím, že vrahy je třeba trestat. Kdybych

byl vraždil, musel bych trest očekávat. Byla to pro nás všechny strašná zkušenost, pane Wolfe, strašná. Nezabil jsem Filipa Laszia, ale kdybych měl možnost zvednout prst a přivést ho tím znovu k životu, víte, co bych udělal? Tohleto!“
A vrazil si obě ruce co nejhlouběji do kapes a nechal je tam.
Obrátil se, aby vyšel, ale jeho odchod ještě o pár minut pozdržel nový příchozí. Změna programu si ovšem vyžádala zrušeni zákazu návštěv u zelenokabátníka v hale, a teď tu byl první návštěvník z řetězu dalších, kteří pak v jednom kuse klepali na dveře po celé odpoledne.
Tenhleten byl přítel Barry Tolman.
„V jakém stavu je pan Wolfe?“
„V bojechtivém, jak se dá čekat od ostříleného, doslova ostříleného válečníka. Běžte dál!“
Vstoupil, při pohledu na Wolfa otevřel ústa, a pak si všiml, kdo tam stojí ještě.
„Ach! Vy jste tady, pane Blanku?“
„Ano. Na žádost pana Servana –“
Wolfe ho přerušil. „Trochu jsme tady experimentovali. Myslím, že s panem Blankem nemusíte ztrácet čas. Co říkáte vy, Archie? Zabil pan Blanc Laszia?“
Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, pane. Třikrát do autu a všechno se to poroučelo.“
Tolman se podíval na mne, na Wolfa i na Blanka. „Tak? Ale stejně s vámi možná ještě budu chtít mluvit. Budete v pavilónu Pocahontas?“
Blanc mu řekl, že ano, nijak líbezně, vyjádřil naději, že Wolfovi bude při večeři lip, a vzdálil se. Když jsem ho vyprovodil ke dveřím a vrátil se, Tolman seděl, nakláněl hlavu na stranu, prohlížel si Wolfův obvaz a Wolfe mu právě říkal:
„Ne, mně ne, pane. Doktor říká, že je to povrchové škrábnutí. Ale ujišťuju vás, že je to krajně nebezpečné tomu člověku, co po mně střelil. A podívejte se na tohle.“ Ukázal Tomanovi zmrzačený strojopis své řeči. „Tohle udělala ta kulka, než zasáhla mne. Pan Goodwin mi zachránil život tím, že strojopisem mrštil do okna. Aspoň to říká, a já jsem ochoten přiznat mu to. Kde je pan Berin?“
„Tady. Teď je v Pocahontas… se svou dcerou. Sám jsem ho přivezl, zrovna teď. Telefonovali mi do Quinby, že vás někdo postřelil. Myslíte, že to udělal stejný pachatel, co probodl Laszia?“
„Kdo jiný?“
„Ale proč si vybral vás? Vždyť vy jste s tím případem skoncoval.“
„To právě nevěděl.“ Wolfe se v lenošce ošil, usykl a kysele dodal: „Jenže teď jsem s ním neskoncoval.“
„To se mi hodí. Netěší mě ovšem, že vás postřelil. a tak jste začal s Blankem? Co vás přimělo k názoru, že to nebyl on?“
Wolfe mu to začal vysvětlovat, ale mne odvolalo další vyrušení. Tentokrát to byly podnosy s obědem a Louis Servan se rozhodně dal vidět. Tři číšníci nesli tři, ohromné tácy a čtvrtý zelenokabátník je doprovázel jako přední hlídka, aby otvíral dveře a uvolňoval cestu. Měl jsem hlad a vůně, které vycházely z přikrytých servisů, mi ho ještě zvyšovaly.
Přední hlídka, sám Moulton, se poklonil, ohlásil se Wolfovi, rozložil servírovací stojánky pod podnosy a přistoupil ke stolu, aby prostřel obrus.
„Promiňte laskavě,“ omluvil se Wolfe Tomanovi. Se zdravým heknutím se zvedl z lenošky a vykročil k podnosům.
Moulton se k němu připojil a uctivě ho obskakoval. Wolfe zdvihl jednu pokličku, sklonil hlavu a pásl se na obsahu zrakem i čichem. Pak se podíval na Moultona. „Pirožky?“
„Ano, pane. Od pana Vallenka.“
„Já vím, já vím.“ Zdvihl další pokličku, sklonil se, čichal a uvážlivě pokyvoval hlavou. Opět se narovnal. „Nadívané artyčoky a la barigoule“?“
„Myslím, pane, že říkal drigante. Pan Mondor. Něco podobného.“
„Na tom nezáleží. Nechte to všechno tady, prosím. Obsloužíme se sami, jestli vám to nevadí.“
„Ale pan Servan mi uložil –“
„Uděláme to radši, jak říkám. Nechte to tady na podnosech.“
„Nechám vám jednoho –“
„Ne, prosím vás. Máme tady rozhovor. Ven, vy všichni!“
Odešli. Vypadalo to, že jestli mám dostat něco k jídlu, musím si to odpracovat, zburcoval jsem tedy svaly k další námaze. Když se Wolfe vracel k lenošce, zeptal jsem se ho: „Jak to naservírujeme? V internátním stylu a la naběračka?“
Počkal s odpovědí, dokud se nespustil do lenošky. Potom si napřed povzdechl. „Ne. Zatelefonujte do hotelu, ať nám pošlou polední jídelní lístek.“
Zůstal jsem na něho koukat. „Nemáte delirium?“
„Archie!“ Zaznělo to sveřepě. „Můžete si snad představit, v jaké jsem náladě. Ty pirožky dělal Vallenko a artyčoky Mondor. Ale jak mám k čertu vědět, kdo všechno byl v té kuchyni a co se tam dalo? Tyhle podnosy byly určené pro nás a kdekdo to patrně věděl. A já osobně pořád ještě doufám, že. se dnes v noci vypravím domů. Zavolejte do hotelu a odneste odtud ty podnosy, ať necítím tu vůni. Dejte je do svého pokoje a nechte je tam.“
„Ale proboha, člověče,“ ozval se Tolman, „jestli si opravdu myslíte… můžeme to jídlo dát analyzovat.“
„Nechci je analyzovat… chtěl bych je sníst. A to nemůžu. A nebudu. Nejspíš na něm není nic závadného, ale podívejte se na mne, jak mě ten darebák terorizuje a zastrašuje! K čemu by mi byla analýza? Řeknu vám, pane Archie?“
Opět někdo klepal. Vůně z přikrytých mís mě demoralizovala skoro stejně jako Wolfa, takže jsem doufal, že to bude nějaký potravinářský inspektor z ministerstva zdravotnictví, aby zaručil, že ty pokrmy jsou nedotčené, ale byl to jenom zelenokabátník z haly. Nesl telegram adresovaný Nerovi Wolfovi.
Vrátil jsem se s ním, roztrhl jsem obálku a podal jsem telegram Wolfovi.
Vytáhl jej a přečetl.
„Podívejme,“ zamumlal. Nový tón v jeho hlase mě přiměl, abych po něm mrskl očima. Vrátil mi telegram nesložený.

„Přečtěte to panu Tomanovi.“
Četl jsem:
NERO WOLFE LÁZNĚ KANAWHA ZAP VIRG
ŽÁDNA ZMÍNKA V ŽÁDNÝCH NOVINÁCH STOP CRAMER SPOLUPRACUJE STOP POKRAČUJI STOP
ZAVOLÁM Z MÍSTA URČENI
PANZER
„To už je lepší,“ řekl tiše Wolfe. „O moc lepší. Skoro bychom už mohli sníst ty pirožky, ale ještě je možné… ne. Archie, zavolejte do hotelu. A vy, pane Tolmane, dostanete myslím taky příležitost ke spolupráci.“

15
Jerome Berin potřásl oběma pěstmi tak vehementně, až se pod ním zatřáslo křeslo. „Panebože na nebesích! Takový pes prašivý! Takový –“ Náhle se zarazil a zeptal se: „Tak říkáte, že to nebyl Blanc? Ani Vukčič? Ani můj starý přítel Zelota?“
„Myslím, že nikdo z nich,“ zamumlal Wolfe.
„V tom případě opakuju, pes prašivý!“ Berin se předklonil a poklepal Wolfovi na koleno. „Řeknu vám upřímně, proto nemusel být pes, že zabil Laszia. To mohl udělat každý, vůbec každý, to bylo něco, jako když se odklízejí odpadky. En passant. Pravda, probodnout někoho zezadu není nic pěkného, ale když má člověk naspěch, nemůže se někdy zdržovat servítky. Ne, za samotné zabití Laszia, třebaže ho zabil tímhle způsobem, bych o něm neříkal, že je pes. Ale střelit po vás oknem – po vás, po čestném hostu sboru Les Quinze Maîtres. Jenom proto, že jste projevil zájem o spravedlivou věc! Protože jste se rozhodl prokázat mou nevinu! Protože jste měl dost zdravého rozumu, abyste věděl, že jsem se nemohl sedmkrát splést při ochutnávání devíti omáček! A něco vám řeknu… budete tomu věřit, když vám povím, co mi dávali k jídlu v tom zapadákově… v tom kriminále tam?“
Začal to líčit a znělo to příšerně. Dostavil se před chvíli se svou dcerou, aby Wolfovi vyjádřil, jak si váží všeho, co pro něho Wolfe udělal. Byly skoro čtyři hodiny a do pokoje svítilo slunce, neboť Tolman dal postavit před okna dvojitou stráž z druhé strany křoví, rolety byly vytažené a okna otevřená. Oběd z hotelu se možná nevyrovnal pirožkům od Vallenka, ale mně docela vyhovoval, ba i Wolfe jej dokázal pozřít, ačkoli mu dělalo potíže žvýkání. Úplně jsem pustil z hlavy nápad, že si trochu schrupnu; k tomu nebyla žádná příležitost. Tolman se s námi zdržel skoro do konce oběda, a jakmile jsme dojedli, zaskočili za Wolfem Rossi, Mondor a Coyne, aby mu pofoukali bebíčko, a po nich pak další. Dokonce i Servan se ukázal na pár minut, ačkoli jsem nechápal, jak se dokázal utrhnout z kuchyně. Kolem třetí hodiny nás taky volal telefon z New Yorku, který si vyřídil Wolfe sám. Na jeho konci drátu bylo slyšet většinou samé mručení, a když skončil, domyslel jsem se jenom to, že mluvil s inspektorem Cramerem. Ale poznal jsem, že nedostal žádné špatné zprávy, poněvadž pak seděl, mnul si ze strany nos a tvářil se samolibě.
Constanza Berinová seděla dvacet minut na krajíčku židle a snažila se něco říct, a když její otec udělal přestávku, aby si nacpal lulku, konečně se jí to podařilo.
„Pane Wolfe, já… dnes dopoledne jsem se chovala hrozně.“
Přesunul se k ní očima. „To máte pravdu, slečno Berinová. Často jsem pozoroval, že čím je žena krásnější, zvlášť když je mladá, tím náchylnější je k nerozumným záchvatům. To je co říct, že to uznáváte. Povězte mi, když cítíte, že to na vás přichází, nemáte nic, čím byste to zarazila? Zkoušela jste to někdy?“
Zasmála se na něj. „Ale to nejsou záchvaty. Žádnými záchvaty netrpím. Měla jsem strach a vztek, protože tatínka zavřeli do vězení pro vraždu, a já věděla, že to neudělal, ale všichni si zřejmě mysleli, že proti němu mají důkaz, a pak jsem se dověděla, že jste na ten důkaz přišel vy… Jak jsem to měla brát rozumně? A ještě k tomu v cizí zemi. Nikdy předtím jsem tady nebyla… Amerika je hrozná země.“
„Jsou lidé, co by s vámi nesouhlasili.“
„To nejspíš… nejspíš to ani nebude tou zemí… třeba to dělají lidé, co tu žijí… Ne, odpusťte, tím nemyslím vás, ani pana Goodwina… Vy jste jistě ohromně milí, pan Goodwin určitě, s manželkou a s tolika dětmi…“
„Podívejme!“ Wolfe mě probodl zničujícím pohledem. „Jak se vede dětičkám, Archie? Doufám, že dobře?“
„Děkuju, výborně.“ Mávl jsem rukou. „Zatracená drobotina, to se ví, že se mi po ní stejská, zvlášť takhle daleko od domova. Už se nemůžu dočkat, až budu zpátky.“
Berin vytáhl dýmku z úst a přikývl mi. „Ti malí jsou roztomilí. To moje dcera tady…“ Pokrčil rameny. „Roztomilá je, přirozeně, ale panebože na nebesích, někdy bych se z ní pominul!“ Naklonil se, aby Wolfovi poklepal na koleno troubelem dýmky. „Když mluvíme o návratu zpátky. Je pravda, co jsem slyšel, že nás tady ti psi můžou zdržovat, dokud nám nedovolí odjet? Jenom proto, že někdo vrazil Lasziovi nůž do zad? Chtěli jsme s dcerou odjet dnes v noci do New Yorku a potom dál do Kanady. Z kriminálu jsem venku, ale svobodu nemám. Je to tak?“
„Bohužel je. Chystal jste se do New Yorku tím vlakem po půlnoci?“
„Tím. Ale teď slyším, že odtud nikdo nesmí, dokud nepřijdou na to, kdo toho psa zabil! Kdybychom se v tom měli spoléhat na toho imbecila Tolmana a na toho druhého, toho šilhouna.“ Strčil si lulku zpátky mezi zuby a bafal, až ho zahalila oblaka dýmu.
„Ale na ně se spoléhat nemusíme.“ Wolfe si povzdechl. „Chválabohu… já myslím, pane, že uděláte moudře, kdy si sbalíte zavazadla, a jestli máte na ten vlak místenky, nechte si je. Naštěstí jste nemusel čekat na pana Tolmana, až zjistí pravdu o těch omáčkách. Kdybyste byl…“
„Byl bych se nemusel odtamtud dostat vůbec. Já vím. Mohl jsem dopadnout takhle.“ Berin se rozmáchl hranou dlaně jako sekáčkem, aby si srazil hlavu. „Určitě bych ještě pořád seděl v tom kriminále a do tří dnů bych umřel hlady. My Katalánci umíme přijmout smrt, když přijde, ale panebože na nebesích, člověk, který dokáže polykat to žrádlo, není člověk, je horší než to hovado! Vím, co vám dlužím, a dneska při obědě jsem na vás přivolával požehnání s každým

soustem, které jsem vzal do úst. Mluvil jsem o tom se Servanem. Řekl jsem mu, jak velice jsem vám zavázán, a že nikomu neprokážu tu čest, abych mu zůstal dlužen. Řekl jsem Servanovi, že vám musím zaplatit… je to náš zdejší hostitel a jemný člověk. Pověděl mi, že žádné peníze nechcete. Že vám je nabízeli a vy že jste jimi opovrhl. Chápu a respektuju vaše pocity, poněvadž jste náš čestný host –“
Další zaklepání na dveře mě přinutilo, abych nechal Wolfa podusit v omáčce, kterou si sám navařil. Vždycky jsem věděl, že toho jednou namluví tolik, až mu to bude škodit, a když jsem vycházel do předsíně, hrál mi na tváři úšklebek přiznávám, že zlomyslný a napadlo mě, jaké to asi je, připadat si v té chvíli jako klenot na podušce pohostinnosti.
Nově příchozí byl jenom Vukčič, ale jeho příchod posloužil stejně dobře jako další výstřel do okna, aby odvedl konverzaci od tak vulgárních témat, jako je zaplacení za prokázané služby. Vukčič nebyl v náladě. Byl rozpačitý, zasmušilý, nervózní a roztržitý. Berinovi pár minut po jeho příchodu odešli, a on se pak postavil před Wolfa s rukama založenýma na prsou, mračil se na něho a řekl mu, že přes impertinenci Wolfovy ranní poznámky o tom vytí na měsíc považoval ze starého přátelství za svou povinnost osobně ho navštívit a vyjádřit mu svou sympatii i politování nad utrpěným zraněním…
Wolfe se na něho utrhl: „Střelil mě před šesti hodinami. Teď jsem už mohl být po smrti.“
„Ale jdi, Nero! To jistě ne. Slyšel jsem, že tě to jen škráblo na tváři, a sám teď vidím –“
„Ztratil jsem litr krve.- Archie! Říkal jste litr?“
Neříkal jsem ráno nic, ale jsem vždycky loajální. „Ano, pane. Přinejmenším litr. Spíš dva. Neměl jsem samozřejmě čas tu krev měřit, ale proudila jako řeka, jako Niagara, jako –“
„To stačí. Děkuju vám.“
Vukčič stál pořád nad ním a mračil se. Pačesy mu spadaly do očí, ale nerozkřížil založené paže, aby si kštici sčísl prsty dozadu. Zavrčel: „To mě mrzí. Bylo to o chlup. Kdyby tě byl zabil…“ Pauza. „Podívej, Nero. Kdo to byl?“
„Nevím. Ne určitě – prozatím.“
„Pátráš po tom?“
„Ano.“
„Byl to vrah Laszia?“
„Ano – Zatraceně, rád pohybuju hlavou, když mluvím, a teď nemůžu.“ Wolfe si jemně ohmatal obvaz špičkami prstů a opět spustil ruku. „Něco ti povím, Marko. Mezi námi se rozestřela nějaká mlha – nemůžeme ji ignorovat a je zbytečné diskutovat o ní. Můžu ti jenom říct, že se zas brzy rozptýlí.“
„Čerta rozptýlí. Jak?“
„Historickým vývojem. Zásahem sudičky Atropos, mým prostřednictvím. V každém případě s tím počítám. Do té doby si spolu nemáme co říct. Jsi zase omámený tou drogou ne, to jsem říct nechtěl. Vidíš, že spolu nemůžeme mluvit. Já bych tě urážel a ty bys mě nesnesitelně nudil. Au revoir. Marko.“
„Panebože, já nepopírám, že jsem omámený.“
„Já to vím. Víš, co děláš, a děláš to přece. Děkuju ti za návštěvu.“
Teprve pak rozkřížil Vukčič paže, aby se přičísl. Pomalými pohyby si třikrát prohrábl prsty hřívu, pak se bez dalšího slova otočil a vyšel ven.
Wolfe dlouho seděl se zavřenýma očima. Potom si zhluboka povzdechl a požádal mě o text své řeči, aby si ji naposledy zopakoval.
Po nějakou dobu nás nic nevyrušilo, kromě několika telefonů s Tomanem, s Clayem Ashleym a s Louisem Servanem. Další návštěvník se objevil až po šesté hodině, a když jsem mu otevřel a zjistil jsem, že je to Raymond Liggett z hotelu Churchill, nasadil jsem na uvítanou úsměv, poněvadž jsem okamžitě zavětřil honorář, a mezi ostatní nepříjemnosti, které mě dráždily, patřil i skličující pohled na Wolfa, jak si namáhá mozek, rozhazuje peníze na meziměstské telefony a drinky pro čtrnáct mužů tmavé pleti, dvě noci nespí a je terčem střelby, po které si možná odnese trvalou jizvu, a to všechno bez jakéhokoli přínosu k bankovnímu účtu. Jako vedlejší otázka tu figurovala i možnost zaměstnání pro přítele Odella. Ne že bych mu něco dlužil, ale při detektivní práci v New Yorku člověk nikdy neví, kde zatouží setkat se s přátelskou tváří. Mít svého chráněnce jako domácího tajného v hotelu Churchill nebo třeba jen jako jeho podřízeného, to mi vždycky mohlo přijít vhod.
A namouduši, honorář se zdál na obzoru. První slova, která Liggett vyslovil, jakmile se posadil a projevil patřičné pocity stran poranění Wolfovy tváře, konstatovala, že jedním z cílů jeho návštěvy je zeptat se, jestli by Wolfe byl ochoten uvážit znovu Liggettovu nabídku, aby získal Berina za šéfkuchaře do hotelu Churchill.
Wolfe zamumlal: „To se divím, že ho pořád ještě chcete – člověka, který byl obviněn z vraždy. Co ta publicita?“
Liggett nad tím mávl rukou. „Proč ne? Lidé nejedí publicitu, ale jídlo. A víte, jakou má Berin prestiž. Upřímně řečeno, ta jeho prestiž mě zajímá víc než jeho jídla. Mám znamenitý kuchyňský personál, odshora až dolů.“
„Tak lidé jedí prestiž.“ Wolfe si jemně popleskal bříško. „Já bych se s ní nespokojil.“
Ligett se usmál svým bezbarvým úsměvem. Jeho šedé oči vypadaly přibližně stejně navztekaně jako ve středu, o nic míň, a víc už to nešlo. Pokrčil rameny. „Hm, lidé na to zřejmě dají. Pokud jde o Berina – vím, že jste mi to včera po poledni odmítl, ale odmítl jste taky vyšetřovat Lasziovu vraždu, a to jste si, jak jsem slyšel, mezitím rozmyslel. Ashley mi řekl, že jste objevil něco pozoruhodného, i když jsem nepochopil, co přesně.“
Wolfe se uklonil o čtvrt centimetru. „Děkuju za poklonu.“
„To říká Ashley. Kromě toho ten váš objev, ať jste objevil cokoli, měl za následek Berinovo propuštění. Berin to ví, takže jste v obzvlášť výhodném postavení, abyste mu tlumočil můj návrh nebo ho dokonce mým jménem požádal. Vysvětlil jsem vám už včera, proč mi na něm speciálně tolik záleží. Můžu k tomu důvěrně dodat –.“
„Nechci žádné důvěrnosti, pane Liggette.“
Liggett tu námitku netrpělivě smetl stranou. „Není to žádná velká tajnost. Jeden můj konkurent se o Berina uchází už

dva roky. Branting z hotelu Alexander. Vím náhodou, že Berin se s ním má sejít v New Yorku zítra odpoledne. To je hlavní důvod, proč jsem pospíchal sem. Musím ho získat dřív, než se sejde s Brantingem."
„A brzy po vašem příletu ho zavřeli do vězení. To byla smůla. Jenomže teď je zase venku a v tuhle chvíli patrně sedí v pavilónu Pocahontas. Přede dvěma hodinami odešel odsud. Proč se u všech všudy neseberete a nejdete za ním sám?"
„To jsem vám řekl včera. Protože si nemyslím, že bych Berina dokázal přemluvit." Liggett se předklonil. „Podívejte se. Pro vás je tahle situace ideální. Dostal jste ho z vězení, Berin je impulsivní a emocionální a je vám vděčný. Vy ho můžete přesvědčit jedním rozhovorem. Potíž je v tom, že nevím, co mu nabídl Branting nebo co mu nabídne, ale ať je to kolik chce, já mu dám víc. Řekl jsem vám včera, že bych ho rád dostal za čtyřicet tisíc ročně, ale že půjdu až do šedesáti, když to bude nutné. Teď to spěchá a myslím, že bych mohl jít dokonce až do sedmdesáti. Můžete mu napoprvé nabídnout padesát –"
„Neřekl jsem, že mu vůbec něco nabídnu."
„Ale já to říkám vám. Můžete mu nabídnout padesát tisíc ročně. To je daleko víc, než dostává v San Remu, ale tam má možná procenta. New York je v každém případě něco docela jiného. A když ho ulovíte, zaplatím vám deset tisíc dolarů v hotovosti."
Wolfe vyhrnul obočí. „Vy ho opravdu chcete, viďte?"
„Musím ho dostat. Projednávala to moje správní rada. Laszio byl přece jen už v letech a já musím dostat Berina. Churchill samozřejmě není můj, i když mám pěkný balík akcií. Pořád ještě máte čas rozehrát to před večeří. Chtěl jsem s vámi mluvit už dřív odpoledne, když přivezli Berina zpátky, ale kvůli té vaší nehodě…"
„Žádné nehodě. K nehodě dojde bez úmyslu." Wolfe si sáhl na obvaz. „Tohle se stalo úmyslně – nebo ještě hůř."
„To je pravda. Samozřejmě. Promluvíte si s Berinem teď?
" Ne –"
„Dnes večer?"
„Ne."
Liggett se trhnutím napřímil. „Zatraceně, to vám přeskočilo? Máte příležitost vydělat si deset tisíc dolarů prostě takhle –" a luskl prsty. „Proč ne?"
„Najímat šéf kuchaře není můj obor. Jsem detektiv. Držím se svého povolání."
„Nechci na vás, abyste si z toho dělal povolání. Za těchhle okolností se to nejspíš dá vyřídit, když si s ním jednou jaksepatří promluvíte. Můžete mu povědět, že bude samostatným šéfkuchařem, s neomezenou pravomocí a bez jakéhokoli vměšování ze strany správy hotelu, že nebude muset hlásit nic jiného než výsledky. Náš rozpočet má na starosti –"
Wolfe na něj zašermoval prstem. „Pane Liggette. Prosím vás. Zbytečně ztrácíte čas. Nebudu s panem Berinem jednat jménem hotelu Churchill."
Mlčení. Zakryl jsem zívnutí. Překvapilo mě, že Liggett nevyskakuje vzteky, poněvadž se zdálo, že k tomu má sklon, ale zůstal tiše sedět, nepohnul se mu ani sval a zíral na Wolfa. Wolfe stejně nepohnutě reagoval na jeho upřený pohled přimhouřením víček.
Mlčeli tak celou minutu. Liggett nakonec prohlásil nevzrušeným tónem beze stopy podráždění: „Dám vám dvacet tisíc v hotovosti, když mi Berina získáte."
„To mě nepokouší, pane Liggette."
„Dám… dám vám třicet tisíc. Můžu vám je zítra ráno vyplatit v bankovkách."
Wolfe se trochu zavrtěl, ale jeho pohled se nezaostal. „Ne. Nestálo by vám to za to. Pan Berin je mistr mezi šéfkuchaři, ale není jediný na světě. Podívejte se, tohle dětinské předstírání je směšné. Se zlou jste se poradil, když na mne jdete tímhle způsobem. Máte pravděpodobně od přírody nějaký zdravý rozum, a kdybyste měl na zřeteli jenom svoje vlastní zájmy a jednal podle svého vlastního úsudku a podle svých nápadů, určitě byste nic takového nikdy nezkoušel. Někdo vás za mnou poslal, pane Liggette. To vím. Byl to omyl, který se dal čekat, když uvážím, kdo to byl. Fuj! Mohl byste se nejspíš vrátit a referovat o svém nezdaru, ale jestli cítíte potřebu další konzultace, udělal byste neskonale líp, kdybyste se poradil sám se svým rozumem."
„Nechápu, o čem to mluvíte. Dělám vám přímý návrh."
Wolfe pokrčil rameny. „Jestli se vyjadřuju nesrozumitelně, končí tím mezi námi každá komunikace. V tom případě referujte o nezdaru sám sobě."
„O nezdaru nebudu referovat nikomu." Liggettův pohled byl tvrdý stejně jako jeho tón. „Přišel jsem za vámi jenom proto, že se mi to zdálo praktické. Chtěl jsem si ušetřit nepříjemnost. To, co chci, dokážu i bez vás."
„Tak to beze všeho dokažte."
„Ale pořád ještě bych si rád ušetřil nepříjemnost. Zaplatím vám padesát tisíc dolarů."
Wolfe pomalu a sotva postřehnutelně zavrtěl hlavou. „Musíte referovat o nezdaru, pane Liggette. Jestli je pravda, co říkají cynici, že každý člověk se dá koupit za určitou cenu, tu moji cenu mi v penězích zaplatit nemůžete."
Ozval se telefon. Když někdo najednou zchladne a ztichne, mám ho pro všechny případy rád pod dohledem, a tak jsem se k telefonu pustil bokem kolem Liggettova křesla, aniž jsem se k němu obrátil zády. První hlas ze sluchátka mi zazněl jako hlas oné modrooké krásky a sdělil mi, že volá New York. Potom se ozval drsný hlas požadující Nera Wolfa, takže jsem byl informován, že ho chce inspektor Cramer. Otočil jsem se k Wolfovi:
„Pro vás, pane. Pan Purdy."
S heknutím se namáhavě vyhrabal z lenošky. Stál a podíval se dolů na našeho návštěvníka.
„Mám tady důvěrný hovor, pane Liggette. A poněvadž my jsme spolu domluvili… kdybyste se obtěžoval?"
Liggett to přijal stejně, jak to dostal. Beze slova, beze spěchu, jakož i bez zaváhání se sebral a odešel. Vyloudal jsem se za ním do předsíně, a když byl venku a dveře se zavřely, otočil jsem v nich klíčem.

Wolfův rozhovor s Cramerem trval přes deset minut, a když jsem tak tentokrát seděl a poslouchal, pochytil jsem sice o něco víc než jeho mručení, ale pořád ještě jsem neměl jasný obraz. Zdálo se mi, že už podceňoval mou schopnost utajení déle, než bylo nezbytně nutné, takže když zavěsil, byl jsem odhodlaně připraven vyžádat si patřičné objasnění a vysvětlení, ale sotva se vrátil do své lenošky, zazvonil telefon znovu. Tentokrát mi modroočka oznámila, že volá Charleston, a po chvíli cvakání a praskání jsem uslyšel hlas, který jsem znal stejně důvěrně jako reklamu na pleťový krém v rádiu.
„Haló, pan Wolfe?“
„Ne, ty skrčku, tady je Nejvyšší soud.“
„Ale, Archie! Jak to tam vedete?“
„Báječně. Ohromně se rekreujeme. Počkej, pan Wolfe už jde.“ Podal jsem mu sluchátko. „Saul Panzer z Charlestonu.“
Byl z toho další desetiminutový hovor, který mi poskytl opět pár náznaků a útržků, osvětlujících alternativu, pro niž se Wolfe zřejmě rozhodl, třebaže se mi tu a tam dosud zdála značně neuvěřitelná. Když hovor skončil, odšoural se Wolfe zpátky do lenošky, veleopatrně se opřel dozadu a spojil prsty na kupoli své rotundy.
Pak se mě zeptal: „Kolik je hodin?“ Podíval jsem se na zápěstí. „Tři čtvrtě na sedm.“ „Už jen něco přes hodinu do večeře,“ zamručel. „Připomeňte mi, ať si nezapomenu dát tu řeč do kapsy, až tam půjdeme. Jste schopen zapamatovat si pár věcí, abyste si je nemusel psát?“ „To se ví. Kolik jen chcete.“
„Všechny jsou důležité. Za prvé musím mluvit s panem Tolmanem, doufám, že je v hotelu, jak jsme se domluvili. Pak musím zatelefonovat panu Servanovi, s tím možná bude potíž myslím, že není zvykem, aby se poslední večer k večeři zvali cizí hosté. V tomhle případě se tradice musí porušit. Zatímco budu telefonovat, připravte všechno, co budeme potřebovat, sbalte zavazadla a zařiďte jejich dopravu na vlak. Kolem půlnoci se možná dostaneme do časové tísně. Taky ať nám z hotelu pošlou účet, a zaplaťte ho. Říkal jste, že s sebou máte pistoli? Dobrá. Spoléhám se, že jí nebude zapotřebí, ale mějte ji u sebe. A zatraceně, pošlete pro holiče, nemůžu se sám oholit. Tak zavolejte pana Tolmana a dejte se do balení. Večerní program si probereme při oblékání.“

16

Tradice byla porušena a ve velkém salónu jsem proti tomu zaslechl trochu reptání, dřív než se dveře do jídelny rozletěly dokořán a než se na prahu objevil Louis Servan, aby nás pozval dál. Reptání v jednotlivých skupinkách, které srkaly šery a vermut, se však většinou soustředilo na jinou záležitost: na rozhodnutí, že nikdo z nich nesmí opustit území pod pravomocí Západní Virgínie, dokud jim to úřady nedovolí. Domenico Rossi o tom řečnil tak hlasitě, aby to slyšel Barry Tolman, který stál u rádia a tvářil se ustaraně, ale slušelo mu to. Ramsay Keith vyjadřoval své mínění o té urážce burácivým řevem, kdežto Jerome Berin prohlásil, že je to proboha na nebesích barbarské, ale že by byli blázni, kdyby si tím nechali narušovat trávení. Albert Malfi vypadal trochu skřípnuté, ale oči mu pořád střelhbitě šmejdily. Zřejmě se rozhodl, že se bude dvořit mamá Mondorové a udělá tak první rozumný krok ke své volební kampani, jež vyvrcholí za pět let. Raymond Liggett seděl na gauči a tiše se bavil s Markem Vukčičem. Můj přítel Tolman to pořádně dostal, nebo přesněji řečeno nedostal vůbec nic, když přišla Constanza Berinová a on ji šel odhodlaně oslovit. Ignorovala jeho osobu i slova tak dokonale, až jsem si na okamžik myslel, že tam Tolman vůbec není, že jsem si ho jenom v duchu představoval.
Dvě minuty předtím, než jsme vykročili do jídelny, vstoupila do salónu Dina Lasziová. Halas potuchl. Rossi, její otec, se k ní rozběhl a v patách za ním Vukčič. Pak se přiblížilo pár ostatních, aby vzdali úctu vdově. Podobala se truchlící vdově asi tak, jako se já podobám tančícímu derviši, ale nedá se přirozeně očekávat, že si nějaká žena při každém balení zavazadel na malý výlet s manželem vždycky přibalí do kufru smuteční roucho pro případ, že někdo manžela oddělá. A nemohl jsem dost dobře nesouhlasit s její přítomností na slavnostní večeři, poněvadž jsem věděl, že Nero Wolfe požádal Servana, aby za ní osobně zašel a přiměl ji k tomu.
U tabule jsem znovu seděl vedle Constanzy, což se dalo snést. Wolfe trůnil po Servanově pravici. Vukčič seděl po druhém boku Diny Lasziové, směrem od čela stolu. Liggetta a Malfiho jsem měl přímo proti sobě, jednoho vedle druhého. Berin seděl naproti Wolfovi, po Servanově levici, což mi připadala náramná pocta pro chlapíka právě propuštěného z basy, a vedle něho byl Clay Ashley, kterému moc nevycházely pokusy tvářit se vlídně. Ostatní seděli porůznu a v intervalech mezi nimi byla roztroušena skrovná zásoba přítomných dam. Na každém talíři jsme po zasednutí našli menu tištěné rytým písmem:
LES QUINZE MAÎTRES
Lázně Kanawha, Západní Virgínie
Čtvrtek, dne 7. dubna 1937
Ústřice zapékané ve skořápce
Marylandská želva Naklepávané vdolečky
AMERICKÉ DINER
Mladý krocan roštěný na pekáči
Rýžové krokety s kdoulovým želé
Zelené fazolky na smetaně Jižanský chlebíček
Avocado a la Todhunter
Ananasová zmrzlina Piškotový koláč
Wisconsinský sýr Černá káva

Když číšníci pod Moultonovým vedením plynule přinášeli a odnášeli mísy, Louis Servan obzíral scénu s vážnou a úzkostlivou důstojností. První chod by byl měl tu úzkost trochu rozptýlit, neboť ústřice byly tak šťavnaté a chutné,

neřkuli aromatické, že bych se nedivil, kdyby bývaly vykrmeny burskými oříšky a borůvkami. Jídlonoši je servírovali obřadně a s jistou pompézností. Jakmile skončili s roznášením ohromných plechových podnosů, z nichž na každém bylo tucet ústřic, ustoupili číšníci do řady k jedné plentě k té, která před osmačtyřiceti hodinami zakrývala mrtvé tělo Filipa Laszia a otevřely se dveře do přípravny, jimiž vešel kuchař se světle hnědou pletí a v bílé čepici i zástěře bez poskvrnky. Postoupil o pár kroků, upadl do takových rozpaků, že by zřejmě nejradši zase hned vycouval, ale Servan vstal a posunkem ho přivolal, načež se obrátil ke stolu a oznámil celému shromáždění: „Rád bych vám představil pana Hyacinta Browna, našeho šéfa na rybí speciality. Zapékané ústřice, které máte před sebou, jsou jeho dílem. Sami posoudíte, jestli si zasluhují tu čest, aby byly servírovány sboru Les Quinze Maîtres. Pan Brown mě požádal, abych vám tlumočil, jak si té cti váží. – Je to tak, Browne?“
„Ano, pane. Zrovna tak, jak říkáte.“
Jídelnou zašuměl potlesk. Brown ještě víc zrozpačitěl, poklonil se, otočil se a vyšel. Mistři se chopili vidliček a dali se do toho, a my ostatní jsme je následovali. Ozvalo se pochvalné mručení a mumlání. Rossi něco zavolal na celý stůl. Pierre Mondor konstatoval s klidnou autoritou: „Skvělé. Báječná trouba?“ Servan vážně přikývl a vidličky jenom hrály. Při želvě se výstup opakoval, tentokrát byl představen Crabtree, a když byl zkonzumován tenhle chod, div nepropukla vřava nadšení a ozvalo se volání, aby se Crabtree ukázal ještě jednou. Většina z nich vstala a tiskla mu ruku a on nebyl vůbec na rozpacích, i když mu to určitě dělalo radost. Dva další přišli s krocanem. Jeden z nich byl Grant s vráskčitou tváří a s kudrnatými šedinami, a toho druhého, vysokého a černého, jsem neznal, poněvadž nebyl v té noční partě ze středy na čtvrtek. Lepšího krocana jsem v životě neochutnal, ale ostatní chody byly tak syté, že se moje kapacita omezila na jednu porci. Ti chlapíci jedli, jako když žena balí kufr nejde přitom o kapacitu zavazadla, ale o to, co všechno se má do kufru vejít. A to ani nemluvím o červeném bordeaux, kterým to splachovali. Jak večeře pokračovala, čím dál víc se rozveselovali, a dokonce i starý Servan kolem sebe zářil šťastnými úsměvy.
Bylo to bez debaty prvotřídní krmivo. S vínem jsem to nepřeháněl. Stejně jsem už měl zamlženo v hlavě, a kdybych byl povolán, abych Wolfovi znovu zachránil život, mohl jsem potřebovat všechen svůj zbývající vtip.
V atmosféře nebylo cítit žádné napětí, bylo to prostě příjemné shromáždění, všichni jsme byli dobře najedení a před námi voněla dobrá káva a brandy, když konečně, krátce po desáté, Nero Wolfe vstal, aby se ujal slova. Vypadal spíš jako poškozený při soudním řízení o náhradu škody než jako slavnostní řečník a určitě si toho byl vědom, ale zřejmě mu to nevadilo. Všichni jsme si natočili židle, abychom na něj líp viděli, pohodlně jsme se usadili a ztichli jsme. Wolfe začal hovorovým neoficiálním tónem:
„Pane Servane, dámy, mistři šéfkuchaři, vážení hosté. Připadám si trochu hloupě. Za jiných okolností by pro vás mohlo být poučné i zábavné, alespoň pro někoho z vás, poslechnout si výklad o amerických přínosech k labužnické kuchyni, a snad by bylo žádoucí, abych vynaložil všechnu svou výmluvnost a přesvědčil vás, že to nejsou přínosy zanedbatelné ani nepatrné. Když jsem však přijal pozvání, abych vám takový výklad podal, což mě velice potěšilo a polichotilo mi to, netušil jsem, jak zbytečná budou moje slova ve chvíli určenou k jejich přednesu. Je požitkem mluvit o jídle, ale nekonečně větším požitkem je jíst, a my jsme teď jedli. Jistý člověk mi kdysi prohlásil, že jedna z jeho největších rozkoší v životě je zavřít oči a snít o krásných ženách, a když jsem poznamenal, že ještě rozkošnější by bylo oči otevřít a dívat se na ně, odpověděl mi, že vůbec ne, že ženy, o kterých sní, jsou všechny krásné, daleko krásnější než ty, na kterých kdy spočinul okem. Podobně by se snad dalo argumentovat, že budu-li výmluvný, jídlo, o němž budu mluvit, se může zdát lepší než jídlo, které jste jedli. Ale i tahle za vlasy přitažená výmluva je mi odepřena. Můžu vám popsat několik znamenitých amerických pokrmů a vzdát jim hold, ale nedokážu překonat ty ústřice, tu želvu a toho krocana, které jsme tak nedávno měli tady –“ ukázal na stůl –“a teď jsou tu.“ A delikátně si popleskal hebkou dlaní příslušné místo.
Zatleskali mu. Mondor provolal: „Bien dit!“ Servan zářil. Wolfe vlastně dosud s řečí nezačal, poněvadž tohle neměl v napsaném textu, ale teď spustil. Prvních asi deset minut byl nesvůj. Nic na světě by mi nezpůsobilo větší potěšení než vidět Nera Wolfa, jak se nemůže vyhrabat z nějaké kaše, ale ne v přítomnosti cizích lidí. Až ta šťastná chvíle nadejde, což se zatím ještě nikdy nestalo, chtěl bych, aby to bylo speciální představení pro Archieho Goodwina s vyloučením veřejnosti. I já byl nesvůj, poněvadž se mi zdálo docela možné, že trampoty ve vlaku a nevyspání a postřelení ho vyvedly z konceptu natolik, že celou tu zatracenou řeč zapomene, ale po prvních deseti minutách jsem viděl, že není proč dělat si starosti. Už nabral vítr do plachet. Usrkl jsem si opět brandy a uvolnil jsem se.
Když došel asi doprostředka, začala mi dělat starosti jiná věc. Koukl jsem se na zápěstí. Připozdívalo se. Charleston byl jenom sto kilometrů daleko a Tolman říkal, že je tam dobrá silnice, po které se to dá lehce ujet za půldruhé hodiny. Protože jsem věděl, jak komplikovaný máme program, nedělal jsem si tak jako tak moc nadějí, že se odtamtud dostaneme tu noc, ale kdyby se bylo něco stalo Saulovi, byl by v troskách celý náš plán. Proto se mi ohromně ulevilo, za ten večer podruhé, když zelenokabátník z haly sestoupil tiše ze salónu do jídelny, jak byl přeci večeři instruován, a dal mi smluvený signál. Zvedl jsem se ze židle tak, abych co nejmíň rušil, a po špičkách jsem vyšel.
V salónku seděl maličký chlapík s velikým nosem, se strniskem vousů a se starou hnědou čepicí, která mu visela na koleně. Vstal, podal mi ruku a já mu ji se zazubením stiskl.
„Ahoj, drahoušku. Nikdy bych byl nevěřil, že přijde chvíle, kdy mi ta tvoje vizáž bude připadat hezká. Otoč se, ať tě vidím zezadu!“
Saul Panzer se zeptal: „Jak se daří panu Wolfovi?“ „Ohromně. Právě tam recituje řeč, kterou jsem ho naučil.“ „Určitě je v pořádku?“
„Proč by nebyl? Jo, ty myslíš to jeho škrábnutí.“ Mávl jsem rukou. „To nic není. Ale myslí si, že je hrdina. Namouduši bych rád, aby příště střelili po mně a on se přestal vytahovat. Máš něco?“
Saul přikývl. „Mám všechno.“ „Potřebuješ Wolfovi něco vysvětlit, než to spustí?“ „Nejspíš ne. Mám všechno, oč mi říkal. Dala se do toho celá charlestonská policie.“

„Jo, to vím. Zařídil to můj přítel Tolman. Našel jsem tu ještě jednoho přítele, jmenuje se Odell a hází po lidech kamením připomeň mi někdy, abych ti o něm pověděl. Je tady vůbec veselo. Tak tu zatím počkej, než tě Wolfe zavolá. Já se tam radši vrátím. Měl jsi něco k jídlu?“
Řekl, že o jeho útroby bylo postaráno, a já ho opustil. V jídelně jsem se znovu posadil vedle Constanzy, a když se Wolfe odmlčel na konci odstavce, vytáhl jsem z náprsní kapsy kapesník, přejel jsem si jím rty a zase jsem jej zastrčil. Wolfe se na mne letmo podíval, aby potvrdil, že vzal znamení na vědomí. Dospěl zatím k pasáži o Indiánech kmene Choctawů od bažinaté zátoky Lacombe, kteří uvedli na neworleánský trh prášek z listí kasty lékařské jako koření, takže jsem věděl, že je na stránce 14. Zdálo se, že se mu podařilo posluchače zaujmout. Dokonce i Domenico Rossi ho napjatě poslouchal, třebaže Wolfe na jednom místě výslovně prohlásil, že ve třech nejdůležitějších centrech amerických přínosů ke kuchyni pro gurmány v Louisianě, v Jižní Karolíně a v Nové Anglii nepůsobil nikdy žádný italský vliv.
Wolfe končil. I když jsem znal jeho program a věděl jsem, že máme málo času, čekal jsem, že aspoň teď udělá pauzu a poskytne možná Servanovi příležitost k několika pochvalným poznámkám, ale neodmlčel se ani na tak dlouho, aby si posluchači uvědomili, že přednáška je u konce. Rozhlédl se kolem – přejel rychle očima pravoúhelník tváří – a okamžitě mluvil dál,
„Doufám, že vás neznudím, když budu pokračovat, ale na jiné téma. Spoléhám se na vaši trpělivost, poněvadž to, co se vám chystám povědět, je právě tak ve vašem vlastním zájmu jako v mém. Skončil jsem poznámky o vaření. Teď vám povím něco o vraždě. O vraždě Filipa Laszia.“
Mezi posluchači se to zavlnilo a zašumělo. Lisette Puttiová vypískla. Louis Servan zdvihl ruku:
„Kdybyste dovolili. Rád bych poznamenal, že pan Wolfe postupuje podle dohody se mnou. Je to skličující, že tak má skončit večeře sboru Les Quinze Maîtres, ale zdá se to… nevyhnutelné. Vždyť my ani… jenomže se nedá nic dělat…“
Ramsey Keith loupl očima po Tomanovi, Malfim, Liggettovi a Ashleym a nepohostinně zavrčel: „Tak proto tyhle lidi –“
„Ano, proto,“ prohlásil Wolfe stroze. „Prosím vás všechny, abyste mi nevyčítali, že zatahuju tak nepříjemné téma na slavnostní večer. Zatáhl je sem ten, kdo zabil Laszia a katastrofálně tím poškodil naše radostné setkání, vrhl stín podezření na skupinu vynikajících mužů a pokazil mi odpočinek, právě tak jako vám. Takže nejen já mám speciální důvod, abych k tomu člověku cítil zavilý odpor“ – sáhl si špičkou prstu na obvaz –“ale my všichni k tomu máme důvod všeobecný. Kromě toho jsem před večeří slyšel, jak si někteří z vás stěžují, že tady budete všichni zadrženi, dokud vám úřady nepovolí odjezd. Ale víte, to je přirozený důsledek neštěstí, které vás tu postihlo. Od úřadů se nedá čekat, že vás nechají, abyste se rozptýlili na všechny čtyři světové strany, dokud mají důvod k podezření, že jeden z vás je vrah. Proto říkám, že se spoléhám na vaši trpělivost. Nemůžete odtud, dokud se nepřijde na viníka. A to právě chci teď tady na místě udělat. Dřív než opustíme tuhle místnost, odhalím vraha i způsob, jakým svůj zločin spáchal.“
Lisette Puttiová znovu vypískla, a pak si zakryla ústa dlaní. Šum se neozval. Pár přítomných se rozhlédlo kolem sebe, ale většinou upírali oči na Wolfa.
Ten pokračoval. „Nejdřív bych vám snad měl povědět, co se v úterý večer dalo právě v téhle jídelně, a pak můžeme přistoupit k otázce, kdo to udělal. Zatímco zde byli, jeden po druhém, Mondor, Coyne, Keith a Servan a ochutnávali omáčky, nedošlo k žádné nepřístojnosti. Sotva Servan odešel, Laszio sáhl přes stůl a zpřeházel všechny omáčníky, až na dva, které zůstaly na místech. Ty dva by byl bez pochyby postavil taky jinam, kdyby se nebyly začaly otevírat dveře, jimiž vcházel Berin. Byl to dětinsky a zlomyslný trik, který měl zdiskreditovat Berina, a možná i Vukčiče. Laszio se snad chystal vrátit omáčníky po Bednově odchodu na správná místa ale neudělal to, poněvadž byl zabit dřív, než se k tomu dostal.
Zatímco Berin byl tady v jídelně, někdo zapnul v salónu rádio. Byl to předem smluvený signál pro člověka, který na něj čekal venku v křoví. Byl natolik blízko k oknu salónu –“
„Tak moment!“ Nebyl to hlasitý ani výbušný výkřik, zaznělo to docela ovládané. Ale kdekdo sebou trhl, aby se otočil po Dine Lasziové, která to vyslovila. V jejím chování bylo právě tak málo vzrušení jako v jejím hlase, jenom její oči byly snad ještě o něco podlouhlejší a ospalejší než obvykle. Upírala je na Wolfa. „Máme vás přerušit, když lžete?
„Myslím, že ne, madam – i kdybych uznával vaši premisu. Kdyby se každé moje slovo okamžitě setkalo s námitkami, nikdy bychom se nikam nedostali. Co abyste počkala, až řeknu všechno? Jestli lžu, můžete mě pak zruinovat žalobou pro nactiutrhání.“
„To rádio jsem zapínala já. Kdekdo to ví. A vy říkáte, že to byl předem smluvený signál.“
„To říkám. Prosím vás, nezačínejte teď s hašteřením. Mluvím o vraždě a vznáším vážná obvinění. Nechte mé dokončit, nechte mě, abych se exponoval, a pak mi to vyvraťte, jestli můžete. Buďto mě zdiskreditujete a znemožníte, nebo někdo jiný bude… pane Tolmane, věšíte v Západní Virgínii?“
Tolman přikývl s očima jako přibitýma k Wolfovu obličeji.
„Nebo někdo skončí na šibenici. – Jak jsem řekl, ten člověk schovaný tady venku v křoví“ – ukázal ke dveřím vedoucím na terasu –“byl natolik blízko k otevřenému oknu salónu, že když ho rádio upozornilo, mohl pozorovat, že se Berin do salónu vrátil. Okamžitě zamířil na terasu a vstoupil sem tamhletěmi dveřmi. Laszio, který tu stál, byl překvapen příchodem sluhy v livreji ten člověk totiž byl v livreji lázní Kanawha a byl v obličeji černý. Ten člověk přistoupil ke stolu a dal se poznat, protože Laszio ho dobře znal. ‚Podívejte se, usmál se, ‚vždyť mě znáte, jsem přece pan Bílý – můžeme mu tak prozatím říkat, poněvadž to byl fakticky běloch –‚jsem pan Bílý v maškarním převlečení, haha, a pořádně si z těch lidiček vystřelíme. To bude legrace, haha, Laszio, kamaráde stará. Schovejte se tamhle za tu plentu a já zůstanu tady u stolu…
Přiznávám, že ta slova neslyšel nikdo kromě Laszia, a žádná jiná slova taky ne. Ve skutečnosti mohl ten člověk říkat něco docela jiného, ale ať řekl co řekl, výsledek byl ten, že Laszio zašel za zástěnu, a pan Bílý, který si vzal se stolu nůž, tam šel za ním a bodl ho zezadu do srdce. Jistě to provedl rychle a obratně, poněvadž nedošlo k žádnému zápasu a v

přípravně nebyl slyšet žádný dost hlasitý výkřik. Pan Bílý nechal nůž tam, kam ho vrazil, protože nůž splnil svůj úkol, a vyšel zpoza plenty. Právě v tom okamžiku si všiml, že dveře do přípravny – tamty dveře – jsou na pár centimetrů pootevřené a že ho tou štěrbinou pozoruje nějaký člověk, černoch. Buďto si už předem promyslel, co dělat v případě nouze, nebo projevil velikou duchapřítomnost, protože prostě zůstal u zástěny stát, podíval se přímo do očí, které ho pozorovaly, a přitiskl si ukazováček na rty. Jednoduché a dokonalé gesto. Není jasné, jestli věděl ale spíš nevěděl, že se současně pootevřely i dveře na terasu za ním, a že ho jimi vidí jedna žena. Jenomže jeho maškaráda se osvědčila oboustranně. Ten černoch na něm poznal, že si na něco hraje, že je načerněný běloch, pokládal ho za jednoho z hostů, který má za lubem nějaký žert, a neměl tedy důvod, aby něco zjišťoval nebo aby zasahoval. A ta žena předpokládala, že jde o sluhu, a víc se o něho nezajímala. Než pan Bílý odtud z jídelny odešel, zahlédl ho ještě další člověk – tady pan Moulton, vrchní číšník –, ale ve chvíli, kdy se Moulton díval dveřmi z přípravny, pan Bílý už odcházel obrácen zády, takže Moulton mu neviděl do obličeje. – Teď už můžeme v dalším postupu klidně zaznamenat jména. Ten člověk, který sem nahlížel z přípravny jako první, byl Paul Whipple, jeden z našich číšníků tady – a mimochodem student antropologie na Howardově universitě. Ten, kdo viděl pana Bílého odcházet, byl Moulton. A žena, která se dívala dveřmi z terasy, byla paní Coynová."
Coyn se prudce obrátil, aby se vyjeveně podíval na svou ženu. Ta na Wolfa vysunula bradu. „Ale… vy jste mi slíbil…"
„Neslíbil jsem vám nic. Je mi líto, paní Coynová, ale je daleko lepší nevynechávat nic, co by –"
Coyne pohoršené prskal: „Já nic neslyšel – nic –"
„Prosím vás!" Wolfe zdvihl ruku. „Ujišťuju vás, pane, že vy ani vaše paní si nemusíte dělat žádné starosti. Ve skutečnosti bychom jí měli být všichni vděční. Nebýt toho, že si přiskřípla prst ve dveřích a požádala vás v mé přítomnosti, abyste jí ho políbil, je docela pravděpodobné, že by oprátku dostal pan Berin místo pachatele, který si ji zaslouží. Ale to teď nechme stranou.
Tohle se zde tedy událo v úterý večer. Teď bych rád objasnil otázku toho rádia. Poněvadž bylo zapjato jako předem smluvený signál právě ve chvíli, kdy Berin tady v jídelně ochutnával omáčky, mohlo by se myslet, že to bylo načasováno se záměrem, aby podezření padlo na Berina. Jenomže tak to není. Zdá se, že nikdo neměl v úmyslu vrhnout podezření na nějakou určitou osobu, ale jestliže ano, pak tedy na Marka Vukčiče. Rádio mělo podle plánu spustit pár minut předtím, než na Vukčiče přišla řada, aby se odebral do jídelny, a nezáleželo na tom, kdo právě v tom okamžiku ochutnával tady. Náhodou to byl Berin, a poněvadž Laszio přemístil omáčníky, aby Berina zostudil, byly toutéž náhodou zrovna v té chvíli zpřeházené. A další náhodou byla na Berina bezděčně nastražena past Moultonem, který se šel podívat na stůl a vrátil omáčníky na původní místa dřív, než vstoupil Vukčič. O tom jsem se vám zatím nezmínil. Ale teď jde o to, že signál spuštěním rádia byl dán pár minut předtím, než měl do jídelny vstoupit Vukčič, poněvadž Vukčič byl jediný muž. tady, od kterého mohla paní Lasziová s určitostí očekávat, že se jí podaří zdržet ho v salónu a poskytnout tak panu Bílému potřebný čas k samotě s Lasziem, aby provedl svůj záměr. Jak všichni víme, zajistila si to zdržení tím, že se Vukčičovi vrhla do náruče v tanci, a taky tam zůstala."
„To lžete! A víte, že lžete –" „Dino! Mlčíš!"
To byl Domenico Rossi, který svou dceru probodával očima. Vukčič se zaťatými čelistmi na ni jenom zíral. Ostatní se na ni podívali a opět se odvrátili.
„Ale on lže –"
„Povídám, abys mlčela!" Rossi promluvil mnohem klidněji a mnohem přesvědčivěji, než když vyhledával hádku. „Jestli lže, tak ať to dolže až do konce."
„Díky, pane." Wolfe se o centimetr uklonil. „Teď bychom myslím měli určit totožnost pana Bílého. Všimněte si, že hrozivé riziko, které v téhle jídelně v úterý večer podstoupil, bylo spíš zdánlivé než skutečné. Až do chvíle, kdy vrazil Lasziovi nůž do zad, neriskoval vůbec nic; co dělal, byla pouhá nevinná maškaráda. A jestli ho někdo viděl potom, co z toho, že ho viděl? Vždyť byl načerněný. Všichni ti lidé, kteří ho tady viděli v úterý večer, jej vídali od té doby – bez černidla a bez livreje – a nikdo ho nepodezíral. Jeho bezpečí se zakládalo na jistotě, že na něho nikdy žádné podezření nepadne. Měl pro tu jistotu několik podkladů, ale především ten, že v úterý večer nebyl v lázních Kanawha – byl v New Yorku."
Berin vybuchl: „Panebože na nebesích! Ale jestli nebyl tady –"
„Myslím tím, že se jeho přítomnost tady nepředpokládala. Vždycky se má za to, že člověk je na místě, kde se jeho pobyt zdá pravděpodobný, dokud nevznikne podezření, že je někde jinde, a pan Bílý počítal s tím, že není možné, aby takové podezření vzniklo. Ale příliš si důvěřoval a byl příliš bezstarostný. Vzbudil podezření svými vlastními slovy v rozhovoru se mnou.
Jak všichni víte, mám v podobných záležitostech rozsáhlé zkušenosti. Je to moje povolání. Řekl jsem v úterý v noci panu Tomanovi, že Berin to určitě neudělal, ale nejpádnější důvod pro svou jistotu jsem si nechal pro sebe, poněvadž to nebyl můj případ a já nerad někoho zatahuju do záležitostí, které se mě netýkají. Tím důvodem bylo mé přesvědčení, že paní Lasziová zapnutím rádia dala znamení vrahovi. Ostatní podrobnosti, které s tím souvisí, by se daly připsat náhodě, ale člověk by musel být hodně lehkověrný, aby uvěřil, že to, jak na Vukčičovi při tom tanci visela, jak zdržovala jeho odchod do jídelny, zatímco vrah zabíjel jejího manžela, byla jenom pouhá shoda okolností. Zvlášť když ji při tom člověk viděl na vlastní oči, jako jsem ji viděl já. V tom se dopustila vážné chyby. S trochou inteligence by si musela uvědomit, že to všechno sleduju, a že by si tedy měla počínat obezřetněji.
Po zatčení Berina, jak víte, jsem se o věc začal zajímat, ale když jsem dosáhl jeho propuštění, přestalo mi na případu opět záležet. Načež se pachatel dopustil jiné idiotské chyby, skoro neuvěřitelné. Pan Bílý si myslel, že toho začínám odhalovat nějak moc, ani se nenamáhal, aby si zjistil, že jsem se o věc přestal zajímat, proplížil se křovím pod mým oknem a střelil po mně. Myslím, že vím, jak se k pavilónu Upshur dostal. Můj asistent, pan Goodwin, ho viděl asi

hodinu po výstřelu sesedat s koně u hotelu. Jezdecká stezka vede nějakých padesát kroků kolem zadního traktu Upshuru. Mohl snadno ze stezky sjet, uvázat koně, přiblížit se křovím k mému oknu a po výstřelu se vrátit zpátky ke koni a nepozorovaně odjet tou stezkou. V každém případě udělal chybu, místo aby mé odstranil, popudil mě proti sobě a znovu probudil můj zájem.
Předpokládal jsem, jak říkám, že vrah byl ve spolku s paní Lasziovou. Pustil jsem z hlavy myšlenku, že vražda byla výhradně její nápad a že si vraha prosté najala, poněvadž potom by celá maškaráda neměla žádný smysl. Kromě toho bylo krajně nepravděpodobné, že by najatý vrah, kterého by Laszio neznal, mohl vstoupit do téhle jídelny, vzít se stolu nůž, vylákat Laszia za zástěnu a zabít ho bez jediného výkřiku nebo zápasu. A právě tak jako včera, když byl zatčen Berin a já se ujal pátrání po důkazu, který by ho osvobodil, jsem měl jedinou tenkou nitku, jíž jsem se mohl chopit, totiž prosbu paní Coynové, aby jí manžel políbil prst, který si přiskřípla někde ve dveřích, právě tak dnes, když jsem se ujal úkolu dopadnout vraha, mě vedla další nitka, stejně tenká. Šlo o tohle. Včera kolem druhé hodiny po poledni se v lázních Kanawha objevil pan Malfi a pan Liggett, kteří právě přiletěli bez zastávky z New Yorku. Přišli přímo do mého pokoje v pavilónu Upshur, dřív než mluvili s někým jiným kromě sluhů, a hovořili se mnou. Během našeho rozhovoru Liggett prohlásil myslím, že to opakuj u doslovně: ‚Zdá se, že ať je pachatel kdokoli, jeho rafinovanost se neomezila na ochutnávání přísad v souce printemps. Pamatujete se na to, pane?“
„Proboha!“ odfrkl si Liggett. „Vy blázne zatracená, pokoušíte se mě do něčeho namočit?“
„Bohužel ano. Můžete mě žalovat pro nactiutrhání společně s paní Lasziovou. Pamatujete se, že jste to řekl?“ „Ne. A vy taky ne.“
Wolfe pokrčil rameny. „Teď na tom nezáleží. Bylo to důležité, když jsem se toho chytil jako své nitky. V každém případě se zdálo, že to stojí za trochu pátrání. Nebylo pravděpodobné, že by se taková podrobnost jako jméno té omáčky, kterou jsme ochutnávali, objevila v prvních krátkých zprávách o vraždě, poslaných telegraficky do New Yorku. Zatelefonoval jsem tam jednomu svému zaměstnanci a zároveň i policejnímu inspektorovi Cramerovi. Moje žádost panu Cramerovi byla poněkud obsáhlá: například aby zkontroloval všechny pasažéry letadel normálních linek i speciálně najatých letadel, která odletěla z kteréhokoli letiště během úterý a přistála kdekoli tady poblíž v takovém časovém rozmezí, aby se pasažér mohl dostat do lázní Kanawha v úterý kolem deváté večer. Řekl jsem kolem deváté, poněvadž když jsme v úterý po večeři odešli do salónu, paní Lasziová okamžitě zmizela a neukázala se dřív než za hodinu, a jestliže moje teorie měla vůbec nějakou platnost, zdálo se pravděpodobné, že té nepřítomnosti využila ke schůzce se svým spolupracovníkem. Kromě toho jsem pana Cramera požádal, aby vyšetřil, jaký vedla paní Lasziová v New Yorku život s kým se přátelila a stýkala tak prosím vás, madam. Budete mít příležitost k odpovědi. V tom stadiu se totiž moje podezření rozhodně neomezovalo jenom na Liggetta. Dokonce i jeden z vás nebyl docela mimo podezření, a já bych rád veřejně poděkoval panu Blankovi za trpělivost a dobrodušnost, s jakou se zúčastnil pokusu, který ho očistil. Bezpochyby ten experiment považoval za směšný.
Dnes v jednu hodinu po poledni jsem dostal telegram s oznámením, že v žádných newyorských novinách v úterý ráno nepadla o sauce printemps ani zmínka. A jestliže Liggett odletěl z New Yorku před desátou hodinou, letěl bez zastávky a nemluvil s nikým dřív, než navštívil mne, jak mohl vědět, že šlo právě o sauce printemps? Pravděpodobně o tom s někým mluvil. Mluvil s paní Lasziovou kolem půl desáté večer, někde venku poblíž téhle budovy, a dohadovali se o plánu, který vedl k Lasziovu zavraždění.“
Necítil jsem se docela dobře, poněvadž jsem neviděl Liggettovy ruce; seděl naproti mně a stůl mu je zakrýval. Neviděl jsem mu ani oči, ty upíral na Wolfa. Pozoroval jsem jenom jeho matný úsměv v koutku úst obráceném ke mně a napjatou šlachu po straně jeho krku, jak svíral čelisti. Nemohl ze svého místa dohlédnout na Dinu Lasziovou, ale já ano, a viděl jsem, že si hryže spodní ret. To byla jediná vnější známka, že není tak docela nonšalantní, jako byla, když popleskávala Wolfa po rameni.
Wolfe pokračoval: „Ve tři hodiny odpoledne mi telefonoval inspektor Cramer. Řekl mi mezi jiným, že Saul Panzer, můj zaměstnanec, odletěl podle mých instrukcí letadlem do Charlestonu. Potom došlo kolem šesté hodiny k další pošetilé chybě, o které se zmiňuju pro úplnost. Abych panu Liggettovi nekřivdil, pochybuju, že to byl jeho vlastní nápad. Mám za to, že si to vymyslela paní Lasziová a přiměla ho, aby to zkusil. Přišel totiž za mnou a nabídl mi padesát tisíc dolarů v hotovosti, abych přemluvil pana Berina k přijetí místa šéfkuchaře v hotelu Churchill.“
Lisette Puttiová opět vypískla. Jerome Berin explodoval. „V té peleši lotrovské! V té díře smrduté! Já? Radši bych smažil vajíčka na svých vlastních nehtech –“
„Přesně tak. Tu nabídku jsem odmítl. Liggett udělal hloupost, že s ní vyrukoval, poněvadž já nemám tolik sebedůvěry, abych se dal přiznáním protivníka uchlácholit, a nabídka té nesmyslné sumy byla samozřejmě přiznáním viny. Jistě to popře, popře patrně i to, že mi takovou nabídku vůbec udělal, ale na tom nezáleží. Dostalo se mi jiného a důležitějšího povzbuzení: znovu mi zavolal inspektor Cramer. Čas se krátí a nebudu vás nudit všemi podrobnosti, ale byla mezi nimi také informace, že Cramer zachytil pověsti o vzájemném zájmu mezi Liggettem a paní Lasziovou, který trvá už dva roky. Také si ověřil jiný bod, na který jsem se ptal. Cestou ve vlaku sem v pondělí se mi pan Berin zmínil, že minulou sobotu navštívil Sál světových středisek v hotelu Churchill, kde nosí číšníci livreje slavných společenských středisek, mezi tím i lázní Kanawha. Lidé inspektora Cramera zjistili, že asi před rokem si pan Liggett dal ušít duplikát livreje lázní Kanawha pro svou osobní potřebu a byl v něm na jednom maškarním plese. Není pochyby, že právě tenhle fakt, že už tu livrej vlastnil, mu vnukl techniku, s jakou provedl svůj plán. Jak tedy vidíte, skica k mému obrazu se začala jasně rýsovat: Liggett věděl o sauce printemps dřív, než se to mohl dovědět normální cestou, byl v úzkém vztahu s pani Lasziovou a měl doma v šatníku livrej lázní Kanawha. Byly tu i jiné okolností, tak například v úterý v poledne odešel z hotelu Churchill, udánlivě hrát golf, ale neukázal se v žádném z obou klubů, kde obvykle hrává, jenomže něco musíme vynechat. Pan Tolman si to může shromáždit, až bude Liggett zatčen. Teď radši přejděme k Saulu Panzerovi – nezmínil jsem se ještě, že mi telefonoval z Charlestonu okamžitě po mém rozhovoru s inspektorem Cramerem. Přivedli byste ho

laskavě ze salónku?“
Moulton vyklusal.
„Vaše nejchytřejší lež je ta,“ ozval se nevzrušeným tónem Liggett, „že jsem se vás pokoušel podplatit. A taky nejnebezpečnější lež, protože je v ní zrnko pravdy. Přišel jsem za vámi do vašeho pokoje a požádal jsem vás, abyste s Berinem mým jménem jednal. A váš asistent dostal nejspíš pokyn, aby potvrdil tu lež, že jsem vám nabízel padesát tisíc –“
„Prosím vás, pane Liggette.“ Wolfe ho zárazů zdviženou dlaní. „Na vašem místě bych nezkoušel žádná extempore. Měl byste si to radši pečlivě rozmyslet, než – á, vítám vás, Saule! To jsem rád, že vás vidím.“
„Ano, pane. Já vás taky.“ Saul Panzer vešel a postavil se vedle mé židle. Měl na sobě svůj starý šedivý oblek s nikdy nežehlenými kalhotami a starou hnědou čepici držel v ruce. Po jednom pohledu na Wolfa se mu bystré oči rozběhly kolem po pravoúhelníku tváří, a já věděl, že každá z těch fyziognomií je v té chvíli zaregistrována v galérii portrétů, kde zůstane zachována provždycky.
„Promluvte na pana Liggetta,“ vyzval ho Wolfe. „Ano, pane.“ Saulovy oči se okamžitě upjaly na cíl. „Dobrý večer, pane Liggette.“
Liggett se neotočil. „Pchá! Mizerná fraška!“ Wolfe pokrčil rameny. „Nemáme moc času, Saule. Omezte se na to nejpodstatnější. Hrál pan Liggett v úterý odpoledne golf?“ „Ne, pane.“ Saul zachraptěl a odkašlal si. „V úterý v 13.55 po obědě nastoupil do letadla Mezistátních aerolinií na letišti v Newarku. Já letěl tímtéž letadlem dnes, se stejnou stevardkou, a ukázal jsem jí Liggettovou fotografii. Vystoupil z letadla v Charlestonu, když tam přistálo odpoledne v 18.18 stejně jako já dnes. Asi v půl sedmé se objevil v Littleově garáži v Mariin Street a najal si auto, studebakera z roku 1936, na které složil záruku 200 v dvacetidolarových bankovkách. Přijel jsem tímtéž autem dnes večer sem, stojí teď venku před domem. Vyptával jsem se cestou na několika místech, ale nepodařilo se mi zjistit, kde se na zpáteční cestě zastavil, aby si smyl černidlo s tváře – měl jsem naspěch, protože jste mi řekl, abych tady byl před jedenáctou. Objevil se znovu v Littleově garáži asi ve čtvrt na dvě v noci z úterka na středu a musel zaplatit deset dolarů za blatník, který někde narazil. Z garáže odešel pěšky a v Laurel Street si najal taxi, poznávací číslo C 3428 s řidičem Alem Bissellem, na charlestonské letiště. Tam nastoupil do expresního letadla Mezistátních aerolinií, které s ním přistálo v Newarku v 5.34 ve středu ráno. Jak se dostal odtamtud, to nevím, ale jel do New Yorku, poněvadž byl ve svém bytě pár minut před osmou, kdy mu domácí centrála přepojila rozhovor, když ho volal Albert Malfi. V půl deváté si v Newarku telefonicky objednal speciální letadlo, aby ho s Malfim dopravilo do lázní Kanawha, a v 9.52 –“
„To stačí, Saule. To už své pohyby netajil. Říkáte, že Jste sem dnes večer přijel týmž vozem, který si Liggett najal v úterý?“ „Ano, pane.“
„Hm. Tím se to jen potvrzuje. A měl jste s sebou Liggettovy fotografie, které jste ukázal všem těm lidem – stevardce, zřízenci v garáži, taxikáři –“
„Ano, pane. Když vyjížděl z garáže, byl ještě bílý.“ „Zřejmě se zastavil někde cestou, aby svůj zevnějšek změnil. Není to tak těžké, jak by se snad zdálo; načernili jsme dnes odpoledne jednoho člověka v mém pokoji. Umýt se z toho je horší. Zřízenec v garáži nebo taxikář si nejspíš nevšimli zbytků načernění?“
„Ne, pane. Ptal jsem se na to.“
„Jistě. To jsem od vás čekal. Samozřejmě se mu nedívali na uši. Nezmínil jste se o jeho zavazadlech.“
„Měl středně veliký kufr z tmavohnědé hověziny s mosazným kováním a bez zajišťovacích řemenů.“ „Pokaždé, když ho viděli?“ „Ano, pane. Na cestě sem i zpátky.“
„Dobré. Uspokojivé. To myslím postačí. Posaďte se tamhle ke zdi.“
Wolfe se zkoumavě zadíval do tváří přítomných, a i když zaujal jejich pozornost svou přednáškou o vaření, teď ji upoutával ještě víc. Mohli jste slyšet špendlík zasvištět vzduchem před dopadnutím. „Teď se už někam dostáváme. Chápete, proč jsem řekl, že na takových detailech, jako že Liggett mluvil o sauce printemps, už nezáleží. Je jasné, že bral tak osudný zločin, jako je vražda, neuvěřitelně lehkomyslně, ale měli byste si připomenout dvě věci: jednak předpokládal, že o jeho nepřítomnosti v lázních Kanawha vůbec nikdo nezapochybuje, a jednak nebyl při smyslech. Byl omámený drogou. Napil se z poháru, který mu nalila paní Lasziová. Pokud jde o Liggetta, jsme zřejmě hotovi; zdá se, že nezbývá nic, než aby ho pan Tolman zatkl, připravil obžalobu, postavil ho před soud a usvědčil ho. Chcete k tomu něco poznamenat, pane Liggette? Neradil bych vám to.“
„Neříkám nic.“ Liggettův hlas byl nevzrušený jako předtím. „Leda to, že jestli vám to Tolman spolkne a zachová se podle toho, jak jste to narafičil, bude toho sakra litovat, skoro tolik, jako vy sám.“ Vysunul trochu bradu. „Já vás znám, Wolfe. Slyšel jsem o vás. Bůhví, proč jste si ke svému útoku vybral zrovna mne, ale dovím se to dřív, než s vámi budu hotov.“
Wolfe vážně sklonil hlavu. „To je vaše jedině možná reakce. Samozřejmě. Ale já jsem hotov s vámi, pane. Odevzdávám vás do dalších rukou. Váš největší omyl byl, že jste po mně střílel, když se ze mne stal pouhý divák. Podívejte se!“ Sáhl do kapsy, vytáhl strojopis své řeči a rozložil jej. „Tudy proletěla vaše kulka, rovnou skrz moji řeč, dřív než zasáhla mne. Pane Tolmane, míváte ve vašem státě v porotách ženy?“ „Ne. Jenom muže.“
„Vida.“ Wolfe se zaměřil pohledem na paní Lasziovou. Nepodíval se na ni od chvíle, kdy začal s Liggettem. „Máte štěstí, madam. To bude těžká práce, přesvědčit dvanáct mužů, aby zpečetili váš osud.“ A znovu Tomanovi: „Jste připraven obvinit Liggetta z vraždy na Lasziovi?“
„Jsem,“ odpověděl Tolman zvučným hlasem. „Nuže, pane? U pana Berina jste neváhal.“ Tolman vstal. Stačilo mu udělat jenom čtyři kroky. Položil Liggettovi ruku na rameno a řekl hlasitě: „Raymonde Liggette, zatýkám vás. Formální obvinění z vraždy bude podáno zítra ráno.“ Otočil se a vyzval ostře Moultona: „Šerif čeká venku. Zavolejte ho sem!“
Liggett otočil hlavu, aby se Tomanovi podíval do očí. „Tohle bude váš konec, mladíku.“
Wolfe zastavil gestem Moultona a obrátil se na Tolmana: „Ať šerif chvilku počká. Nevadí vám to? Nerad ho vidím.“

Upřel znovu pohled na paní Lasziovou. „Kromě toho, madam, musíme ještě uvažovat o vás. Pokud jde o Liggetta, hm… to vidíte sama.“ Ukázal rukou na Tolmana stojícího u Liggettova ramene. „Teď jde o vás. Vy ještě zatčena nejste. Máte k tomu co říct?“
Svůdná bludička vypadala, že je jí zle. Vyznala se nejspíš ve šminkování, takže v běžném případě by poznal jenom expert, do jaké míry je nalíčená, ale její makeup nebyl zřejmě vypočítaný na to, aby vydržel takovéhle nenadálé krize. Její obličej zflekatěl. Spodní ret jí neodpovídal hornímu rtu, poněvadž si ho nepřestávala hryzat. Ramena měla nahrbená a hruď vtaženou dovnitř. Ozvala se pisklavým tónem, vůbec ne svým sytým, svůdným hlasem: „Já nic… jenom… jak jsem už řekla, jsou to samé lži. Lži!“
„Myslíte tím, že to, co říkám o Liggettovi, jsou lži? A to, co říká Paul Panzer? Varuju vás, madam, tvrzení, které se dá dokázat, není lež. Co je podle vás lež?“
„Samé lži to jsou… to o mně.“
„A o Liggettovi?“
„To… to nevím.“
„Podívejme… Ale pokud jde o vás. Zapnula jste to rádio, či ne?“
Mlčky přikývla. Wolfe na ni vybafl: „Či ne?“
„Ano.“
„A zadržela jste Vukčiče, ať už náhodou nebo záměrně, a tančila jste s ním ve chvíli, kdy byl váš manžel zavražděn?“
„Ano.“
„A v úterý večer jste se vzdálila ze společnosti tady skoro na hodinu?“
„Ano.“
„A poněvadž váš manžel je po smrti… kdyby nebylo té neblahé okolnosti, že Liggett bude brzy taky po smrti, patrně byste si ho ráda vzala, ne?“
„Já.“ Ústa jí zacukala. „Ne! Nemůžete říkat… ne!“
„Prosím vás, paní Lasziová. Neztrácejte nervy. Budete je potřebovat.“ Wolfe najednou promluvil mírným tónem. „Nechci na vás pouštět hrůzu. Jsem si plně vědom, že pokud jde o vás, dají se fakta interpretovat dvěma naprosto rozdílnými způsoby. Jeden je asi tenhle: Vy a pan Liggett jste se vzájemně chtěli alespoň on chtěl vás a vy jste chtěla jeho jméno a postavení a bohatství. Jenomže váš manžel byl muž toho druhu, který lpí na svém vlastnictví, takže jste narazili na velké potíže. Nakonec byla touha tak prudká a překážka tak nepřekonatelná, že jste se s Liggettem rozhodli k zoufalému kroku. Zdálo se, že setkání sboru Les Quinze Maîtres poskytne dobrou příležitost k odstranění vašeho manžela, poněvadž se ho zúčastní tři osoby, které Laszia nenávidí, takže se najde dost terčů pro podezření. Liggett tedy přiletěl do Charlestonu a potom přijel autem sem, a jak jste se předem domluvili, setkal se s vámi někde tady venku v půl desáté v úterý večer. Teprve při tom setkání jste propracovali podrobnosti plánu, poněvadž Liggett nemohl předem vědět o sázce mezi Servanem a Keithem a o testu se sauce printemps, který měl sázku rozhodnout. Liggett se schoval v křoví. Vy jste se vrátila do salónu, zapjala jste ve vhodnou chvíli rádio a tančila jste s Vukčičem, abyste ho zdržela a poskytla tak Liggettovi příležitost vstoupit do jídelny a zabít vašeho manžela. Zatraceně, madam, nezírejte tak na mě! Jak říkám, je to jeden z možných výkladů vašeho jednání.“
„Ale to není pravda. To je lež! Já nikdy…„ „Dovolte. Moc toho nepopírejte. Přiznávám, že v tom můžou být lži, protože existuje ještě druhá možná interpretace. Ale uvědomte si tohle a dobře si to uvažte.“ Wolfe na ni namířil ukazováčkem a zvýšil hlas. „Bude dokázáno, že Liggett sem přijel, že se od někoho dověděl o testu s omáčkami a že znal přesně okamžik, kdy sem bezpečně může vkročit a nerušené Laszia zabít; věděl najisto, že Vukčič ho svým příchodem neohrozí, dokud nebude čin dokonán. Jinak by jeho počínání bylo zhola nesmyslné. Proto vám říkám, abyste toho nepopírala moc. Jestliže budete trvat na tom, že jste se s Liggettem venku nesetkala, že jste se s ním na ničem nedomluvila, že jste rádio právě v tu chvíli zapjala náhodou a že jste stejně tak náhodou zdržela Vukčiče, aby v těch osudných minutách nevešel do jídelny potom o vás mám strach. To vám nespolkne ani porota dvanácti mužů, ani když si vás bude prohlížet na lavici obžalovaných. V tom případě věřím, abych se vyjádřil brutálně, věřím, že budete usvědčena z vraždy. Jenže já jsem neřekl, že jste vražednice.“ Wolfův hlas zněl skoro konejšivě. „Od spáchání vraždy jste se nepochybně pokoušela Liggetta chránit, aspoň mlčením, ale poněvadž ženské srdce je ženské srdce…“ Pokrčil rameny. „Za tohle vás žádná porota neodsoudí. A žádná porota vás neodsoudí vůbec, dokonce vyváznete bez ohrožení, kdyby se dalo prokázat, že plán, na kterém jste se s Liggettem v úterý večer domluvila, když jste se s ním tady venku setkala, byl z vaší strany docela nevinný. Řekněme například, uvádím to jenom jako hypotézu, že jste měla za to, že Liggett nechystá nic horšího než pouhý kanadský žertík. Nezáleží na tom, jaký žertík, podrobnosti si netroufám hádat ani hypoteticky, poněvadž sám kanadské žertíky neprovozuje. Ale ten žert si vyžadoval, aby Liggett mohl s Lasziem zůstat pár minut o samotě, než vejde Vukčič. To by ovšem vysvětlovalo všechno že jste zapjala rádio, že jste zdržela Vukčiče – všechno, co jste podnikla, aniž by to z vás dělalo spoluvinici. Abyste rozuměla, paní Lasziová, nenavrhuji vám to jako východisko. Říkám jenom, že ačkoli nemůžete popřít nic, co se skutečně stalo, máte pro to třeba vysvětlení, které vás zachrání. V tom případě by bylo donkichotské pokoušet se zachránit i Liggetta. To se vám podařit nemůže. A jestli takové vysvětlení skutečně máte, nečekal bych s ním příliš dlouho… pak by mohlo být pozdě…“
To bylo víc, než Liggett dokázal snést. Jeho hlava se pomalu otočila, neodolatelně, jako by ji svíraly obrovské kleště, až se octl tváří v tvář Dine Lasziové. Ta se na něho nepodívala. Opět si hryzala spodní ret a oči měla upřené na Wolfa jako uhranutá. Člověk skoro viděl, jak si hryzala i mozek. Trvalo to plné půl minuty, a pak se namouduši usmála. Byl to divný úsměv, ale přece jen úsměv, potom jí oči sklouzly k Liggettovi, a ten úsměv měl vyjádřit zdvořilou omluvu. Promluvila tichým hlasem, ale beze stopy zachvění: „Je mi líto, Rayi. Je mi strašně líto, ale…“
Zarazila se. Liggettovy oči se do ní zavrtávaly.
Podívala se znovu upřeně na Wolfa a pevně prohlásila: „Máte pravdu. Samozřejmě máte pravdu a nemůžu proti tomu

nic dělat. Když jsem se s ním po večeři venku setkala, jak jsme se domluvili –“
„Dino! Dino, proboha –“
Tolman, modrooký sportovec, strhl Liggetta zpátky na židli. Svůdná bludička pokračovala:
„Pověděl mi, k čemu se chystá, a já mu věřila, myslela jsem, že jde jenom o žert. Potom mi řekl, že ho Filip napadl, uhodil ho –“
Wolfe ji ostře přerušil. „Víte, co děláte, madam. Pomáháte poslat člověka na smrt.“
„Já vím. Ale co mám dělat? Jak můžu kvůli němu dál lhát? Zabil mého manžela. Když jsem se s ním tam venku sešla a on mi řekl, že chce –“
„Ty parchante prohnaná!“ Liggett úplně zapomněl na dobré vychování. Vytrhl se Tomanovi, přeskočil Mondorovy nohy, srazil Blanka i s jeho židlí na zem a chtěl se vrhnout na Wolfa. Vyrazil jsem, ale než jsem tam dospěl, zastavil ho Berin, sevřel ho oběma pažemi a Liggett kopal a ječel jako pominutý.
Dina Lasziová se samozřejmě nepokoušela při všem tom rámusu a zmatku mluvit dál. Klidně seděla a přihlížela svýma podlouhlýma ospalýma očima.

17

Jerome Berin rozhodně prohlásil: „Ta se toho bude držet. Udělá všechno, aby od sebe odsunula nebezpečí co nejdál, a je to.“
Vlak plachtil jako racek slunným pátečním ránem přes stát New Jersey, někde východně od Filadelfie. Za šedesát minut jsme měli vjet do tunelu pod Hudsonem. Znovu jsem seděl opřený o stěnu lůžkového oddělení v salonním vagónu, Constanza hřadovala na bidýlku a Wolfe s Berinem zabírali sedadla u okna s pivem na stolku mezi sebou. Wolfe vypadal značně sešle, protože by se samozřejmě ani nepokusil ve vlaku oholit, i kdyby nebyl zafačovaný, ale věděl, že za hodinu se ta nestvůra přestane pohybovat, a v jeho výrazu začala svítat naděje.
„Nemyslíte si to taky?“ zeptal se Berin.
Wolfe pokrčil rameny. „Nevím a je mi to jedno. Šlo o to usvědčit Liggetta důkazem o jeho přítomnosti v lázních Kanawha v úterý večer, a jedině paní Lasziová nám ten důkaz mohla poskytnout. Jak říkáte, je nepochybně stejně vinna jako Liggett, možná ještě víc, to záleží na vašich měřítkách. Spíš bych myslel, že ji pan Tolman z vraždy obviní. Vzal ji včera v noci do vazby jako stěžejní svědkyni, a třeba ji tak předvolá k soudu, aby dokázal své obvinění proti Liggettovi nebo jí může hodit na krk spoluvinu. Pochybuju, že na tom zvlášť záleží. Ať udělá co udělá, nepodaří se mu, aby ji porota odsoudila. Ta dáma je něco extra, jak mi sama řekla. I kdyby Liggett ze zášti proti ní přiznal všechno, aby ji strhl do záhuby s sebou, přesvědčit kterýchkoli dvanáct mužů, že to nejlepší, co se dá s tou ženskou udělat, je poslat ji na smrt, to by byl kapitální kousek. A já pochybuju, že by na to pan Tolman stačil.“
Berin, který si právě cpal dýmku, se zamračil. Wolfe zvedl sklenici s pivem jednou rukou, zatímco druhou křečovitě svíral opěradlo sedadla.
Constanza se na mne usmála. „Snažím se neposlouchat je. Ty řeči o posílání lidí na smrt!“ Delikátně se zachvěla.
„Nějak moc se pořád usmíváte,“ zabručel jsem. „Vzhledem k okolnostem.“
Vyhrnula obočí nad tmavě fialkovýma očima. „Jakým okolnostem?“
Mávl jsem jenom rukou. Berin si zapálil dýmku a znovu se ujal slova: „No, mně se z toho obracel žaludek. Chudák Rossi, všiml jste si ho? Chudák, povídám. Když byla Dina malá, houpal jsem ji často na tomhle koleně, a ona byla tichá a hezky vychytralá, ale roztomilá holčička. Samozřejmě, všichni vrazi byli jednou děti, to člověka udivuje.“ Chvíli bafal, dokud nebylo kupé útulně zahulené. „Mimochodem, víte, že Vukčič stihl tenhle vlak?“
„Ne.“
Berin přikývl. „Přihnal se na poslední minutu, viděl jsem ho. Jako lev, když po něm jdou blechy. Dnes ráno jsem ho nikde neviděl, třebaže jsem prošel celým vlakem. Váš asistent vám jistě řekl, že jsem se tady u vašeho kupé zastavil kolem osmé.“
Wolfe se zašklebil. „Nebyl jsem oblečený.“
„To mi taky řekl. Tak jsem přišel teď. Necítil jsem se dobře. Nikdy se necítím dobře, když jsem někomu něco dlužen, tak jsem se přišel zeptat, co jsem dlužen vám, abych to zaplatil. Tam v lázních Kanawha jste byl host a nechtěl jste o tom mluvit, ale teď můžete. Dostal jste mě z pořádné šlamastyky a snad jste mi dokonce zachránil život, a udělal jste to na žádost mé dcery, abyste se angažoval jako profesionál. Z toho vyplývá dluh, a ten vám chci vyrovnat, jenomže jsem slyšel, že vaše honoráře jsou jaksepatří mastné. Kolik si počítáte za den práce?“
„Kolik vy?“
„Cože?“ Berin zůstal koukat. „Panebože na nebesích, já přece nejsem nádeník! Jsem umělec, a ne škrabač brambor!“
„Já taky ne.“ Wolfe na něho zašermoval prstem. „Podívejte se, pane. Připusťme jako předpoklad, že jsem vám zachránil život. Jestli je to pravda, jsem ochoten pokládat to za přátelské gesto dobré vůle a nevzít za to žádný honorář. Přijmete takové gesto?“
„Ne. Jsem vám dlužen. Moje dcera se na vás obrátila. Nikdo nemůže čekat, že já, Jerome Berin, bych přijal takovou laskavost.“
„Inu…“ Wolfe si povzdechl. „Když to nechcete přijmout přátelsky, tak nechcete. V tom případě mi nezbývá než předložit vám účet. To je docela prosté. Jestli je vůbec možno ocenit profesionální službu, kterou jsem vám prokázal, je ji nutno ocenit vysoko, poněvadž to byla služba výjimečná. A tak tedy… když trváte na zaplacení… mám u vás k dobru recept na saucisse minuit.“
„Cože!“ Berin ho probodl očima. „Pchá! Směšné!“
„Co je na tom směšného? Ptáte se mě, co jste mi dlužen. Já vám to říkám.“
Berin začal prskat. „To je ale nestydatost!“ Zamával dýmkou, až lítaly jiskry a popel. „Ten recept je nedocenitelný! A

vy si o něj říkáte. Panebože na nebesích, odmítl jsem za něj půl miliónu franků! A vy máte tu nestoudnost, tu drzost –“
„Buďte tak hodný!“ vybafl Wolfe. „Nebudeme se o to tahat. Vy si určujete cenu svého receptu. To je vaše právo. Já si určuju cenu svých služeb. To je zase moje právo. Vy jste odmítl půl miliónu franků. Kdybyste mi poslal šek na půl miliónu franků, ten bych roztrhal – a vůbec šek na každou sumu. Zachránil jsem vám život, nebo jsem vám ušetřil menší nepříjemnost, říkejte si tomu, jak chcete. Teď se mě ptáte, co jste mi dlužen, a já vám říkám, že jste mi dlužen ten recept a že nic jiného nepřijmu. Tak zaplaťte, nebo nezaplaťte, jak je vám libo. Působilo by mi nevýslovné potěšení, kdybych mohl jíst saucisse minuit u svého vlastního stolu alespoň dvakrát za měsíc, jak myslím – ale přijmu se značným uspokojením, třebaže jiného druhu, když si budu moci připomínat daleko častěji než dvakrát za měsíc –, že Jerome Berin je mi dlužen a odmítá svůj dluh vyrovnat.“
„Pchá!“ odfrkl si Berin. „S triky na mě nechoďte!“
„Vůbec ne. Nepokouším se vás k ničemu donutit. Nebudu vás žalovat. Jenom budu litovat, že jsem vynaložil svůj talent, přišel o spoustu spánku a nechal se ostřelovat, aniž bych za to buď získal uznání jako za přátelské a velkodušné gesto, nebo aniž bych dostal zaplaceno, nač mám právo. Měl bych vám nejspíš připomenout, že jsem vám nabídl záruku, že ten recept nikomu neprozradím. Klobásky by se připravovaly jedině v mém domě a podávaly jedině na mém stole. Rád bych si vyhradil právo podávat je svým hostům a samozřejmě panu Goodwinovi, který se mnou bydlí a jí totéž co já.“
Berin se na něj upřeně zahleděl, a pak zamumlal: „Váš kuchař.“
„Nebude ten recept znát. Trávím dost času v kuchyni sám.“
Berin na něj nepřestával mlčky zírat. Nakonec zamručel: „Nedá se to napsat. Nikdy to zapsáno nebylo.“
„Nebudu si nic psát. Mám dobrou paměť.“
Berin si strčil dýmku mezi zuby, aniž se na ni podíval, a zabafal. Pak na Wolfa ještě chvíli zíral. Nakonec si z hloubi duše povzdechl a ohlédl se po Constanze a po mně. Potom příkře prohlásil: „Tady před těmi to říct nemůžu.“
„Jedna z nich je vaše dcera.“
„Zatraceně, svou dceru ještě poznám, když ji vidím. Oba musí ven!“
Vstal jsem a vyhrnul jsem na Constanzu obočí. „Tak co?“ Vlak se naklonil a Wolfe hrábl po druhém opěradle. Byla by to smůla, kdybychom byli vykolejili zrovna v té chvíli.
Constanza se zvedla, sklonila se, aby pohladila otce po hlavě, a vyšla dveřmi, které jsem jí podržel otevřené.
Zdálo se mi, že je to vhodné zakončení našeho výletu, poněvadž Wolfe dostane svůj recept, ale došlo ještě k jednomu nečekanému obratu. Poněvadž jsme před sebou měli ještě skoro hodinu jízdy, pozval jsem Constanzu na drink do klubového vagónu, a ona se za mnou kymácela a vrávorala přes tři vagóny k zmíněnému cíli. Sedělo tam jenom osm či deset zákazníků, většinou schovaných za ranními novinami, a byla tam spousta volných míst. Constanza si vybrala zázvorovou limonádu, což mi připomnělo staré časy, a já si objednal whisky se sodou, abych oslavil Wolfovo inkasování honoráře. Sotva jsme si tak dvakrát usrkli, všiml jsem si, že nějaký spolucestující u stolku přes uličku vstal, odložil noviny, přistoupil k nám, zůstal stát nad Constanzou a upřeně na ni shlížel.
„Tohle mi nemůžete dělat, nemůžete“ ozval se. „To si nezasloužím a vy to nemůžete dělat!“ Znělo to naléhavě. „Musíte chápat – musíte si uvědomit –“
Constanza na mne roztomile zašvitořila: „Nikdy bych byla neřekla, že tatínek ten recept vůbec někomu někdy dá. Jednou v San Remu řekl jednomu Angličanovi, nějakému hrozně důležitému pánovi –“
Vetřelec postoupil o dostatečný počet centimetrů, až se vtlačil mezi nás, a hrubě jí skočil do řeči: „Buďte zdráv, Goodwine. Chci se vás zeptat –“
„Zdravíčko, Tolmane.“ Zazubil jsem se vzhůru na něho. „Co je to za nápad? Máte v base dva zbrusu nové vězně, a vy se tady potloukáte –“
„Musím do New Yorku. Pro svědecké výpovědi. Je to natolik důležité… Podívejte, chci se vás zeptat, jestli má slečna Berinová právo zacházet se mnou tímhle způsobem. Řekněte mi to nestranně. Nechce se mnou mluvit. Nechce se na mě podívat. Copak jsem nemusel jednat, jak jsem jednal? Mohl jsem snad udělat něco jiného?“
„Určitě. Mohl jste podat rezignaci. Ale pak byste byl samosebou bez zaměstnání a bůhví, kdy byste se mohl oženit. Zrovna před chvilkou jsem se divil, proč se slečna Berinová tolik usmívá, zdálo se mi, že k tomu není žádný zvláštní důvod, ale teď už chápu. Usmívala se, poněvadž věděla, že jste ve vlaku vy.“
„Pane Goodwine! To není pravda!“
„Ale vždyť se mnou ani nechce mluvit –“
Mávl jsem rukou: „Ta toho s vámi ještě namluví! Vy jenom nevíte, jak na to. Její vlastní metoda se vyrovná všem ostatním, které jsem v poslední době viděl. Teď mě sledujte, a příště to snad už svedete sám.“
Naklonil jsem svou sklenici s whisky a vylil jsem jí trochu na sukni v místě, kde jí zakrývala kulaté koleno.
Vykřikla a trhla sebou. Tolman taky vykřikl, naklonil se k ní a sáhl si pro kapesník. Vstal jsem a uklidnil jsem je: „No tic, no tic, nechy to neskvrňává.“ Pak jsem šel, vzal jsem si Tolmanovy noviny a sedl jsem si na místo, kde prve seděl on.